

ПОЛ ДОХЪРТИ САТАНИНСКО СБОРИЩЕ

Част 1 от „Средновековни загадки“

Превод от английски: Евелина Пенева, 2008

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Малко след падането на нощта излезе студен, пронизващ вятър, който набразди черните води на Темза и опъна въжетата на полюляващите се кораби, пристанали на кея. Разлюляха се и увисналите на въжето разлагащи се трупове на трима речни пирати. Бесилката заскърца отгоре им. Приличаха на призрачни танцьори, понесли се в злокобен танц под звуците на смразяваща музика. Вятърът се втурна из улиците и отгпканите пътеки на града, вледени калта и мръсотията, накара хищниците в човешка кожа, дебнеци зорко за някой нещастник, замръкнал навън в такава тъмна и зловеща нощ, да се укроят надълбоко в мрака.

Безлюдната църква „Сейнт Мери-ле-Боу“ се извисяваше самотно над околните сгради, вятърът брулеше фасадата ѝ от камък и дърво, блъскаше разклатените дървени кръстове върху гробовете в заобикалящото я гробище и караше тревите да шумолят, а клоните да проскърцват. Вътре в църквата царяха студ и мрак, вятърът хлопаше разхлабен капак на прозорец и продължаваше да просвирва из процепите и пукнатините на ронещите се зидове. Нямаше жива душа. Тишината се нарушаваше единствено от припряното шмугване на някой плъх и от някоя дъждовна струйка, процеждаща се бавно през пролука на покрива надолу по плесенясалата стена, чак до локвата във влажната ѝ зеленясала основа. В олтара пред високия църковен престол стоеше човек, изправен като свещ. Впиваше свирепо изнежените си, пълни ръце в резбованото дърво, сякаш искаше сам да си вдъхне увереност, че докато стои тук, е в сигурно убежище и под закрилата на храма и цялата духовна власт на Църквата. Въпреки всичко се страхуваше. Чудеше се дали ще дойдат, изпъкналите му очи се вираха в тъмнината и дебнеха появата им. Когато се присъедини към тях, извърши тежък грях, когато уби един от тях, извърши друг тежък грях, а те не забравяха. Бог също не забравяше. Напипа с пръсти издълбаните букви на подлакътниците на престола — *Hic est teribilis locus* — това място вдъхва страх: Божият дом, където ангелите слизаха

и се покланяха пред свящото тяло Христово. Даже тук извърши най-презрян и отвратителен грях, с надеждата, че завладелите го ужас и отчаяние ще се поуталожат. Замисли се за ножа, с който извърши довелото го до тая църква злодеяние, и колко лесно беше хлътнал в мекото гърло на мъжа. Леко и гладко, като лъжица в масло, мина през ума му като насън. Не искаше да става така, но станалото — станало и вече беше убиец. Бягаше от правосъдието на краля и от нещо далеч пострашно. Подскочи, когато птица или прилеп се вмъкна през притворените капаци на продълговатия прозорец над него. Впи очи в сумрачния алков. Долови лек шум от другия край на църквата и бавно извърна глава. Целият настръхна при мисълта какво може да е причинило шума. Те бяха тук — със скрити под качулките лица. Стояха с вдигнати над главите им горящи факли, като да бяха изскочили от мрака. Отначало приличаха на ято черни, зли гарвани, облени от светлината на факлите, после безшумно тръгнаха към него. Ужасен, мъжът простена и се сви навътре в престола. Не усещаше топлата влага между тлъстите си бедра. Вкопчи ръце в дървото, притисна с все сили глава към облегалката на стола, а очите му шареха във всички посоки. Трябва да има начин, мислеше си, как да се измъкне от ада, който приближаваше. Понечи да побегне, но дори не помръдна, вероятно заради виното! Само да не бяха така отмалели ръцете и краката му, можеше да се измъкне от ужаса, който пълзеше неумолимо към него.

ГЛАВА ПЪРВА

Едуард, крал на Англия и херцог на Аквитания, седеше в малка, оскъдно обзаведена стая в двореца Уестминстър. Малцина бяха известните за идването му, предизвикано от изричната и настоятелна молба на неговия канцлер, Робърт Върнел, епископ на Бат и Уелс. Увит в плаща си и изморен от пътуването, Едуард стоеше надвесен над малък, нажежен до червено мангал и се мъчеше да не обръща внимание на студения вятър, който неуморно блъскаше по дървените капаци на прозорците. Накрая стана и прекоси стаята, за да се увери, че са залостени здраво. Навън беше тъмно, над града и реката се стелеше мъгла, воят на вятъра се сливаше с воя на някакво бездомно псе, нарушавайки злокобната тишина. Кралят потръпна и подскочи, когато плъх прошумоля през поръсените с аромати тръстики. Твърде много са тъмните ъгли в тази стая, каза си кралят, които примигващите факли, окачени по стените, не осветяват.

— Навсякъде сенки — промълви на себе си Едуард, върна се и отново се надвеси над мангала, вгълбен в мисли за сенките и призраците, навестяващи собствената му душа. Първо, баща му, Хенри — суетен, красив, с гладка кожа, сладкодумен любител на удоволствията, който се грижеше единствено за собственото си благо и благото на своите любовници. Освен строежа на безценното му абатство в Уестминстър нищо друго не го интересуваше.

Имаше и други, всяващи страх сенки: сенките на мъжете от рода Дьо Монфор. Рижият Симон и неговите безогледни, войнствени синове с усмивки на лицата и души на предатели. Някога те със Симон бяха приятели, Едуард дори се беше съюзил с него срещу собствения си баща, краля, воден от мисълта за съграждането на едно по-добро кралство. Мечтите обаче се превърнаха в кошмари. Хенри беше лош крал, но Дьо Монфор и останалите барони бяха тирани и не гонеха друга цел освен своята изгода. Симон беше най-лошият от всички. Посещаваше сатанински сборища, участваше в тайнствени и отвратителни сатанински обреди, които прокълнатият му род беше

научил и възприел из красивите, благоденстващи краища на Южна Франция. Дори мъртъв, помисли си мрачно Едуард, призракът на Дьо Монфор години наред протягаше от гроба ръката си към него. Всъщност кралят често се чудеше дали наистина Дьо Монфор е мъртъв, или продължава да живее и да ръководи своите тайни магьоснически сборища, да заговорничи как да преследват като насъскани, добре обучени ловджийски кучета краля и да го убият. Едуард сведе поглед към продълговатия светъл белег на дясната си ръка.

— Дьо Монфор трябва да е мъртъв! — прошепна той на мангала. — Убиха го преди години при Ившъм.

Кралят не откъсваше очи от горящите въглени, червените пламъци му напомняха за свирепите, кървави дни сред зелените ливади и ябълковите градини на Ившъм отпреди двајсетина години. Той и войските му настъпваха срещу Симон с развети, плющящи на вятъра знамена. Същият ден лятното слънце се скри бързо зад внезапно появилите се буреносни облаци, изпълнили небето. Гръмотевиците и мълниите заглушиха грохота на неговата тежка кавалерия, връхлитаща върху малобройната, уловена в капан армия. След всички сражения, в които беше участвал, споменът за сблъсъкът при Ившъм продължаваше да живее у Едуард. Помнеше как с облян от кръвта на бунтовниците меч прегази войските на Симон. Накрая Симон — останал сам — в пълно бойно снаряжение, възседна трупа на своя паднал в боя телохранител и започна присмехулно да предизвиква кралските войници да се доближат към него. Отстрани Едуард наблюдаваше как довършиха водача на бунтовниците. В миг бурята спря и под тънките слънчеви лъчи, падащи отгоре ѝ, стичащата се от пробитата ризница на Симон кръв заприлича на водопад от рубини. Съсякоха на парчета тялото на Симон. Едуард потръпна, когато се сети как в разгара на битката бе дал заповед с останките на Симон да нахранят глутница настървени хрътки.

— Да — промърмори Едуард — Симон трябва да е мъртъв.

Кралят огледа пустата стая. Дори Симон да беше мъртъв, помисли си той обезверено, сподвижниците му със сигурност не бяха, правеха сборища, заговорничеха с наемни убийци как да го убият — с отрова, нож, меч, боздуган или стрела, през деня или през нощта, у дома или в чужбина. В чужбина! Едуард се взря в мрака. Спомни си

Светите земи, където отиде на поход осем години след победата при Ившъм, воден от желанието да наложи обединение на разпокъсаните отвъдморски графства. Вярваше, че поне там ще бъде в безопасност, но наемните убийци отново го застигнаха. Някакъв отшелник помолил за аудиенция и Едуард разсеяно бе кимнал в знак на съгласие. Мъжът с низка и долна душа, каквато носеха всички от този род, влезе и застана в сумрака на шатрата. Едуард си спомни, че го видя да вади нещо от ръкава си и че успя да реагира чак когато острата кама се насочи към сърцето му. Едуард отскочи, така че камата се заби в ръката му. Извика „Предателство!“ и пазачите му се втурнаха в шатрата и съсякоха мъжа, но ножът и отровата по него останаха в ръката му. Ако не беше Елинор, отровата щеше да стигне сърцето му, но тя разряза раната и сама изсмука отровата.

Едуард стана и си наля чаша вино. Елинор! Сега трябваше да е с нея и да се наслаждава на гладкото ѝ като кадифе топло, златисто тяло, а не да стои в пустата стая, обзет от мрачни мисли за миналото. Да можеше само миналото да изчезне и да го остави на мира! Още толкова дела го очакваха, но Дьо Монфор и неговите тайни съзаклятия упорито го преследваха.

— Върни се обратно в гроба си, Симон! — прошепна той ожесточено, но в безмълвния мрак не дойде друг отговор освен воя на вятъра.

Едуард стана и се загледа през пролуките на капациите. Под стелещата се на талази откъм реката мъгла се простираше неговата столица — умиротворена, но кралят знаеше, че спокойствието е привидно. Пръснатите от Симон семена, непрестанните заговори и тайни съзаклятия, продължаваха, замисляха се убийства, предателства и бунт. Плъхове, подскачащи около дупките си и градските канавки, помисли си Едуард, каквото и да крояха, назряваше като пълен с жълта гной цирей. Шпионите му го бяха осведомили. Всичко подсказваше, че злото е неизбежно. Вече бяха започнали да действат. Самоубийството в „Сейнт Мери-ле-Боу“, разсъди кралят, беше свързано с бунтовниците и време беше Бърнел, старият, лукав канцлер, да подгони предателите, за да излязат на светло и да ги изтреби.

На вратата се почука и мъжът, за когото мислеше Едуард, влезе в стаята с поклащаща се походка. Робърт Бърнел, епископ на Бат и Уелс и канцлер на Англия, се поклонил небрежно на своя крал и се намести в

единствения в стаята стол, забърсвайки пълното си, зачервено лице с дългите ръкави на обточената си с кожи мантия.

— Бог да те пази, твое величество — каза той хрипкаво, — не разбирам защо винаги настояваш да се настаниш в най-високата стая, във всеки дворец, замък или имение, където отсядаш.

Едуард се усмихна сърдечно. Двамата с канцлера не държаха на условностите и дворцовия етикет. Бяха двамина стари приятели и съюзници срещу стари врагове. Разчиташе на Бърнел като на дясната си ръка. Какъвто беше пълен и натруфен на вид, канцлерът имаше остър като бръснач ум и хитрост, които се проявяваха както при съставянето на държавни документи, така и при издирването на враговете на краля, вътре и извън пределите на страната.

— Известно ти е, лорд Бърнел — дръпна се кралят, — защо винаги отсядам в най-високата стая. Трябва убиецът да е много умен и ловък, за да съумее да изкатери тези стени или да мине покрай стражите пред тесните стълби отвън. Имаш ли новини от шпионина си?

Бърнел поклати глава.

— Не — отвърна провлачено. — Не вярвам да имам и занаят. Тази сутрин извадиха тялото му от Темза. Гърлото му беше прерязано!

Едуард изсумтя разтревожен.

— Значи продължават да заговорничат!

— Да — отвърна Бърнел. — Ние обаче сме съвсем наясно, че тук в града има свърталища на вещици, които предателски заговорничат и подготвят бунт.

— А свързано ли е с тях нещастieto в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“? — попита кралят.

— Да — измърмори канцлерът.

— Как са разкрили шпионина ти? — заинтересува се Едуард.

Бърнел сви рамене.

— Друго освен предположения нямам — бавно поде той, — но мисля, че в самата кралска канцелария има шпионин!

— Тук ли имаш предвид? — възкликна Едуард. — Има кралски служител, свързан с последователите на Дьо Монфор, който плете заговори срещу своя крал, така ли?

Бърнел кимна.

— Няма друг начин — убедено заяви той — шпионинът ми да бъде разкрит. Някой от малцината служители е издал поверителни сведения, с които не би трябвало да разполага. Може да не е от съзаклятниците, а да го е сторил от алчност, да се е продал за кесия злато. Ако бъде заловен — горчиво заключи Бърнел, — бъди сигурен, че ще увисне на бесилката, също както и останалите.

— И сега какво? — рече кралят. — Какво ще правим сега?

Приблужи се до канцлера и го потупа по рамото.

— Преди малко — кротко рече Едуард — сравних тия заговорници, тия бунтовници, изметта на тоя град, с плъхове. Гледам на теб, лорд Бърнел, като на човека, който ще ги излови. Трябва да изкараш тази сган на светло.

Канцлерът се прокашля и прочисти гърлото си.

— Избрах човек — отвърна той — друг служител, който понастоящем работи в кралския съд — Бърнел млъкна и погледна плахо краля. — Той, милорд, вероятно е единствената останала ни надежда!

— Добре — измърмори кралят, — но не му казвай за подозренията си, че в самия Уестминстърски дворец вероятно има шпиони. Нали — многозначително заключи той — може да е един от тях!

Събираха се винаги на това място, криптата на безлюдната лондонска църква — порутена и плесенясала гробница, скрита, затворена и далеч от очите на шпионите и любопитните. С ръце, протегнати към грубо издялан каменен олтар, покрит с тайнствени знаци около обърнат кръст, бяха подхванали напевната си молитва към Луцифер, падналия ангел. В студения мрак само една факла гореше с трептящ пламък, така че от тринайсетте скрити под груби кожени маски лица, покрити с качулките на плащовете, не се виждаше нищо. Не се познаваха помежду си, единствено техният Водач — безмълвен както винаги — знаеше имената им. Свързваха ги зловещи заговори и кървави клетви да унищожат краля и да вдигнат бунт. Такава беше основната цел в живота им, нишката, която ги свързваше, и бяха тук, за да научат как целта ще бъде постигната.

Фигурата вдясно от стола, на който седеше водачът им, заговори дрезгаво. Изречените почти шепнешком думи, макар приглушени от маската, отекнаха в студеното, зловещо помещение.

— Сторено е — прошепна. — Онези, които заплашваха големият ни план, и двамата — шпионинът и убиецът му — са отстранени, запратени на полагащото им се място.

— Съществува ли друга заплаха? — попита друг член на съзаклятието.

— И да, и не — отвърна първият заговорил, като се обърна и огледа съмишлениците си един по един. — Господарят ни — обърна се и се поклони на фигурата на стола — нашият господар казва, че кралят и неговите любимци са определили някакъв служител, който да разследва случилото се. Шпионинът ни в канцеларията ни предупреди да бъдем нащрек с него.

— Защо? — намеси се някой от останалите. — Каква опасност представлява този мъж?

Водачът вдигна ръка за тишина и махна с ръка към мрака. Сбръчкана и прегърбена от възрастта старица, помъкнала мърлява кожена торба, се затътри към тях. Притеснено се оглеждаше насамнатам, после приклепна в средата на групата. Отметна чорлавата коса от подобното си на череп лице, мушна ръка в торбата и измъкна черен петел с лъскава перушина. Петелът се затърчи в ръцете ѝ, но не издаде ни звук, заради подправеното с упойващи билки зърно, с което го бяха нахранили. Старицата вдигна птицата с ръце, поклони се първо на Водача, а после към олтара, изломоти заклинание и впи зъби в тлъстата, охранена шия на петела. Тялото му затрепера и се отпусна безжизнено, докато старицата с изпоцапана с кръв уста, пълна с жива плът и перушина, победоносно огледа присъстващите, които безизразно наблюдаваха случващото се. Старицата поръси мръсния под с кръв, богохулно наподобявайки свещеник, който пречиства паството си със стрък исоп преди началото на литургията. После старата вещица коленичи и внимателно заogleжда образувалата се кървава локва, като мърмореше под носа. Обърна се към Скрития.

— Мъжът, избран от краля — програчи тя — наистина е опасен. Ако не бъде спрял, няма да си отмъстите на династията на Плантагенетите. Никога няма да настъпи денят на избавлението, който толкова усърдно готвите. Кралският служител трябва да бъде убит!

Водачът със скрито под качулката лице слушаше разсеяно, като да мислеше за друго, после се наведе и зашепна към маскирания говорител от дясната му страна. Последният се обърна към групата.

— Оставете кралския служител, който и да е — отвърна той, — да се оплете сам. Това е просто някакъв човек. Чакаат го много клопки. Бъдете спокойни. Ще бъде спряно — извиси се гласът му надменно. — Денят на избавлението ще настъпи. Този ден ще донесе очистване на страната от всички крале, епископи, свещеници и всички, които ни управляват. Не се съмнявайте!

Събралите се разбраха, че срещата приключва и започнаха да се разотиват един след друг. Преди да си тръгне, всеки се покланяше на Скрития. Когато не остана никой, говорителът се обърна към Водача и посочи старата вещица, която продължаваше да седи почти в унес на мръсния, отгъпан под.

— Чака да ѝ се плати — рече той. — Какво ще ѝ дадем?

— Тя изпълни предназначението си — гласеше прошепнатият отговор. — Прережи ѝ гърлото!

ГЛАВА ВТОРА

Писарят от кралския съд Хю Корбет, лежеше свит под завивките си на края на покритото със слама легло. Чуплива черна коса обграждаше изопнатото му и измъчено от студа слабо, бледо лице. Придърпа завивките около себе си и протегна премръзналите си пръсти към малък мангал, в който въглените най-после започваха да се разгарят. Дъхът му вече не излизаше като гъста бяла пара в ледения въздух. Заради студа не му беше до миене с хладката вода в съда, донесен току-що за него от слугинята. Останалите от канцеларията често го дразнеха, откакто научиха, че държи да мие тялото си отгоре до долу всеки ден. При тази мисъл сви рамене, отметна завивките и без да обръща внимание на студа започна да трие тялото си с натопено във водата парче плат. От един лекар, арабин, на когото беше направил услуга, научи, че миенето е начин да се ограничи заразата. Спря и безизразно се вторачи в парчето плат. Заразата! Зачуди се какво ли би спряло чумата, убила жена му и детето му. Потръпна от отдавана спотаената болка, пронизала тялото му — отглас от дълбоко погребана мъка. Започна грубо да се подсушава. Щом бубоните покриха телата им като гнойни язви, съпругата му и дъщеря му — дотогава щастливи, хубави и здрави — само за няколко дни се превърнаха във вонящи, разлагащи се сенки. Преди да разбере какво става, вече бяха мъртви и погребани в тихото гробище на църквата в Алфристън, Съсекс.

Десет години, почти десет години, помисли си, а болката не стихваше. Огледа слабото си тяло, жилаво и покрито с белези — наследство от участието му във военните походи на крал Едуард в Уелс. Протегна и обърна ръката си; заразглежда дългия, простиращ се от китката до рамото морав белег. Получи го преди седем години — или бяха осем? Помнеше само, че жена му и детето му бяха мъртви и погребани дълго преди да го ранят. Стана доброволец в Уелските походи, вероятно воден от надеждата, че смъртта, отминала го по време на вилнеещата чума, ще го застигне в Уелс. Така започна службата му при краля. Замина и участва в най-тежките боеве, когато

войските на Едуард стигнаха чак до мъгливите и пълни с коварни клопки долини на Южен Уелс. Преследваха войската на Луелин. Уелсците го плашеха. Използваха мъгливите, криещи опасности блата и тресавища, за да причакват от засада или да изпращат смъртоносните си стрели. Въоръжени с дълги ловджийски ножове, дивите им, голи бойци изскачаха изневиделица и бяха готови да убият недостатъчно предпазливите или изостанали войници.

Внезапно една нощ уелсците нападнаха главния лагер на англичаните и устремено затърсиха кралската шатра. Корбет беше един от онези, които с отчаяната си съпротива ги спряха пред самата шатра на краля. Сражава се, заобиколен от неколцина уелски войни с голи, мръсни тела, които го изблъскваха към препречилите пътя им, скупчени стражи. Стоеше, нагазил в калта, сечеше, нападаше и крещеше проклетия до прегракване. Най-накрая отблъснаха уелсците и чак тогава осъзна, че лявата му ръка е цялата зейнала рана. Разбира се, кралят го възнагради, Едуард не забравяше услуга или обида. За раните на Хю се погрижи кралският лекар, а когато се върна в Лондон, повишението му не го изненада — беше назначен за кралски писар към кралския съд. И това беше занятието му от онзи момент насам — съставяше договори, записваше заключенията на съда, почти напълно потопен в съхраненото от тези записи човешко страдание. Но не и днес. Днес щеше да е различно и тази мисъл го накара да се облече припряно, докато се взираше през процепите на капациите и гадаеше кое ли време е. Събуди го звънът на камбаните на близката църква, приканващи на утринната служба. Уговорката му беше по обед. Предполагаше, че пътуването ще му отнеме два часа, но гъстата мъгла отвън щеше да го затрудни значително. Приключи с обличането и опасна около кръста си колан с дълга кожена ножница и малка кесия. Извади от единствения сандък в стаята дебел вълнен плащ. Излезе и заслиза по дългото, вито дървено стълбище. На половината път се сети, че не заключи вратата, понечи да се върне, но после сви рамене. Малка таванска стая с покрит с тръстики под, обикновено легло и почти празен сандък надали щяха да изкушат и най-изпадналия крадец. Корбет се обърна и тръгна по улицата.

В непрогледната сутрешна мъгла навън приглушено тракаха каруци. Хю пое по Темз Стрийт, като се придържаше към средата на улицата: по-далеч от прозорците на издадените над улицата горни

етажи на къщите. Домашните прислужници вече изхвърляха отгоре нощните гърнета и боклука, за да могат чистачите да сметат и изгребат нечистотиите. Градските съветници бяха осъдили такова поведение и дори назначиха надзиратели, които да откриват нарушителите и да избиват ровещите се в отпадъците животни. Хю уви плаща по-плътно около себе си и си даде сметка, че след последния бунт тези разпоредби бяха забравени. Размирни времена бяха и дори по светло дебнеха всякакви опасности, затова скритата под плаща ръка на Хю остана върху дръжката на дългата уелска кама, втъкната в колана му. Цареше беззаконие, из улиците вилнееха разбойници и шайки от главорези. Често с рог или с вик се вдигаше тревога — поначало обречен опит да се залови някой престъпник. Законът важеше на думи. А някои места, като кварталите и гробището около катедралата „Сейнт Пол“, в действителност бяха убежище за всички негодници, убийци и крадци в столицата.

Когато Хю пое по Куийнсхайт, градът вече започваше да се пробужда. Продавачи на змиорки, въглищарчета, носачи на вода и рояци находчиви просяци се появяваха и се захващаха да припечелят прехраната си. Около дървените тезгяси на малките магазинчета плътно увити против студа търговци и купувачи започваха да се пазарят. Корбет мина покрай тях с безразличие, запътил се надолу към речния кей, където вятърът беше студен и пронизващ. Нае първата привързана към кея лодка и нареди да го откарат по мъгливата и неспокойна Темза до Уестминстър Хол. Пътуването беше ужасно и на слизане Корбет съжали, че не беше дошъл пеша. Изкачи стълбите и тръгна по отъпканата пътека към главната алея, която водеше към Уестминстър — внушителния дворец с островърхи кули и към величествените сгради, стени и градини на Уестминстърското абатство. Минаваше по този път от години, но дъхът му винаги секваше от внушителната гледка на църквата на абатството с нейните колони, арки и кули — вълшебно творение от красиво издълбан камък, издигащо се сред мъглата.

Тази сутрин обаче Корбет не спря, а продължи и през хорската блъсканица си запробива път навътре към голямата сводеста зала на двореца. В множеството нейни ъгли и ниши съдиите от кралския съд разглеждаха различни дела. Отделните кралски съдебни състави, които съдеха и отсъждаха според закона — съдиите в червени роби,

облечените в тъмни дрехи съдебни писари и правниците в черни роби — бяха отделени с въжета. В тези ниши, както и в сградите и помещенията около залата, беше съсредоточено кралското управление. Тук Корбет обичайно изкарваше прехраната си. Днес беше различно. Хю привлече вниманието на един от писарите в канцеларията, показва заповедта и го поведоха през залата към малка стая. Щом разпозна канцлера Робърт Бърнел — епископа на Бат и Уелс, той веднага коленичи. Преди време в градската къща на един богат търговец Хю беше видял картина с малък херувим. Дребният, увит в червени наметки, обточени с хермелинови кожи, Бърнел напомняше на Хю на малкия херувим, макар в голямата плешива глава, извитият над тънките устни нос и твърдата брадичка да нямаше нищо ангелско. Очите му с цвят на ахат гледаха с неумолимия поглед на ловджийските хрътки. Същите тези очи известно време оглеждаха Хю. Най-после с изненадващо дълбокия си и приятен глас канцлерът му разреши да се изправи и да седне на стола, внесен от изтормозен на вид и набързо отпратен от стаята писар.

Щом вратата се затвори след писаря, Бърнел се изправи и се зарови в пръснатите из цялата маса пред него документи. Накрая измъкна един от купчината с доволно изсумтяване, нави го и го хвърли към Хю.

— Изчети го — нареди той. — Веднага!

Хю кимна и разгърна документа. От пръв поглед разбра по евтиния велен и неравния грозен почерк, че едва ли е написан от школуваните в кралската канцелария писари. Представляваше заключение на кралски следовател за извършено разследване, състояло се в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“ в Чийпсайд.

Заклучения на Роджър Паджет, лекар, кралски следовател, извикан в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“ сутринта на 14 януари 1284 г., за да огледа в присъствието на намерени от стражите свидетели тялото на Лорънс Дъкет, златар. Установи се, че разпознатият като Лорънс Дъкет е убил Ралф Крепин в Чийпсайд и е избягал в църквата, за да намери убежище край църковния престол. Установи се и че разпознатият като Лорънс Дъкет, обзет от

страх заради стореното от него, е отнел сам живота си и се е обесил на резето на прозореца в олтарната част на гореспоменатата църква. Кралският следовател реши, че Лорънс Дъкет е самоубиец и трябва да се отнесат с тялото му като с тяло на самоубиец.

Документът се изплъзна от пръстите на Корбет и падна в скута му. Хю впери поглед в кралския канцлер.

— Мъжът се е самоубил, милорд! Какво общо има това с моята работа?

Канцлерът изсумтя и се занамества, сякаш пухкавите възглавници, на които седеше, не предпазваха достатъчно изнежените му задни части.

— А дали е самоубийство? — попита той. — Или убийство? Дъкет — продължи, без да дочака отговор — беше златар и винар. От добър род и с влиятелни приятели. Беше верен поданик на краля и остана на страната на негово величество при отминалите наскоро размирици.

Спря и загледа Корбет, който също беше съвсем наясно относно „отминалите наскоро размирици“.

През 1258 г., почти трийсет години преди това, беше избухнала гражданска война между Симон дьо Монфор, граф на Лестър и Хенри III, бащата на настоящия крал. Впрочем пръв към бунтовниците против своя баща се беше присъединил принц Едуард, преди здравият му разум да се върне и да осъзнае, че воюва за застрашаваща собственото му бъдеще и интереси кауза, срещу короната на Англия. Едуард отново се беше съюзил с баща си и след дълга и кръвопролитна гражданска война, бунтовниците бяха сразени в битката при Ившъм през август 1265 г., а трупът на Дьо Монфор — съсечен като труп на бясно куче.

Гневът на Едуард се беше обърнал срещу поддържалия Дьо Монфор Лондон, обявил се за свободна община, за република без корона. Бунтовниците бяха взели надмощие в града и развели черното знаме на безвластието. Бяха преследвали и убивали верните на короната, бяха нападнали дори кралица Елинор, майката на Едуард, при опита ѝ да напусне града и да отиде в Уиндзор. Размирниците

поставили засада на лондонския мост и замервали кортежа ѝ с камъни, тояги и умрели животни. Принудили кралицата да потърси убежище в катедралата „Сейнт Пол“. Едуард така и не прости на града отношението към майка му. Щом се върна в столицата след победата си при Ившъм, установи кралство на терора, с всички необходими средства: шпиони, мъчения, разследвания, бързи присъди и направо светкавични екзекуции. Много от правата, привилегиите и отстъпките, дадени от короната в предходните векове на града, бяха отнети. Едуард си отмъсти и чак двацет години след битката при Ившъм, хватката му около Лондон започваше да отслабва.

Канцлерът седеше и наблюдаваше своя потънал в размисъл служител. Бърнел се радваше и скришом се усмихна на себе си. Изборът му беше паднал на точния човек: хрътка в човешки образ, той щеше да търси истината, където и да беше скрита, и така да прекърши размирния дух на столицата. Канцлерът мразеше мръсотията и бъркотията, а в неговите очи Лондон олицетворяваше и двете. Казан, клокочещ от негодувание срещу кралската политика и правосъдие, в който плевелите на размирието цъфтяха и се множаха. Те трябваше да бъдат изтръгнати из корен и Корбет щеше да им помогне.

— Е? — с цялата благосклонност, на която беше способен, Бърнел се усмихна и разкри ред гнили, почернели корени на зъби.

— Мастър Корбет, можеш да попиташ каква е връзката на това самоубийство с размириците, докарали безпокойства на негово величество за управлението на града?

Изчака да улови дълбокия и пълен с печал поглед на писаря, преди да продължи.

— Известно ти е, че кралят възнамерява веднъж завинаги да изтръгне бунтовническите плевели, които продължават да виреят из Лондон. Кметът, Хенри Ле Уейлис, издаде ред укази, които да подчинят града — канцлерът започна да изброява на пръсти последните мерки за сигурност — странноприемниците трябва да обявяват всичките си посетители, всички търговски и занаятчийски гилдии трябва да записват членовете си, които са на повече от двацет години. Увеличаване на стражите из отделните части на града, забрана за излизане по улиците след падането на нощта и за нарушилите забраната задържане в нов затвор — „Тън“ в Корнхил.

Канцлерът замълча и погледна Корбет. Писарят се държеше почитателно, но по непоколебимия поглед на тъмните очи канцлерът се догаждаше, че не е съвсем смирен. За миг Бърнел се поколеба. Дали Корбет беше достатъчно силен, достатъчно предан на краля? Колкото до Корбет, подобни терзания не го измъчваха. Чакаше канцлерът да стигне до най-същественото и като всеки съвестен служител знаеше, че когато това стане, целият трябва да е слух. Канцлерът изсумтя, взе чаша греяно вино, пресуши я и за по-удобно се облегна назад. Топлата течност сгръвяше стомаха му и отпускаше схванатото му от студа старо тяло. Задържа топлата чаша в ръцете си и се надвеси над масата.

— Познавам те, мастър Корбет. Познавам смиреното ти лице и зоркия ти поглед. Можеш да ме попиташ какво общо има самоубийството с краля или пък със заплетената градска политика. А си твърде учтив — додаде той, — за да ме попиташ какво общо има то с теб, писаря в кралския съд?

Остави чашата на масата и продължи:

— Известно ти е, че Дьо Монфор, макар и мъртъв от двайсет години, все още има поддръжници в града. Убитият от Дъкет, Ралф Крепин, е бил един от тях. От бунтовниците.

Канцлерът усмихнат замълча.

— Не го считай за липса на уважение към теб, мастър Корбет, но Крепин е произхождал от улицата. Плъх, изпълзял от канавката, използвал способността си да заема пари и да сключва съмнителни сделки, за да стигне високо положение в града. Родът му е от бунтовниците, предателите, поддръжници на мъртвия Дьо Монфор. Крепин обаче избегнал трагичната им участ и даже се издигнал до градски съветник. Там се сблъскал с Дъкет, златар и също член на градския съвет. Дъкет таял неприязън към Крепин, която се превърнала в ненавист, когато Крепин дал заем на сестрата на Дъкет с толкова висока лихва, че глупачката не могла да плати. Крепин си поискал парите. Оппростил заема при условие да прекара една нощ със сестрата на Дъкет.

Бърнел спря и се прокашля да прочисти гърлото си.

— После Крепин разгласил из целия град за случилото се, като добавил пиперливи подробности относно уменията на сестрата на Дъкет в леглото. Така се стигнало до срещата в Чийпсайд и смъртта на Крепин.

Канцлерът сви рамене.

— Освободихме се от присъствието на мастър Крепин, но кралят побесня от смъртта на Дъкет, макар да прозря в нея възможност връзките на Крепин с тайните бунтовнически съзаклятия, също и на наемните главорези от престъпния свят да бъдат разследвани.

Канцлерът млъкна и подаде на Корбет малък свитък велен, здраво вързан с аленочервения шнур на кралската канцелария.

— Ето заповедта ти, мастър Корбет. Трябва да разследваш обстоятелствата около смъртта на Дъкет и да съобщаваш разкритията си лично на краля чрез мен. Ясно ли е?

Корбет взе свитъка и кимна.

— Ами — вметна писарят, — няма ли някакви книги, описи?

— Какво имаш предвид, Корбет? — попита Бърнел.

— Ами и двамата са били търговци. Трябва да са водили търговски книги, описи за плащанията си, нали?

— Не — отговори непоколебимо Бърнел. — В книгите на Дъкет няма нищо, а тези на Крепин са изчезнали часове след смъртта му — канцлерът замълча. — Друго има ли?

Корбет поклати глава.

— Добре — заключи с усмивка Бърнел, — тогава ти желаем успех.

Бърнел щеше да спре дотук, но непроницаемостта на младия писар го разтревожи.

— Поръчението е опасно — предупреди го той. — Ще нагазиш в коварни блата. Калта и плевелите могат да те повлекат към тинята и да те задушат.

ГЛАВА ТРЕТА

По-голямата част от деня на Корбет премина в сбогуване с другите писари в кралския съд. Съзнаваше, че няма да им липсва. Оставаше си самотник с доста познати и малцина приятели. Временното му назначение към по-висша институция и новото поръчение почти не предизвика любопитство. Не беше необичайно служителите да получават нови и различни поръчения, мисия зад граница — или финансова проверка на сметките в някое имение, или скитосване из ирландските графства под кралска юрисдикция — поръчения, които не пораждаха възторг. Корбет прибра някои свои принадлежности от малък, облицован с кожа сандък, който държеше в едно от помещенията за писари, и ги уви във вързоп: няколко монети, пръстенът на покойната му съпруга, къдрица от косата на детето му, рогова лъжица и някое и друго пособие за писане.

Бърнел му заръча да се захване с поръчението веднага и Корбет не се помайваше. Възнамеряваше да вземе пари от хазната срещу кралската заповед, но знаеше, че това ще му струва доста усилия. Служителите от хазната бяха подозрителни към всекиго, особено към писарите. Щяха да го разтакават, да проучват заповедта и накрая снизходително — като че ли дават милостиня — да му отпуснат малко пари. Не, реши той и се уви в плаща си, щеше да изтегли пари от своите, спестявани при един златар в Чийпсайд, а после щеше да представи сметката с разходите си направо на Бърнел. Пък и в крайна сметка за него парите не бяха проблем, плащаха му добре като писар, а беше продал и имота си в Съсекс. Защо му беше къща, щом няма дом? На излизане от двореца Уестминстър Корбет направи усилие да се отърси от отчаянието. По часовата свещ, поставена в свещник на една от скамейките в съда, разбра, че е три следобед. Тълпите се разотиваха: тъжителите с купчини документи, доволни или разочаровани правници, стражите в разноцветните си одежди извеждаха от съда затворници, оковани в редици и под стража тръгваха към затворите „Тън“, „Маршалси“ и „Нюгейт“.

Корбет си проправи път през тях и се спусна към речния бряг. Реши да предизвика времето и нае лодката, зад чийто весла седеше най-грозният лодкар, когото Корбет беше виждал. Затова пък същият с охота му разказа най-пикантните подробности от посещенията си в лондонските бардаци предната нощ. Премръзнал и цял вир-вода, докато в ушите му още звънеше цветистото описание на интимния живот на лодкаря, най-после Хю се добра до кея на Куийнсхайт и пое нагоре към „Сейнт Пол“. Смрачаваше се. Последните отчаяни търговци, продавачи на змиорки и носачи на вода се мъчеха всячески да продадат нещичко, преди нощта да е паднала. Улиците опустяваха. Децата се прибираха, чираците прибираха тезгясите и окачаха нощните фенери, точно според нареждането на градските съветници, та мракът из улиците да не е чак толкова непрогледен.

Корбет усети как се възцарява тъмнината и си припомни думите на Бърнел за някогашните сблъсъци. Негодуванието, довело до тях, продължаваше да пулсира и да пълзи като гнойна зараза из градските улици. Купи си за пени хляб от последната фурна на някаква пекарна и го задъвка. Гледаше да избягва локвите и нечистотиите по Фиш Стрийт, старееше се да не вдъхва вонята от рибарските магазинчета. Покрай него изтрополи празна каруца за въглища. Черният като дявол каруцар изглеждаше доволен от търговията през деня. Корбет се отдръпна до някаква порта, за да му освободи път, и забеляза, че от другата страна на улицата седи човек с оковани за стълб ръце, а на врата му висеше вмирисана риба. Безсъвестен търговец на риба, помисли си Корбет, заловен от своята гилдия или от винаги бдителните градски власти, че продава развалена стока и затова осъден на публично опозоряване.

Корбет продължи и свърна по Чийпсайд — широка улица, която пресичаше от изток на запад града и най-важната търговска част от него. На тази улица къщите бяха по-големи и по-внушителни. Бяха на два или три етажa, а на издадените им прозорци имаше стъкла, стените им — чисто варосани, боята по гредите и стълбовете им блестеше, на повечето от тях се виждаха отличителните знаци на гилдията на златарите. Пред една от къщите Корбет спря и потропа на тежката дървена порта. Разнесе се дрънчене на вериги, на катинари, дебелите, яки кожени панти се раздвижиха и портата едва-едва се откряна. Навъсен вратар със запалена, пращяща факла, нагло разпита Корбет по

какви дела идва. Писарят поиска да говори с търговеца Джон де Гизар. Грубото държание на слугата го разгневи, но се овладя. Вратарят тъкмо щеше да хлопне портата под носа на Корбет, когато нисък, топчест мъж дойде и се повдигна на пръсти, за да го поразгледа.

— Какво правиш — възкликна мъжът и почти блъсна встрани слугата си. — Та това е Хю Корбет. Идваш да оставиш още пари ли, мастър писарю?

Хю се усмихна на пълното, широко лице на златаря. Открай време харесваше Де Гизар, който не си правеше труда да прикрива сребролюбието си.

— Не, мастър златарю — гласеше отговорът. — Дойдох да нагледам как се грижиш за парите ми и да изтегля част от тях.

Разочарованието на златаря за малко не разсмя Корбет. Де Гизар го считаше за добър клиент, който винаги внася пари и рядко тегли от запаса си. Много тайнствен мъж, реши златарят, вперил поглед в изпитото му, мургаво лице. Писарят беше доста състоятелен човек, но живееше скромно в някакъв таван на Темз Стрийт. Безкрайно проникателен, златарят беше забелязал, че около писаря витае някаква тайна, но бе твърде учтив и благоразумен, за да го разпитва. Въздъхна, махна с ръка на служителя в мрачната вътрешна стая и нареди на вече смирения пазач да запали свещи и да донесе на посетителя вино. Де Гизар, подхванал под ръка Корбет, го поведе навътре в къщата и го покани да седне на малък стол. С малка свещица в ръка вратарят запали лоените и восъчните свещи, поставени в железни свещници, находчиво наредени из богато и уютно обзаведената стая. Подът беше от полирано дърво. Големи гоблени с библейски сцени в пищни цветове и с позлатени краища покриваха стените. В отсрещния край на стаята имаше голяма дъбова маса, стол и над тях — лавици, пълни със свитъци или отделни пергаменти, всичките надлежно описани и в изряден ред. От двете страни на масата имаше здраво заключени ракли. Най-накрая донесоха виното — две чаши греяно и подправено с билки вино, с отличен вкус, както Корбет успя да прецени. С Гизар вдигнаха наздравица един за друг и когато вратарят се оттегли, златарят седна на раклата срещу Корбет.

— Колко? — попита той.

Корбет се усмихна.

— Десет лири, но нямай грижа, мастър Де Гизар, ще върна по-голямата част от сумата. Изпълнявам кралско поръчение.

Златарят кимна със задоволство. Както беше обгърнал в шепи чашата си, приличаше на голямо дете.

— И какво е поръчението? — попита той обнадежден.

Корбет си знаеше отначало, че Де Гизар ще му зададе тъкмо този въпрос и грижливо беше подготвил отговора си.

— Ами — заговори бавно — добре, ще ти кажа. Става дума за смъртта на Дъкет. Онзи, от вашата гилдия, който се е обесил в „Сейнт Мери-ле-Боу“. Поръчаха ми да разследвам смъртта му...

Гласът му заглъхна, забелязал изражението на Де Гизар. Страх ли беше? Ужас? Може би дори вина? Корбет не можеше да прецени, но преобразяването на нисичкия търговец беше потресаващо. Видимо беше разтревожен, а по лицето му нямаше останала и капка кръв.

Де Гизар скочи, отиде до една от раклите, след миг беше вече отброил сумата, върна се обратно и ядно — като да искаше възможно най-бързо да се отърве — почти хвърли парите в ръцете на Корбет.

— Парите ти, мастър писарю — отвори вратата и махна леко към задната част на къщата си, — късно е вече и...

Корбет се изправи, пусна монетите в кесията си и се отправи към отворената врата.

— Лека нощ, мастър златарю — измърмори той, — може би пак ще те посетя.

Навън, сред студа и мрака на улицата, Корбет чу как зад гърба му портата хлопва, ясно осъзнавайки, че дадената му заповед вече е предизвикала движение в мътните води. Вдигна поглед нагоре и през тясното пространство между надвесените над улицата къщи видя, че небето е чисто, а далечните звезди невероятно ярки. Корбет разбра, че нощта ще е мразовита и забърза по почти безлюдната Чийпсайд. В една пряка видя да се раздвижват сенки. Измъкна камата си изпод плаща и сенките се стопиха в мрака. Корбет спря пред някаква кръчма, мисълта за хубав ейл, топлина и светлина го примамваха да влезе. Беше премръзнал и гладен, изведнъж си даде сметка, че цял ден почти нищо не е хапвал, после погледна надолу по Чийпсайд към обгърнатата от мрака църква „Сейнт Мери-ле-Боу“ и със съжаление си рече, че кръчмата ще почака.

Зад ниска каменна стена, недалеч от оживената Чийпсайд, църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“ се издигаше на своя земя. Внушителната ѝ и обширна олтарна част гледаше към улицата, правоъгълната ѝ камбанария и входът бяха от другата страна, а след тях започваше гробището. По дължината ѝ и успоредно на нея беше постройката, която Корбет взе за свещеническият дом — изградена наполовина от дърво сграда със сламен покрив. И двете сгради бяха западнали, запуснати и се рушаха. Целият изтръпнал от странната печал, която излъчваше мястото, примесена с едва доловима, но смъртоносна заплаха.

Корбет обходи църквата, без да бърза. Забеляза главния вход в правоъгълната камбанария и малкия вход към нефа, който изглеждаше така, сякаш от години не е ползван. Капаците на прозорците бяха затворени, главната врата — заключена и залостена. Вдигна очи нагоре, но не видя друго освен зловещото лице на каменния дявол на водоливника, от който капеше вода.

Корбет порови в прахта с върха на ботуша си и се запъти към свещеническият дом. Той изглеждаше пуст, но след като почука на вратата, отвътре се чу шум от стъпки и резето изскърца.

— Кой е? — в грубия глас се долавяше страх.

— Хю Корбет, кралски писар, изпратен от краля, за да разследвам смъртта на Лорънс Дъкет.

Вратата се отвори и висок, прегърбен мъж със свещ в ръка му направи път, за да влезе.

— Какво има за разследване?

Корбет погледна към мъжа, който го посрещна. Имаше слабо, изпито лице и трескави очи. Беше плешив и с разчорлена брада. Още от първия миг облеченият в кафяво, мърляво расо свещеник не се понрави на Корбет. Разбра също и че трябва да внимава с него.

— Тук съм по заповед на краля, не по твоя — отвърна грубо Корбет на свещеника и със задоволство забеляза как хищните пръсти на ръката му стискат свещта по-здраво, после додаде: — И кой си ти?

— Аз съм Роджър Белът — отвърна му мъжът. — Енорийски свещеник в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“.

Той приличаше на изплашено дете, избягваше да срещне погледа на кралския писар и тръгна да пали още свещи.

Корбет огледа главното помещение на къщата: просторна стая, с още една врата в другия ѝ край. Вратата вероятно водеше към други помещения за работа и за живеене. Погледна нагоре към почернелите от дим греди и се приближи до мангала с горящи въглени.

Полепналата мръсотия и гниещите тръстики по пода отвратиха Корбет. В тази къща вилнееше студ по-свиреп от този навън. Белът донесе стол и му предложи вино. Корбет отказа. Мъжът не му вдъхваше доверие, затова той протегна ръце към огъня и зачака свещеникът да се настани от другата страна на мангала.

— С какво мога да съм от полза, мастър писарю? — думите на свещеника звучаха вече угоднически, престорената му усмивка разкриваше ред изпочупени и пожълтели зъби.

— С всичко, което знаеш за Лорънс Дъкет.

Белът втренчи поглед в горящите въглени.

— Почти нищо не знам — отвърна той. — На тринайсети януари, следобед, на Чийпсайд, Лорънс Дъкет е убил друг търговец, Ралф Крепин. Побягнал и потърсил убежище в тази църква. Дадох му убежище, разбира се, човекът не беше на себе си, почти на края на силите си и много изплашен. Дадох му вино, малко хляб и го оставих в олтара^[1]. Заклучих вратата отвън, той я залости отвътре и часови от местната стража застана на пост. На сутринта, някъде около сутрешната служба, тъкмо по изгрев, отидох в църквата и видях, че Дъкет е преместил престола под отвора на прозореца и се е обесил на желязното резе. Двамата със стража веднага прерязахме въжето, свалихме тялото и изпратихме да повикат кралския следовател, който призова свидетели и състави заключението си. Останалото трябва да ти е известно.

Корбет кимна.

— Заклучи ли църквата през въпросната нощ? Веднага след като остави Дъкет, имам предвид.

— Не, върнах се по-късно. Дъкет спеше в престола, чак тогава го заключих за през нощта — отвърна Белът.

— Откъде Дъкет е намерил въже, за да се обеси?

Белът вдигна рамене.

— В църквата има въжета — отговори свещеникът. — Стари въжета, нови въжета. Постоянно ни трябват за камбанарията. Сигурно Дъкет е намерил някое и е отнел живота си по този ужасен начин.

— Камбанарията в кулата ли е? — попита Корбет. — В другия край на църквата и далече от олтара, нали?

Белът кимна.

— Ами Дъкет? — продължи Корбет. — Какво носеше със себе си?

Свещеникът прехапа долната си устна и се облегна назад в стола си, сякаш въпросът го затрудни.

— Не носеше много неща — измърмори той. — Дрехите, с които беше облечен, ножа си и кесия с пари. Защо?

— Просто питам — усмихна се насреща му Корбет — просто питам. Чудех се. Къде е тялото? — попита Корбет и свещеникът втренчи поглед в него.

— Тялото на Дъкет! Къде е? — повтори въпроса си Корбет.

Свещеникът сви рамене.

— Дъкет е самоубиец, и се отнесоха с него като със самоубиец. Помощник-шерифът на града нареди тялото, поставено на парче волска кожа, да се завлече за краката извън градските стени и да бъде хвърлено в градския крепостен ров. Обичайната участ на всички самоубийци.

— Никой ли — прекъсна го Корбет, — съвсем никой ли не потърси трупа му?

— Мастър писарю — отвърна му Белът, над горящите въглени втренченият му в Корбет поглед не трепваше, — Дъкет беше самоубиец, а църквата не проявява милост към самоубийците!

Корбет сви устни и си даде вид на объркан от събитията човек.

— Може ли да огледам църквата отвътре?

С пръст свещеникът му показва, че навън е тъмно и няма да се вижда кой знае какво. Корбет кимна с разбиране. Обеща да се върне на следващия ден. После се сбогува, доволен да се махне от тъмната стая, изпълнена със заплаха, и от тази църква, която не предлагаше утеха ни за живи, ни за мъртви.

Корбет се върна в кръчмата, която беше отминал по-рано същата вечер, и влезе в топлото и осветено помещение. Настани се на грубо скована маса, поръча силен бульон, щедро подправен с лук и чесън и голяма чаша силен ейл. Усети как топлината го обгръща, отпусна се и реши да не се насилва да се прибира у дома си, затова от съдържателя на кръчмата поиска завивка и място за спане на покрития с тръстика

под. Легна си, останал съвсем без сили, а умът му все така беше зает с мрачната църква и зловещия свещеник. Неясни спомени за дочути или прочетени истории относно „Сейнт Мери-ле-Боу“. Прокълнатата сграда. Но защо? Откъде го бе чул? Умореното му съзнание се луташе да намери отговор, когато изведнъж той си припомни една подробност, която го изпълни с тревога. Свещеникът го очакваше, сякаш кралят винаги нареждаше на високопоставени служители да разследват самоубийствата в града. Озадачен, Корбет потъна в сън насред размишленията си.

[1] В църквите олтарът се разполага в т.нар. абсида, която е полукръгла или многоъгълна част, изпъкваща от основната част на църковната сграда. За разлика от православните църкви, в католическите олтарът не е отделен с иконостас. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващата сутрин, когато една от слугините в кръчмата го събуди, Корбет се чувстваше отпаднал. Главата му тежеше от предишната нощ. Закуси с ейл и хляб от едро смляна ръж и се постопли до готварското огнище. Събра вещите си и се запъти към Чийпсайд. Видя отворена бръснарница и влезе в нея. Бръснарят сръчно обръсна горната му устна и — след ненаатрапчиво проявеното любопитство на Корбет — с готовност му разказа подробности за местния кралски следовател, провел разследването за Лорънс Дъкет. Роджър Паджет, упражняващ занаята си някъде в страничните улички на Чийпсайд. Щом излезе от бръснарницата, Корбет откри къщата — скромна двуетажна постройка с увесено над вратата огромно позлатено чукало.

Паджет беше дребен дърдорко, съсредоточен върху собствената си значимост като лекар, който не само лекува пациентите си, но понякога и разследва причините за тяхната смърт. Нисичкият надут Паджет — облечен в ален, обшит с тафта плащ, под който се провиждаше синя подплата — внимателно огледа заповедта на Корбет, преди да го покани в стаята на приземния етаж, където извършваше хирургически операции. Корбет нямаше вяра на докторите и гледаше на изкуството им като на шарлатанство. Огледа стаята и реши, че и Паджет не е по-различен от останалите. На пода имаше карта на зодиите, а полиците покрай стените бяха отрупани с глинени гърненца с билки, надписани четливо: „майчин лист“, „попадийка“, „напръстник“ или „кожа от змиорка“. На масата стоеше огромна дървена купа, пълна с фин бял прах, от който Корбет се разкыха и разкашля. Не спря, докато лекарят не покри купата с влажна кърпа.

Паджет се настани в единствения стол в стаята, без ни най-малко да го е грижа за удобството на Корбет и рязко попита:

— С какво ще съм ти от полза, мастър писарю?

— С това, което знаеш за Лорънс Дъкет. Как и къде намери тялото?

Лекарят се сви в стола си, вкопчи ръце една в друга и с поглед, вперен над главата на Корбет, заговори, сякаш рецитираше.

— Лорънс Дъкет е бил намерен обесен в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“, малко след разсъмване на четиринайсети януари. Струва ми се, енорийският свещеник, отец Белът, е намерил тялото — впери очи в Корбет. — Срещна ли се с него?

Корбет кимна. Паджет му хвърли странен поглед и да продължи:

— Да, Белът свалил тялото и го оставил на пода в олтара. Аз и свидетелите пристигнахме да огледаме трупа. По тялото нямаше следи от насилие, нито пък рани или други белези от нападение. Единствените наранявания бяха моравочервеното петно около врата и голяма синина под дясното ухо, и двете причинени от примката и възела на въжето, което Дъкет е увил около врата си, за да се обеси. После направих оглед на мястото на самоубийството. Здраво желязно резе се издаваше отстрани на един от прозорците в олтарното помещение и църковният престол беше преместен под него. Очевидно Дъкет го е използвал, за да се покачи, да завърже въжето около резето, после е затегнал примката около врата си и е скочил от престола. Единственото необичайно нещо бяха тези черни копринени нишки, открити около примката.

Лекарят ги подаде на Корбет, който ги огледа, а после прибра в кесията си.

Паджет измери с очи Корбет и изви малката си уста с тесни устни.

— Друго няма. Налице бяха обичайните белези при обесване. Червата и стомахът се бяха освободили от съдържимото, лицето добило синкавоморав оттенък, езикът беше подут и прехапан, а очите изцъклени.

— Така ли? Не е имало никаква следа от насилие? — нетърпеливо го пресече Корбет.

— Друго — бавно изрече Паджет — освен изреденото нямаше. Мисля, че Дъкет е убил Крепин, избягал е в черквата и от страх или угризения на съвестта се е обесил.

— Никакви други следи, никакви белези по тялото, така ли? — настоя Корбет и вдигна ръка да успокои очевидно раздразнения лекар, преди да продължи: — Разбира се, изложението ти беше изчерпателно. Самият лорд-канцлер го отбеляза, но не е ли имало нещо, което

набитото ти око е видяло, но си го сметнал за несъществено за разследването на самоубийството?

— Имаше — гласеше краткият, самодоволен отговор. — Дъкет имаше синини по двете предмишници, но предполагам, че си бяха просто обикновени синини.

Корбет се усмихна.

— Благодаря ти, мастър Паджет, и ако си спомниш още нещо, моля да известиш в кралската канцелария.

Преди слисаният лекар да се опомни, Корбет излезе през вратата и пое обратно нагоре към Чийпсайд.

Пробило облаците по небето, бледото слънце огряваше обичайното стълпотворение из Чийпсайд. С преносимите си табли за писане писарите бяха готови за поръчки. Магазините бяха отворени, тезгясите спуснати и търговията кипеше. Фламандски търговци с шапки от бобър и кожени ботуши се смесваха с правници, понесли в ръце свитъци, чираци в туники и тесни панталони, жени от различни прослойки и с разни занятия. Високомерни дами с богато надиплени рокли, опасани ниско на талията с колани, украсени със скъпоценности. Тънки воали покриваха косите им, а обточени с кожа наметки предпазваха нежните им тела от студа.

Привикнал с тишината и спокойствието на канцеларията, Корбет намираще шума и глъчката на улицата за твърде оглушителни. Всякакви търговци се опитваха да привлекат вниманието му към предлаганите от тях коприни, кадифе и тънки ленени платове. Гостилничари и пекари предлагаха горещи говежди ребърца с подправки, змиорка и пай с месо, подправено с лук и чесън. Двама търговци се биеха около куп железни съдове. Корбет видя как две кесии бяха измъкнати от джобовете на притежателите им и макар непрестанно да беше нащрек заради пълчищата крадци в столицата, стисна по-здраво своята под плаща. През тълпата вървеше върволица от осъдени несретници, стража ги съпровождаше от затвора „Тън“ до този в Нюгейт. Нещастниците бяха обиждани как ли не от всички, вероятно и от онези, които по щастлива случайност не бяха сред окованите. Две проститутки, облечени само с долни фусти, бяха изведени за публично покаяние, но безсрамните им и безочливи погледи, както и похотливият кикот на някои от зрителите не оставяше съмнение, че не след дълго отново ще се върнат към занаята си.

По едно време навалицата така го притисна, че споменът за смъртоносния натиск на тела при сблъсъка преди толкова години пред кралската шатра в Уелс го връхлетя. За миг Корбет бе обзет от паника. Мигът отмина, той си проби път и отново се изправи пред портите на „Сейнт Мери-ле-Боу“. Отново го обзеха отчаянието и ужасът, които изпита при първото си посещение, опита се да си спомни какво знаеше за църквата, но спомените му се изплъзваха. Църквата беше пуста, с изключение на неколцина случайни посетители, които бързо си тръгнаха, щом отец Белът с черното си расо се появи, за да посрещне Корбет.

— А, мастър Корбет — отец Белът протегна костелива ръка и Корбет я стисна, осъзнавайки, че пребледнялото, изпито лице на свещеника и тъмното му расо, само засилват зловещия страх, който беше изпитал предишната вечер.

— Дойдох да огледам църквата — думите на Корбет прозвучаха по-рязко, отколкото беше възнамерявал, — на дневна светлина.

— Нищо няма да остане скрито! — тихо, но също рязко му отвърна свещеникът и през ума на Корбет мина, че Белът е по-самоуверен от предишната вечер. Кимна в знак на съгласие и позволи на Белът да го съпроводи до главната порта на църквата.

Преддверието на църквата беше тъмно, миришеше на влага и мухъл. Корбет спря и се огледа. Вниманието му привлече малка обкована с желязо врата от лявата му страна. Остави всичко и тръгна към нея, за да я отвори.

— Заключена е — самодоволно рече Белът. — Така е от месеци. Води нагоре към камбанарията и тавана на кулата, но ако искаш...

Думите му заглъхнаха, сякаш беше отегчен.

— Да — ядосано рече Корбет. — Искам. Отвори я!

Свещеникът изкриви устни в усмивка, запрехвърля тежката връзка с ключове, която се люлееше на колана му и накрая отключи. Вратата се отвори с пронизително скърцане на ръждивите панти. Корбет бързо подмина свещеника и се заизкачва по влажното, плесенясало, извито стълбище. Камбанарията беше на върха, грамадните медни камбани висяха безмълвни. Корбет им хвърли бегъл поглед, издърпа тежкото желязно резе и започна да блъска и повдига масивния дървен капак на тавана. Накрая успя да го помръдне и отвори нагоре със скърцане.

Вятърът облъхна лицето на Корбет, щом се показа през капака. Застана на покрива на кулата. Приблужи се до назъбената стена и погледна зашеметено надолу към ветровитата Чийпсайд, която изглеждаше толкова тясна под нозете му. Виждаше се как градът се простира от двете ѝ страни, редица от покриви и къщи продължаваше на юг, а кафявата земя и заснежените полета на север — до Нюгейт и нататък отвъд старата градска стена. Корбет огледа около кулата. Възможно беше някой да е успял да се скрие там и после да се промъкне надолу в църквата, но капакът, както и вратата към кулата изглеждаха така, сякаш от години не са използвани. Дъкет, стражите и половин Чийпсайд щяха да се събудят, ако е имало натрапник, който се вмъква по този път. Корбет поклати глава и се върна обратно при свещеника, който го чакаше с ехидна усмивка на жълтеникавото си лице.

— Откри ли нещо, мастър Корбет?

Корбет пренебрегна подигравката в гласа на свещеника и огледа входа на кулата. В един от ъглите от малка пролука на тавана се провесваха въжета за камбаните. Под тях бяха скупчени други, навити както дойде. Имаше нови, имаше и стари.

— Оттук ли е взел въжето Дъкет?

Свещеникът кимна.

— Да — отговори той. — Трябва да е дошъл тук и да е взел въжето, после се е върнал в олтара.

— На тъмно ли? — попита Корбет.

— Накъде биеш? — рече отецът дръпнато.

— Натам — заговори бавно Корбет, — че Дъкет е стоял на тъмно в олтара и после тихичко е отишъл в мрака да си вземе въже, с което да се самоубие, нали така?

— Имаше свещ — припряно му отговори свещеникът.

— И да е имал — отвърна Корбет, като посочи с ръка притвора, — не я използвал. По пода няма пресни следи от восък!

Погледна към Белът и с удовлетворение забеляза, че ехидната му усмивка се е стопила.

— Силно развълнуван човек — продължи мисълта си Корбет, — със свещ в ръка, който пристъпва из мрака. Ръката му трябва да е била несигурна — той потри пода с върха на ботуша си, — тогава тук восъкът щеше да е повече от мръсотията!

Корбет се обърна и влезе в нефа. Широка, покрита с плочи пътека водеше чак до преградата пред олтара. Преградата представляваше дървена решетка с грамадна врата в средата — през нея се влизаше в олтарното помещение с издигнатия нависоко олтар, до който водеха стъпала. От двете страни на нефа се редяха ниски, масивни колони. Трансептите бяха мрачни и пусти, единствените предмети в тях бяха струпаните дървени пейки. По някога белите варосани стени имаше стенописи. Високо на стените и в двата трансепта се редяха малки овални прозорци. Корбет ги огледа. Капаците на всички бяха здраво залостени отвън и отвътре. На един от прозорците капаците висяха на разхлабените си панти, но той беше прекалено малък, за да може през него, незабелязано за Дъкет и стражите, да се промъкне човек.

Корбет уви плаща около себе си и навлезе навътре в трансепта. Писарят носеше ботуши с високи токове и ехото от стъпките му огласяше нефа. Чуваше как зад него свещеникът припряно ситни като пълзящ по тръба плъх. Корбет влезе в олтарната част. Масивният дървен църковен престол стоеше ниско до белия каменен олтар. Нямаше нищо за гледане, но осъзна, че за първи път влиза в толкова празен и потискащ олтар. Камъкът се издигаше над него, пуст и безизразен, нямаше цветя или ленени покривки, които да покриват мрамора. Зад олтара на празната стена имаше избледнял стенопис. Над него самотен светилник мъждукаше в мрака. От двете страни имаше пейки. Корбет се обърна и вдигна очи. Видя прозорец във формата на трилистна детелина, замрежен с тел и затворен с рогови пластини. Капаците на останалите прозорци бяха затворени и повечето от светлината в църквата влизаше през него.

Тръгна надясно в олтарното помещение и огледа високо разположеното желязно резе, стърчащо от широк прозорец с дървени капаци.

— Това ли е резето?

Застаналият зад гърба му свещеник кимна, положил ръка върху църковния престол.

— Да — отговори бавно. — Дъкет е преместил престола. Използвал го е, за да завърже въжето за резето.

Корбет се обърна, погледна Белът в очите и поклати глава.

— Не съм много убеден — отвърна той и без да дочака отговор, се върна в нефа.

Корбет излезе от църквата и свърна към населената с чуждестранни кожари Фрайди Стрийт. По улицата кипеше оживено строителство. Работници строяха огромен резервоар или водопровод, по който по тръби от бряст да тече вода от река Тайбърн. Вече имаше издигнати и бесилки с два трупа. Гниещите тела висяха на прекършените си вратове от грубо скованите греди на ешафода. Друг път Корбет спокойно щеше да отмине сцената, но сега, когато съзнанието му беше заето с представата за увисналото на въжето тяло на Лорънс Дъкет в „Сейнт Мери-ле-Боу“, се приближи и разгледа отблизо телата. Без да обръща внимание на вонята и отблъскващата гледка, която представляваха, писарят не помръдна, докато не научи, каквото му беше необходимо, и после се насочи към къщата на Дъкет, за да поразпита наоколо. Въпросите му предизвикваха най-вече навъсени или безизразни погледи, но накрая го упътиха към къща на ъгъла на Бред Стрийт.

Вратата беше здраво залостена и всички прозорци затворени, затова на Корбет му се стори, че в къщата няма никого. Без да се обезкуражава, той потропа на вратата и извика да му се отвори „в името на краля“. Чу стъпки, резетата бяха издърпани и вратата отвори една средна на ръст, дори дребна, слаба жена с кестенява коса, прибрана под воал. На лицето ѝ бяха изписани спокойствие и здрав разум. Очевидно беше в траур, облечена беше в дълга, черна рокля. Единственото изключение бяха плетена златна верижка около талията ѝ и чисто бели ширити по маншетите ѝ и около шията ѝ. Изражението ѝ беше сурово, устните бяха капризно извити, а погледът ѝ — дързък. Корбет показва заповедта си. Жената я взе, изчете я спокойно, движейки устни, върна я и с жест го покани в стая на долния етаж, където отвори прозорците, за да влязат светлина и въздух. В стаята нямаше нищо освен сандъци и купчини дрехи.

Жената оглежда известно време Корбет.

— Аз съм Джейн Дъкет — сдържано каза тя. — Какво искаш от мен?

В тона ѝ се усещаше предумисъл, на който Корбет не обърна внимание и обясни защо разпитва за смъртта на Лорънс Дъкет. Макар жената да носеше траур, не изглеждаше да тъгува по мъртвия си брат.

Чак когато Корбет спомена името на Крепин, Джейн присви очи и страните ѝ поруменияха.

— Не харесвах Крепин, мастър писарю. Беше... — грубо рече тя и затърси думата.

— Насилник — подхвърли Корбет.

— Да, мастър Корбет, насилник, нищожество, развратник, който съсипва доброто име на жените.

— Значи онази история е истина? — попита Корбет.

Джейн не отговори, но се обърна гърбом и кимна енергично.

— Затова ли Лорънс го е убил? — настоя Корбет.

Джейн се обърна към него и се изсмя високо.

— Мастър писарю, макар с брат ми да сме споделяли една утроба и да делихме един покрив, един към друг не изпитвахме обич — тя отново се засмя нервно. — Не аз съм причината за убийството, извършено от брат ми. Има други причини!

Тя стрелна с очи Корбет.

— На мен не са ми известни, но кучката ще ги знае!

— Коя е кучката, мистрес?

— Алис-ат-Боу, държи кръчма на Сейнт Марк'с Лейн, убежище и свърталище за всички нейни приятели и тям подобни. Реджинал де Ланфор, Робърт Пино, Пол Стабърхед, Томас Коронър...

После притихна. Стоеше неподвижно, само ръцете ѝ усукваха верижката на кръста.

— Беше любовница на Крепин. Проклета развратница! — изсъска Джейн. — Крепин ме принуди да спя с него, а после е разказал на нея и останалите за случилото се.

Джейн рухна върху един от сандъците и обхвана главата си с ръце.

Корбет стоеше и я наблюдаваше известно време.

— Алис и на Лорънс ли беше любовница? — попита той.

Джейн вдигна глава и високо се изсмя.

— Брат ми, мастър писарю, не харесваше жени. А колкото до кавгата му с Крепин — тя погледна Корбет в очите — причината за нея не ми е известна, не ме е грижа каква е и до няколко дни ще съм свободна. Имам роднини в Оксфорд. Ще ида там.

Изправи се и приглади диплите на роклята си.

— Нямам какво да добавя, мастър Корбет. Желая ти всичко най-добро — отвори вратата и се дръпна настрани, за да направи път на Корбет, който излезе на улицата.

Навън Корбет усети умора, глад и желание да си легне в своето легло. Купи си пай от близкото магазинче, пътьом го изяде, решен поне една вечер да стои далеч от кръчмите и техния силен ейл. Като съвестен служител беше започнал работа по възложеното му поръчение с проучване и събиране на сведения. Сега трябваше да подреди наученото и да открие свързващата нишка. Имаше подробности, които го объркваха и озадачаваха, и си знаеше, че обученият му в разследванията ум няма да му даде покой, докато всяка подробност не застане на своето място.

Сви по Чийпсайд надолу по Патерностер Роу и когато най-накрая стигна портите на Темз Стрийт, вече се здрачаваше. Влезе в къщата, поръча запален мангал на съдържателката — навъсена съпруга на търговец — и се изкачи по разнебитените стълби до своята стая. Полегна на леглото си, увит в плаща и запрехвърля през ума си всичко видяно, чуто или казано. Постепенно, общата картина започна да се изяснява в съзнанието му и след като запали свещи, той разви вързопа и извади дъската си за писане. Започна, без да бърза, да записва избистрените вече в ума му факти.

ГЛАВА ПЕТА

На следващата сутрин Корбет спа до късно. Щом се събуди, отново се зае да оглежда грижливо и да поправя написаното предишната вечер, докато не остана удовлетворен от резултата. Изми се, облече се и хапна набързо. Грабна плаща си и забързано излезе от жилището си, като се отправи към реката. Зрънце надежда относно успешния завършек на мисията му подобри настроението — вероятно заради ясното зимно слънце. Убеден беше, че е разбрал какво се е случило в „Сейнт Мери-ле-Боу“, но все още му убягваше защо и как събитията се бяха стекли по този начин. Тези въпроси продължаваха да тормозят съзнанието му по време на кратката разходка до източен Уотъргейт, където нае лодка, за да иде в Уестминстър. Отвратителното пътуване в студа мина бързо. Слезе в Уестминстър, нахлузи качулката на плаща си, за да не го разпознаят, и си запробива път сред навалищата, насочвайки се към голямата зала и сградите зад нея. Влезе в една от малките пристройки в двора, потропа на вратата и поиска разрешение да влезе. Отвътре заядливо му извикаха да се маха. Отново почука и най-последно вратата се откряна. Пред него се изправи висок мъж с отшелнически вид, облечен в дълга кафява роба. Имаше продълговато, набръчкано, бледо лице, воднистите му очи примижаха на дневната светлина.

— Мастър Кувил. Аз съм, Хю Корбет. Толкова ли си сляп, че не можеш да ме познаеш, или си така оглупял, та вече не ме помниш?

На изпитото лице на мъжа се появи усмивка и костеливите му, покрити с изпъкнали вени ръце сграбчиха ръцете на Корбет.

— Никой друг, освен теб, Хю, не смее да ме обижда — измърмори той. — Най-добрият ми ученик! Влизай! Влизай! Навън е студено.

Хю влезе в потъналата в сумрак стая. Дим, мирис на катран и въглени изпълваха въздуха. Из цялото помещение витаеше мирис на кожа и на стар пергамент. В стаята имаше само грубо скована маса и стол. Останалата част от нея се заемаше от сандъци с всевъзможни

размери. Някои бяха отворени и по пода се търкаляха изсипалите се от тях свитъци пергамент. По разположените от пода чак до почернелия таван полици имаше още пергаментови свитъци. На пръв поглед навсякъде цареше пълна бъркотия, но Корбет знаеше, че Кувил може да измъкне търсения от него ръкопис на мига. От векове тук се събираха записите от канцеларията и хазната. На всеки издаден или новополучен документ Кувил намираще полагащото му се място — тук господар беше той. Някогашният главен писар в канцеларията беше получил почетната си длъжност както като награда, така и по заслуги по време на дългогодишната си вярна служба на короната. Когато Корбет стана писар, Кувил беше негов учител и наставник. Въпреки голямата разлика в годините те станаха и близки приятели.

След въпросите и разговора за едно-друго, по време на който Корбет ловко се измъкваше от внимателния разпит на възрастния мъж, Кувил най-сетне се разсмя:

— Стига, Хю. Какво искаш? — попита той. — Все си дошъл и с някаква друга цел, освен да се посмееш за сметка на стареца?

Корбет се ухили, кимна и възможно най-бързо и с подробностите, които бяха позволени, обясни какво търси. Старецът седеше и съсредоточено го изслуша. Щом Корбет приключи с разказа си, Кувил се изправи и с ръка на устните заоглежда помещението. Погледът му скачаше от един сандък към друг. Поклати глава.

— Съжалявам, Хю. Няма да ти бъда от полза. Това, което търсиш, трябва да е в някое от хранилищата в Тауър.

Сърцето на Корбет примря при мисълта за ново продължително пътуване и дните, дори седмиците, които можеше да прекара в ровене из хилядите ръкописи в Тауър под зоркия, ако не и изпитателен поглед на някой непознат писар. Кувил усети горчивото разочарование на младия мъж. Сложи костеливата си ръка на рамото на младия си приятел.

— Не се притеснявай, Хю. Ще ти осигуря необходимия документ. Все още имам някаква власт. Може да ми отнеме ден или два, но ще ти го намеря и изпратя.

Корбет прегърна възрастния мъж.

— Благодаря — каза той. — Това ще бъде известно изкупление за безкрайната ти възискателност като учител!

Обърна се и излезе, а след себе си чуваше как старецът на висок глас мърмори и настоява следващия път да остане повече.

Корбет обаче вече крачеше през калта, усукан в наметалото, с глава, покрита с качулката. Малко разочарован от посещението при Кувил, беше решен да се добере до Сейнт Марк'с Лейн и кръчмата на Алис-ат-Боу. Познаваше мястото добре. Беше малка уличка, пресечна на Патерностер Роу, близо до катедралата „Сейнт Пол“. Корбет повървя известно време, после на Флийт Стрийт някакъв каруцар го качи в каруцата си, с която караше продукти за магазините и пазарите в града. На Патерностер Роу Корбет слезе от каруцата и се спусна по Айви Лейн към площада между манастира на францисканците и извисяващата се към небето катедрала „Сейнт Пол“. Магазините и сергиите тук бяха повече и макар да беше вече късен следобед, гъмжилото от хора все още не намаляваше. Целият нащрек, Корбет прикри по-добре кесията си и — без да сваля ръка от дръжката на камата си — влезе в катедралата „Сейнт Пол“ през голямата западна порта. Мястото беше известно като свърталище на разбойници, престъпници и хора от подземния свят на Лондон. Винаги нащрек, престъпниците бяха готови да потърсят убежище в църквата, щом се зададяха представителите на закона.

През главната врата на „Сейнт Пол“ Корбет влезе в сводестия неф, където се събираха най-много вярващи. Все още беше пълно с хора. В западния край седяха дващестина писари, готови да съставят документ, договор, споразумение или да напишат писмо за всеки, който желае да ползва услугите им. Правници в мантии с хермелинова обшивка стояха на пътеките между пейките, разговаряха делово с клиенти или обсъждаха сложни правни въпроси един с друг, а около една от колоните скупчени и изнервени мъже чакаха да бъдат наети. Корбет заоглежда хорското множество, докато не видя писаря, когото търсеше, седнал с дъската си за писане в малка ниша. Приличаше повече на птица, отколкото на човек. Имаше малки, нежни и подобни на птичи нокти пръсти, кръгла, наведена на една страна главица и румено, засмяно лице, обкръжено от чорлава бяла коса. Корбет отиде при него.

— Матю! — извика Корбет. — Как вървят делата?

Писарят вдигна очи, разпери ръце и сви рамене.

— Честно казано, ту добре, ту зле. С какво мога да ти помогна?

— Алис-ат-Боу — отвърна му Корбет. — Има кръчма на Сейнт Марк'с Лейн. Коя е кръчмата и какво можеш да ми кажеш за собственицата ѝ?

Корбет знаеше, че нямаше слух или мътва из града, който да не стигне до Матю, и че в умението си да улови горещата клюка той е ненадминат. За негова изненада мъжът се заоглежда на всички страни, изведнъж сякаш започна да излъчва страх. Матю се огледа притеснен и с жест подкани Корбет да приклепне до него.

— За смъртта на Крепин и самоубийството на Дъкет в „Сейнт Мери-ле-Боу“ ли иде реч? — попита той.

Корбет кимна и Матю нервно прехапа долната си устна.

— Бъди нащрек — прошепна Матю. — Говори се, че Алис е опасна жена. Носи се слух, че е била любовница на Крепин. Имала връзки с могъщия род Ланфор. Омъжила се за винар, Томас-ат-Боу — старец, който скоро след венчавката умрял и ѝ завещал семейните дела и доходите от тях. Кръчмата ѝ се нарича „Епископската митра“. Голяма е. И крие опасности. Сега си върви, моля те.

Корбет се подчини на молбата му, изненадан от поведението му и озадачен от голямата уплаха на иначе разговорливия писар.

Корбет откри кръчмата „Епископската митра“ на Сейнт Марк'с Лейн, солидна двуетажна постройка, чийто първи етаж се издаваше над главния вход. Широкият прът над вратата на кръчмата^[1] и знакът ѝ — епископска митра на черен фон, я правеха най-забележителната постройка на улицата. На влизане Корбет забеляза, че лицето на епископа от знака е карикатура на духовник — надут, жесток и алчен. Вътре в кръчмата цареше сумрак, но беше удобно и доста по-чисто, отколкото в много други подобни заведения. Дълго помещение с варосани стени, с чисти тръстики по пода, наръсени със стрити билки. Таванът беше доста висок, с дървени, наклонени греди, почернели от огнището в средата на помещението. Димът излизаше през малък комин. Столове, груби пейки и маси се редяха покрай стените.

Огромен плешив мъж стоеше пред огнището и разнищваше с поглед Корбет. Писарят огледа пръснатите из залата посетители. Обичайните пияници, набързо заспали на масите, неколцина самотници, потънали в собствените си мисли или чаши, и група мъже, които лениво хвърляха зарове. Наблюдаваше ги облечена в алена рокля уличница с вдигната коса. Слугите обслужваха играчите на зарове,

носеха им вино и ейл под свирепия, зорък поглед на плешивия великан. Освен неколцината мъже в другия край на залата, които известно време го оглеждаха, преди отново да подхванат разговора си, останалите посрещнаха с безразличие влизането на писаря.

Корбет седна на една от масите и поръча вино и храна на един от прислужниците. Хранеше се бавно и изучаваше обстановката. Имаше чувството, че тук знаят кой е и едва ли не са го очаквали и че това, което наблюдава, е предварително нагласена в негова чест сцена. Не след дълго Корбет махна с ръка на плешивия великан да се приближи до масата му. Мъжът видя жеста, но мина известно време, преди да захапне нокът, да плюе в огъня и да тръгне към него.

— Сър? — за толкова едър мъж гласът му беше твърде писклив.

— Казвам се Хю Корбет, писар в кралския съд. Тук съм по нареждане на краля. Имам заповед, която го потвърждава, и бих желал да говоря с мистрес Алис-ат-Боу.

Думите му сякаш бяха камъни, хвърлени сред спокойно езеро, които заляха кръчмата, образуващи кръгове тишина. Разговорите стихнаха до шепот, заровете пак се затъркаляха и главите останаха приведени, но той знаеше, че ушите са наострени и дебнат всяка негова дума. Едрият мъж го изгледа с черните си ахатови очички и покани Корбет с жест да го последва. Обърна се и тръгна към другия край на кръчмата. Корбет го последва във второ помещение, използвано за кухня, в задната част на кръчмата — малка варосана стая с дълга маса, отрупана с железни и глинени съдове. В отсрещния край беше огънят с печеното на шиш и над него в редица висяха куки за прясно месо.

Помещението беше чисто и ухаеше на стритите билки и подправки, съхранявани в гърнетата по полиците в стаята. На другия край на масата, почти скрита, седеше дребничка, стройна жена и внимателно четеше парче пергамент. При влизането на Корбет тя вдигна поглед и пусна парчето пергамент под масата. Корбет за първи път срещаше подобна красавица. Бяла дантелена фламандска шапчица обграждаше малкото овално лице с големи тъмни очи. Имаше идеално изваян нос и устни, които биха изкушили и най-големия светец. Измъкнала се от прическата черна къдрица лежеше на съвършено оформена скула. Жената беше дребничка и крехка, но зелената рокля и златният колан на кръста ѝ подчертаваха, а не скриваха красивото ѝ

тяло със заоблена гръд и тънка талия. Корбет не можеше да откъсне погледа си от нея, докато великанът го представяше. Жената го погледна развеселено, с усмивка, която разкри съвършените ѝ зъби и показа, че запознанството ѝ с него я радва.

— Е, мастър писарю, с какво можем да ти бъдем в помощ? — гласът беше нисък и изненадващо плътен.

Корбет си помисли, че му се присмива, а той само зяпа и пристъпва от крак на крак като някой селски идиот. Жената се обърна към все още стоящия заплашително близо до Корбет великан.

— Питър, свободен си — отпрати го тя. — Не вярвам мастър Корбет да е дошъл да ме задържи. Мисля, че съм в безопасност. Подозирам обаче, че тъкмо мастър Корбет не се чувства в безопасност!

Леката ѝ шега повзвърна самообладанието на Корбет.

— Мадам — каза той, — ще ти задам няколко въпроса. Тук съм по заповед на краля!

Присмехът в очите ѝ пресече думите му.

Алис го покани с жест към една от пейките, дълги колкото огромната маса, на място близо до нейното. Той седна. Разбра, че великанът Питър е отпратен обратно към предното помещение на кръчмата. Корбет впери поглед в ситните шарки по повърхността на масата. Смути се, думите му се изплъзваха. Обзе го желание погледът му отново да потъне в дивите тъмни очи насреща му. Жената го привличаше, както чистият ромолящ поток привлича преследвания жаден елен. Чу стъпките на оттеглящия се великан и вдигна глава. Очите ѝ не бяха тъмни, видя той сега, а тъмносини, обкръжени с бръчици от смях.

— Мистрес Алис — продума смутено Корбет, — какво знаеш за смъртта на Лорънс Дъкет?

Алис не откъсваше поглед от него, устните ѝ се извиха замислено.

— Какво трябва да знам, мастър писарю? — отвърна му тя. — Предполагам, известно ти е, че познавах и Крепин, и Дъкет. Но нямам нищо общо със смъртта на когото и да е от двамата.

Корбет усещаше хладното и спокойно превъзходство на жената. Реши да си придаде увереност с малко по-строг тон. Пък и не беше ли тази жена само някаква кръчмарка?

— Мистрес Боу — рязко рече той, — говори се, че си била любовница на Крепин, и че кавгата между него и Дъкет, довела до смъртта на лихваря, е твое дело.

Без и за миг да изпуска Корбет от поглед, мистрес Боу избухна в смях, който се посипа като водопад от перли.

— Мастър Корбет, бях приятелка, а не любовница на Крепин. Колкото до Дъкет, нито аз, нито друга би го съблазнила.

Думите ѝ накараха Корбет да се опомни. Джейн Дъкет изрече подобни думи, спомни си той. Алис зорко го наблюдаваше, сякаш долови промяната в душата му и опасността разпитващият мъж насреща ѝ да се изтръгне от въздействието на нейното очарование. Сложи ръка върху неговата и чак тогава Корбет забеляза, че носи обточени с ширит, меки, фини, черни копринени ръкавици. Любопитството му привлече вниманието ѝ и тя се засмя.

— Не се изненадвай, мастър Корбет. Аз съм дама и ръкавиците защитават ръцете ми. Ръцете на една дама трябва да са нежни и гладки като коприна. Не е ли така?

Корбет кимна.

— И въпреки това — отвърна ѝ замислено той — също както и истината, те трябва да се виждат.

Усещаше ръката ѝ върху своята като горещ, пламтящ въглен, който прогаряше плътта му. Внезапно го обзе страх, като плувец, изгубил дъното под краката си, който събира смелост да се понесе по силното течение.

Рязко отмести ръката ѝ.

— Мадам, знаеш ли нещо за смъртта на двамата мъже?

Тя наклони глава и поглади излъсканата повърхност на масата с облечените си в ръкавици ръце.

— Разбира се, че знам — отвърна му тя с безизразен глас. — И двамата често са вечеряли и пили тук. С двамата бяхме в добри отношения, но на никого от тях не съм била любовница.

— Защо каза, че никоя жена не би съблазнила Дъкет? — продължи Корбет.

Тя сви рамене.

— Такъв си беше — отвърна му Алис. — Никога не се закачаше с мен, като останалите мъже, и никога не го видях с жена.

— Беше ли мъжеложец? — попита Корбет.

— Не, мастър Корбет. Не мисля. Защо, да не би ти да си?

Прямият въпрос го ядоса, усети как кръвта нахлува в главата му и топлина облива страните му.

— Мадам — рязко рече той, — твърде много си позволяваш!

— Сър — отговори тя, очите ѝ горяха и святкаха гневно, — идваш в къщата ми, убеден, че съм проститутка, любовница на един мъж и вероятна причина за смъртта на двама. Ти, сър, тъкмо ти си позволяваш много!

Корбет се изправи, зад него пейката падна с трясък.

— Мадам — поклони се той и се обърна да си върви, но жената се изправи с вече умоляващ поглед и отново нежно положи ръката си върху неговата.

— Мастър писарю — меко каза тя, — съжалявам!

Корбет се обърна да вдигне пейката, пристъпи, залитна, удари гърба си в масата и почти падна. Извърна се с почервеняло лице и видя, че този път тя сподавя смеха си. Усмихна се, направи една-две крачки, вдигна пейката и отново седна. Привлечен от трясъка на пейката и високите гласове, великанът Питър отново се появи, но Алис го отпрати с едно движение на облечената си в ръкавица ръка. Леко докосна Корбет по рамото и отиде да донесе две пълни до горе чаши с вино.

— Превъзходно бордо — рече тя. — Пий, моля. Съжалявам, че те обидих.

Корбет я поздрави с вдигната чаша и бавно отпи. Виното беше добро, сладостта му изпълваше устата и гърлото му, докато слушаше Алис. Тя разказваше за брака си, за вдовството, управлението на кръчмата и за отношенията си с двамата мъртви мъже.

— Познавах и двамата — повтори тя, — само защото идваха тук.

— Джейн Дъкет те нарече проститутка и любовница на Крепин — каза Корбет. — Защо?

Тя се засмя.

— Джейн е глупава, зла жена и дрънка повече от когото и да било. Нека си приказва каквото иска, но думите ѝ са просто плод на яд и завист.

— Знаеш ли защо са се скарали Крепин и Дъкет? — продължи да разпитва Корбет.

— Не знам.

— Или защo Дъкет се e самоубил?

— И това не знам — отвърна Алис, — но той беше боязлив човек. Страхуваше се и от собствената си сянка!

— В какво беше замесен Крепин?

Алис седна и се замисли, по лицето ѝ се четяха съмнение и объркване.

— Беше лихвар — повтори тя бавно. — Издигнал се до високо положение в града. Един от някогашните размирници, вече достатъчно лоялен към короната, но все още помнещ и верността си към великия... — заплете се тя — към Дьо Монфор.

— Ами Дъкет? Защо е влязъл в свата с Крепин?

— Защото беше лихвар, мнозина недолюбваха Крепин. Не само семейството на Дъкет беше паднало в мрежите му.

Сведе поглед.

— Може пък Крепин да си е заслужил смъртта — спокойно продължи тя. — Понякога го предупреждавах, но той само се смееше.

Алис се заигра с подгъва на копринената си ръкавица в настаналата тишина.

— Това ли е всичко? — попита Корбет.

Тя поклати глава в знак на отрицание.

— Засега — додаде тя, после стана и отиде до голям сандък в другия край на кухнята. Измъкна от нея флейта и я подаде на Корбет. — Посещението ти ме натъжи, мастър писарю. Чувствам се и печална, и ядосана заради глупавата смърт на двамината мъже, които познавах. Отдавна храня вяра, че флейтата усмирява бушуващите страсти в ума и тялото.

Корбет седеше като в унес. Флейтата много приличаше на онази, която сам притежаваше в безвъзвратно отминалите щастливи времена. Преди да изчезне потрошена в огъня, в който сам я хвърли. Протегна ръка като в сън и взе флейтата. Помилва излъсканото ѝ дърво, сякаш беше отдавна изчезнало дете, което внезапно се е завърнало. Сложи я до устните си и засвири затрогваща, запомняща се, горчиво-сладка мелодия. Стаята се изпълни с нея. Хю свиреше и слънцето на Съсекс сякаш погали лицето му; сякаш виждаше малко момиченце да се смее и да играе, а съпругата му, подпряла гръб на стената и сплела ръце се усмихваше и на двамата — на флейтиста и на малката танцьорка. Свиреше и свиреше, без да усеща горещите сълзи опарили очите му и

стичащи се по лицето му. После всичко изчезна — музиката и видението, и отново беше в някаква стая с жена, която втренчено го гледаше.

Корбет внимателно остави флейтата на масата, поклони се и тихо напусна стаята, прекоси кръчмата и излезе на студената, потънала в мрак улица. Беше забравил мисията си, защото стари, кървящи рани се раззинаха в душата му. Видя мръсотията и боклуците по улицата и пълната с отпадъци канавка. По стената имаше петна от вино. Бездомен мелез душеше вонящите останки на разлагащ се плъх. На ъгъла покрит с язви парцалив просяк трепереше от студ и страх. Знаеше, че не трябваше да свири на флейтата. Досега светът му беше подреден, затворен и прилежно запълнен като свитъците в хранилището за ръкописи на Кувил. В този свой свят не виждаше нищо добро, но и нищо грозно. Кошмарите му се завръщаха, припомни си объркания живот, който водеше след смъртта на жена си и детето си. Припомни си месеците на студ и тъмнина в оня манастир в Съсекс. И тъкмо когато щеше да свърне от Патерностер Роу, усети, че някой го улови за лакътя. Обърна се и разпозна един от слугите в „Епископската митра“. Момчето пъкна флейтата в ръцете на Корбет.

— Моята господарка — рече то, — каза, че трябва да я задържиш и да дойдеш отново да ѝ посвириш.

Корбет кимна, взе флейтата и потъна в мрака.

[1] От римски времена, ако кръчма е продавала освен вино и ейл, прътът, с който е разбиван ейлът, е висял над вратата. Прътът за бира е останал знак за кръчма в продължение на много векове след като римляните напуснали британските земи. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Корбет знаеше имената на тримата стражи, стояли на пост пред „Сейнт Мери-ле-Боу“ от кралския следовател. В деня след срещата си с Алис реши да ги разпита. И тримата изпълняваха службата си из улиците и уличките на Чийпсайд. И тримата се кълнях в една и съща история и Корбет повярва, че говореха истината, такава, каквато си мислеха, че е. Привикал ги пратеник на помощник-шерифа на града, за да пазят вратата на църквата късно следобед в деня, в който Лорънс Дъкет се укрив там и потърсил убежище. Събрали се тъкмо преди вечернята. Влезли в притвора на църквата и заварили Дъкет заспал, както си седял в църковния престол. Видели, че се размърдал, събудил се и после излезли да пазят отвън.

Малко след като камбаните на близките църкви започнали да бият — камбаните на „Сейнт Мери-ле-Боу“ останали неми заради присъствието на Дъкет в църквата — енорийският свещеник дошъл и заключил църквата. Уверили се, че е добре затворена и чули как от вътрешната страна Дъкет залоства. Вратата вече била заключена сигурно и те си разпределили дежурствата: единият отишъл да спи, а другите двама останали на пост. Подслонили се под дърветата, където се топлели на запален мангал, но и тримата признали, че да си на пост в такъв кучешки студ не било човешко, макар нищо да не се случвало. Обхождали околността на църквата, но не видели никого, изобщо не можели да си представят как някой — даже и да се е промъкнал покрай стражите — ще се вмъкне в църквата, след като всички възможни входи били затворени. Така прекарвали нощта, докато енорийският свещеник не дошъл. Отключил вратата, но не могъл да я отвори, затова помолил един от стражите да му помогне да я разбият. Тропали по вратата, за да събудят Дъкет, като мислели, че спи. Щом разбрали, че е безполезно да тропат, разбили вратата с помощта на голям дънер. Удряли, докато вратата не хлътнала навътре и резетата не изпаднали с трясък.

Намерили църквата, както я били оставили предишната нощ. Никакви следи по пода, нито други обезпокояващи знаци, с изключение на олтара, където престолът бил избутан до ъгъла вдясно близо до стената. Над него, на издърпаното желязно резе, с посиняло лице висяло безжизненото тяло на Лорънс Дъкет. Енорийският свещеник и стражите бежешком прекосили църквата, но само поглед им бил достатъчен, за да разберат, че всяко усилие е закъсняло. Потърсили следи от схватка или от насилствено вмъкване в църквата, но не открили нищо. Белът им наредил да не се отделят от трупа и да го пазят, а сам отишъл да доведе кралския следовател. Корбет знаеше какво се е случило по-нататък и накара всеки от стражите да повтори думите си. Най-вече държеше на подробностите около разбиването на главната врата. Инстинктът на Корбет говореше, че тримата мъже не лъжат. Не бяха свързани нито с Крепин, нито с Дъкет, макар да ги познаваха. Бяха просто трима стражи, направили всичко по силите си, за да изпълнят своя дълг, а оказали се забъркани в невероятно заплетено положение, тъй като и тримата се кълняха, че през цялото време, докато са стояли на пост, никой не е влизал в църквата, нито са чули шумове.

Доволен, Корбет се върна в къщата на лекаря, който го посрещна доста учуден, раздразнен, но подчертано въздържан в поведението си — и го помоли за услуга. Разбира се, молбата на Корбет изуми Паджет, но когато писарят изложи своите основания и размаха заповедта на Бърнел, лекарят неохотно даде съгласието си и изпрати съобщение до общината по свой слуга. Предупреди Корбет, че това ще отнеме известно време, затова писарят реши да се поразходи из магазините и сергиите на Чийпсайд.

Късно следобед, когато се върна в къщата на лекаря, се натъкна на двама груби на вид мъже с лопати и кирки, които унило се излежаваха пред вратата. Вътре в къщата лекарят приготвяше някаква воняща, лепкава смес, до него стоеше висок младеж с дълга до раменете мръсна коса, сипаничаво лице и нездрав вид, на когото явно му беше призляло от лошата миризма на пастата. Лекарят го представи като Стивън Новил, съдебен пристав, и без да се церемони много, заблъска и двамата към вратата. Представителят на краля явно с облекчение напусна къщата, макар да се държеше предпазливо и с Корбет.

— Знаеш какво правиш, мастър писарю, нали? — гласът му беше висок, почти писклив.

— Да — отвърна Корбет, обърна се и кимна към двамината окаменели слуги, — искам ти и твоите помощници да ме заведете на мястото, където тялото на Дъкет е било хвърлено в градския ров. Поръчението ми е възложено от краля — без да усуква, продължи той. — Трупът е на самоубиец, така че няма да разкопаваме гроб на свещена земя. Кралският следовател ви събра тук, тъй като научих, че погребението е било възложено на вас. Така ли е?

Присвил тънки устни, съдебният пристав кимна. Погледът на неспокойните му воднисти очи непрекъснато убягваше на Корбет. Той щракна с пръсти към помощниците си и четиримата се отправиха отвъд пределите на Чийпсайд, минаха по улиците с кланици и покрай затвора „Нюгейт“.

Щом излязоха през старите градски стени, съдебният пристав сви вдясно и се спусна по Кок Лейн — тясна отъпкана пътека, по средата на която течеше открита канавка. Тази част от града имаше лоша слава заради проститутките, много от които, с боядисани коси и силно нашарени лица, стояха в потъналите в мрак преддверия. Облечени в натрапчиво ярки червени и оранжеви дрехи, те подканваха най-безсрамно и похотливо всеки минавач. Една от тях очевидно разпозна съдебния пристав и известно време подтичваше редом до тях като подробно и образно описваше подвизите му в леглото. С пламнало от неловкост и яд лице, съдебният пристав на свой ред възмутено се развика с пискливия си глас. Корбет сподави смеха си и не скастри двамата помощници, които открито се забавляваха. Те навярно щяха да продължат да насърчават жената, ако съдебният пристав не се беше обърнал да ги изгледа красноречиво.

Най-накрая стигнаха до големия градски ров, който заобикаляше крепостните стени. Беше широк двайсет стъпки и с неизвестно каква дълбочина ров, който служеше и за канал, и за помийна яма още от времето на крал Джон Безземни^[1]. Корбет припряно скри лице с края на плаща си заради неописуемата смрад. Ровът беше пълен със замръзнали на зимния студ нечистотии и Корбет само се догаждаше какво ще да е зловонието през лятото. Представителят на краля предвидливо се беше подготвил и държеше пред носа си напоено с вино парче плат. На двамата слуги вонята изглежда не правеше

никакво впечатление. Вървяха напред-назад покрай рова, мърмореха и си говореха, докато се опитваха да намерят мястото, на което бяха заровили Дъкет.

На Корбет задачата на двамата му се струваше незавидна. Ровът беше пълен с отпадъци, плъх гризеше и влачеше покрити с кал буца. Мястото беше бунище, на което хвърляха мъртви котки, кучета, нежелани бебета, трупове на езекутираните престъпници и самоубийците. Слугите най-накрая решиха, че са намерили мястото и започнаха да копаят. После, ругаейки се един друг и възложената им работа, мятаци бесни погледи към Корбет — проклети пречкаци се писари — избраха друго място, където пак започнаха да копаят. Корбет застана гърбом и зарея поглед над все още скованите от студ поля, докато виковете и крясъците не го накараха отново да погледне към градския ров.

— Намериха трупа, мастър писарю! — развика се представителят на краля. — Ела и виж!

Корбет тръгна към тях и забеляза, че лицето на представителя е зеленикавосиво и даже слугите са се отдръпнали встрани.

Изровеният и увит труп лежеше на ръба на рова. Прикрил лице с плаща си, Корбет извади камата си и започна да разрязва евтиното, прогизнало платно. Тялото лежеше така, както трябва да беше лежало, преди да бъде увито и влачено по улиците в груба шейна, за да го зароят в отпадъците и лепкавата мръсотия на градския ров. По трупа нямаше нищо друго освен увитото около слабините парче плат. Корбет предположи, че дрехите и накитите са отмъкнати от представителя на краля и слугите. Макар и да бяха минали няколко дни, вонята беше противна и непоносима. Наложил му се да си запуши носа, докато разглеждаше трупа. Очите бяха затворени, а устата — провиснала, езикът — прехапан от зъбите. Подпухнала и мокра, кожата сивееше, коремът беше леко подут. Огледа моравия белег около врата на мъртвеца и синината точно под лявото ухо, където се е падал затегнатият възел. Други следи от насилие нямаше, с изключение на бледите синини по двете ръце, над самите лакти. Корбет внимателно отбеляза височината на мъжа и с въздишка на облекчение се изправи.

Представителят на краля се приближи.

— Приключи ли? — попита го той.

Корбет кимна.

— Да, заровете го.

Представителят на краля се обърна и виком даде заповед на слугите. След минути тялото беше заровено и затрупано с мръсотия. Корбет взе парче дърво, скърши го на две и с малко прогнило въже завърза грубо двете парчета на кръст, който заби на мястото, където заровиха Дъкет.

Представителят на краля възрази.

— Мъжът е самоубиец! — зафъфли той. — Не заслужава погребение!

— Този мъж не е отнел сам живота си — рязко му отвърна Корбет, изтощен от свършеното през деня. — А и да беше, все пак си остава човешко създание!

Бръкна в кесията си и подаде няколко монети.

— Работата ви тук приключи, можете да си вървите.

Представителят на краля се канеше да възрази, но погледна към суровото лице на писаря, припомни си могъщата заповед, която той носеше, и си замълча. Прибра монетите в джоба си, повика двамата слуги, обърна се и тромаво се отпрати към града.

Корбет ги наблюдаваше как се отдалечават, закрепил грубия кръст и започнал да шепне заупокойна молитва. „От дън душа викам Тебе, Господи. Господи, чуй гласа ми“^[2]. Над него кръжеше гарван и грачеше дрезгаво. Корбет не за първи път в живота си се зачуди дали има кой да чуе молитвите и ако ги чуваше, отдаваше ли им някакво значение?

По-късно Корбет се прибра в стаята си, взе дъската за писане, мастилницата, перото, пемзата и свитък евтин пергамент. Преди да започне грижливо да записва заключенията си от огледа на тялото на Дъкет, състоял се по-рано същия ден, той старателно бе почистил пергаментата, докато грубият велен не се превърнал в гладка повърхност, готова за писане.

Първо, трупът имаше обичайните за обесен човек белези. Дълбок, червен белег на врата и второ: морави или виолетови синини под лявото ухо. Но от какво бяха синините на ръцете? Синините, които бяха точно над лактите? И откъде се бяха взели? Корбет отпусна перото. Може да бяха от схватката на Дъкет с Крепин в Чийпсайд, но щеше да е голямо съвпадение, ако Крепин е успял да насини Дъкет по двете ръце на едно и също място. Пък и дланите на Дъкет бяха чисти и

без синини. Мъж, който бавно е умирал, трябва поне в предсмъртната си агония да е сграбчил въжето, дори да е дърпал примката около врата си?

На последно място и най-важно, помисли си Корбет, как е успял Дъкет да се обеси с помощта на престола? При градския ров премери тялото на Дъкет и грубо сравни височината му с мерките, които беше взел в „Сейнт Мери-ле-Боу“. И дете щеше да види несъответствието. Дъкет беше твърде нисък, за да достигне резето. Наистина може и да е успял да прехвърли въжето през резето, но как е затегнал възела? Корбет отново потъна в мисли за синините над лактите на Дъкет.

Не, заключи той, друго обяснение, освен че Дъкет не се е самоубил в „Сейнт Мери-ле-Боу“, нямаше. Бил е обесен така, че да прилича на самоубийство. Някой друг първо беше завързал клупа около желязното резе в църквата и после го беше нахлузил на врата на Дъкет. Изблъскал е настрани престола, вързал е ръцете на Дъкет зад гърба му, дърпал го е надолу, за да ускори мъчителната му смърт. Така се бяха появили синините по ръцете на Дъкет. Корбет набързо запремисля. Поне двама или трима са били въввлечени в убийството. Но защо Дъкет не е викал за помощ? Как са се промъкнали убийците в църквата? Как са се измъкнали оттам?

Корбет въздъхна и записа заключенията си: Лорънс Дъкет е бил убит в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“ от неизвестни лица и по неизвестни причини. Захвърли перото и се взря в безсмислените заключения, докато мисълта му не го отнесе обратно в „Епископската митра“, към омайната красота на Алис-ат-Боу.

[1] Крал Джон Анжуйски или Безземни (1166–1216), управлявал от 1199–1216. Познат от литературата и легендите за Робин Худ и Айвънхоу като лошия „принц Джон“. — Бел.прев. ↑

[2] Пс. 129:1-2. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА СЕДМА

В следващите дни Корбет неведнъж посети „Епископската митра“. Уж в изпълнение на служебните си задължения и „по заповед на краля“, но истинската причина беше да види мистрес Алис. Навъсеният великан и другарите му бяха наясно защо Корбет ги посещава, наясно беше и мистрес Алис. Корбет нехаеше, в нейно присъствие се чувстваше пълен с живот, облекчен от къртовския всекидневен труд и тежестта на поверените му от канцеларията задачи. Понякога седеше в кръчмата, друг път — в стаичката зад нея. Алис отглеждаше билки, градински чай, магданоз, копър, исоп, праз и лук. Край къщата имаше рано напъпила круша, малка добре поддържана морава, земята около нея беше добре обработена и, както отбеляза Алис, през лятото щеше да потъне в изобилие от цветове на рози, кремове и други цветя.

Алис говореше за предишния си живот, за тежкото си детство на сираче, докато живеела под опеката на стари, далечни роднини. За брака си с Томас-ат-Боу, за ранното си вдовство и за оцеляването си сред върховете и спадовете на лондонската търговия с бордо и гасконско вино. Разбираше от политика и преценяваше проникателно политиката на крал Едуард към Капетингите — френските крале, чиято възможна намеса в Гаскония и претенциите им за властта в херцогството можеха да разпалят война между двете страни и така да съсипят търговията с вино и опропастят печалбите от нея. За великана и другите мъже, които Корбет виждаше да се навъртат в кръчмата, тя говореше като за свои „посредници и защитници“. Ненатрапчиво разпитваше Корбет за „кралското поръчение“. Отначало той отговаряше, но после променяше посоката на разговора, сякаш този разговор му бе досаден или мъчителен.

Корбет стоеше в кръчмата с часове. Както никога досега говореше неспирно — за обучението си в Оксфорд, службата си на писар, участието си във военните походи, съпругата си Мери и детенцето си, за миг отнесени от чумата. Изля болката си от загубата

им, сякаш Алис беше негова довереница, разкрила всички тайни на сърцето му. Понякога просто седеше и свиреше на флейтата: тържествени химни или любовни песни, докато Алис се въртеше и танцуваше. Стройното ѝ, гъвкаво тяло се носеше и движеше в такт с музиката, докато и двамата оставаха без дъх от бързата мелодия или от собствения си смях. После хапваха изтънчени ястия с невероятен вкус: мускатови орехчета, печена херинга, щука, минога, печено на жар морско свинче, прясна есетра и фурми, желета, или десерти: топли захаросани ябълки или круши, сладки и вино с подправки. И виното винаги беше превъзходно.

Дните минаваха и станаха седмица, седмиците станаха две. Кръчмата омръзна на Корбет и заедно с Алис започнаха да се разхождат из улиците на Чийпсайд. Посетиха пазара на коне в Смуутфийлд или както го наричаше простолюдието Смитфийлд. Всеки петък там имаше чудесен пазар на най-добрите коне. Конете, обучени да бъдат яздени от дами, бързи коне за рицарите, кобили с добре оформени уши, вратове и с изпъкнали, гладки задни части. Алис бе възхитена от всичко, но най-вече от младите жребчета, които подскачаха и подритваха все още неумело с тънките си крака. Шумът и миризмата бяха почти непоносими. Войници, търговци и въоръжени придворни на могъщите лордове се местеха от една група коне на друга и с надвикване се пазаряха със собствениците им.

Друг път, хванали се за ръце, отидоха на представление в Чийпсайд и се смяха на кривенето на клоуна и непохватния рицар и неговата жалка кранта. После наблюдаваха бой с петли и бой между мечка и насъскани кучета. Корбет не хареса боя на мечката и кучетата. Огромното животно със зли, налети с кръв очи гледеше свирепо кучетата, които му се нахвърляха, само за да се превърнат в безформена маса от кръв и козина, докато мечката дереше с нокти, ръмжеше и се отърсваше. Но на Алис подобни гледки ѝ допадаха, с напрегнат поглед тя крещеше в подкрепа и на мечката, и на кучетата. Корбет не отдаде значение на тази подробност. Наслаждаваше се на разходките, горд с красивата жена, която вървеше до него и с ясно съзнание, че другите мъже му завидват.

От време на време, Алис отново отваряше дума за службата на Корбет, за работата му в кралския съд и възложеното му поръчение, което той се мъчеше да забрави. В края на краищата какво толкова, ако

двама негодници са се срещнали, единият е намушкал с нож другия и после сам се е обесил? Такива престъпления ставаха всеки ден в Лондон, затова той потисна съмненията си и повярва на представата, която си беше изградил за събитията в „Сейнт Мери-ле-Боу“. Беше щастлив, доволен и нехаеше за Бърнел или за канцеларията. Впрочем — напомни си той сам — беше достатъчно състоятелен, за да напусне службата си — нищожна цена в сравнение с щастието, което беше открил. Въпреки това Алис продължаваше да го разпитва и Корбет обмисляше дали да я заведе в съдилищата в Уестминстър, но се сети за Бърнел и промени намеренията си. Вместо това отидоха в общината и градския съд, който се помещаваше там.

Използва влиянието си, за да ги пуснат и така изслушаха процесите на двама шарлатани, Робърт Уорд и Ричард Линъм. Тази, двамината, здрави и читави, се престрували на неми, на лишени от говор. Обикаляли града с желязна кука, щипци и парче кожа, изрязано като език, по краищата — посребрено и с надпис: „Това е езикът на Ричард Уорд“. С тези средства и различни знаци измамили мнозина, като ги накарали да повярват, че са търговци, нападнати и ограбени от крадци. Крадците им били изтръгнали и езиците, както им отнели и стоките, а за целта използвали същата тая кука и същите тия щипци, които мъкнели със себе си. Твърдели, че единственото, което били в състояние да правят, е да вдигат страшен шум. Съдът бързо доказа, че цялата работа е само скалъпени лъжи, понеже и двамата имат езици и могат да говорят.

И двамата бяха осъдени да прекарат три дни на позорния стълб с отблъскващите кука, щипци и фалшив език, провесени на вратовете им. Алис толкова се смя, че Корбет трябваше почти да я изблъска от общината. По-късно тя му призна, че намира съдебните дела за по-добро забавление от представленията. Толкова се подиграваше с властта на краля и църквата, че Корбет започна да се чуди дали не е последователка на мъртвия Дьо Монфор. Писарят нямаше да се изненада кой знае колко. Имаше ги навсякъде из града. Корбет разпознаваше подобни уклони у свои приятели и познати в канцеларията и хазната, въпреки че Дьо Монфор беше мъртъв, а тялото му съсечено и хвърлено за храна на кучетата преди около двайсетина години.

Беше неизбежно Корбет и Алис да станат любовници. Започна се с целувка, с прегръдка. Хапваха късно една вечер, когато кръчмата беше затворена. После, сякаш бяха мъж и жена от години, Алис хвана Корбет за ръка и го поведе към собствената си спалня. Беше просторна стая, почти колкото дневна, с големи шкафове, маса, столове и излъскан под, покрит с вълнени килими. Стените бяха зелени, изпъстрени със златни звезди и нарисувани дребни глави на мъже и жени. Имаше малък, покрит мангал и дърва, нацепени скоро, които изпълваха стаята с аромата си. Алис отведе Корбет до огромно, ниско легло и тогава се обърна гърбом. Започна да съблича роклята си. Плавно я издърпа над раменете си, махна чорапите и фустите и застана гола, сред море от коприна. Корбет се усмихна, когато видя, че не е махнала малките черни, копринени ръкавици и понечи да смъкне едната, но тя също с усмивка отклони ръката му и започна да разсъблича него, а той се възхищаваше на дребното ѝ тяло, красиво като тялото на Венера.

Тази нощ Корбет срещна за първи път такъв плам и вещина. Отново и отново устните ѝ търсеха неговите, а тялото ѝ примамваше и увличаше неговото в тъмен вихър от страст. Накрая, вплетени едно в друго, телата им се сляха ведно, станаха едно, а после потънаха в дълбокия сън без сънища, който спохожда любовниците. На сутринта Корбет се събуди и я видя, вече облечена, свежа и прекрасна като невеста. Беше приседнала до него на леглото, смееше се, дразнеше го и изчезна, когато я заплаши, че ще повторят случилото се през изминалата нощ. Дълбоко в душата си обаче Корбет знаеше, че идилията не може да продължи дълго. Навъсеният великан, Питър, му хвърляше пълни с убийствена омраза погледи, всеки път щом дойдеше в кръчмата, а мъжете „посредници и защитници“ на Алис не го изпускаха от очи. Не се опитаха да се сближат с него, нито пък той с тях. Всъщност Алис правеше всичко възможно да стоят далече един от друг. Корбет нехаеше, отдаваше притаената им злоба единствено на завистта и ревността.

Канцлерът Бърнел пращаше на Корбет писмо след писмо — написани с остър и язвителен език, като изискваше сведения за напредъка на разследването. Корбет не отговаряше с тайната надежда, че въпросът ще загуби значението си и ще потъне в забвение. Озадачаваше го неимоверно това, че първият министър на краля

проявява интерес към самоубийството на жалък човечец като Дъкет. Кувил беше онзи, който го върна към действителността. Една нощ, няколко седмици след като срещна за първи път Алис, Корбет се върна в жилището си на Темз Стрийт, където го чакаше кожена торба. Собственичката на къщата измърмори, че я донесли по-рано през деня. Корбет я взе в стаята си и измъкна дълъг свитък стар веле и краткото обяснително писмо на Кувил, което хвърли на леглото. Седна и разгъна дългия свитък, пожълтял от времето, с протрити и прокъсани краища. Финият почерк, характерен за френската школа от Нормандия, беше доста поизбледнял, но се четеше. Пропусна обичайните надути фрази, изясняващи, че това е писмо на един от заместник-шерифите в града до канцлера на Хенри II. Погледна в края и видя датата над стария, изронен печат „Съставен в Тауър, на 2 декември от двайсет и осмата година от управлението на краля“, което означаваше — бързо пресметна той — през 1182 година. Взе дъската си за писане и започна да записва съкратено съдържанието на писмото.

В началото на лятото тази година, някой си Уилям Фицозбърт, предател и негодяй, започна да събира около себе си хората в сборище, което е свързано със сатаната и отхвърля Сина на Дева Мария, като Христос и наш Спасител. Този дяволски син правеше събиранията извън градските стени и дори — заради отсъствието на нашия добър крал Хенри — в самия град. Установи се, че Фицозбърт и свитата му извършват тайни ритуали, черна меса, в които осквернявали нафората и поругавали свещените съдове, статуи и разпятия, откраднати от църквите в Лондон. Фицозбърт твърдял и проповядвал, че неговият господар Антихристът ще дойде и ще отнесе Злото, както Фицозбърт наричал краля, светата майка Църквата и всички устои на държавата и закона в страната. От време на време тайните им церемонии се извършвали в къщи из града или в изоставени съборетини около Тауър, където заговорничели да разрушат управлението на краля. Тайни доставчици незабелязано внасяли оръжие в града, за да въоръжат последователите му, а Фицозбърт насъсквал

хората все повече, като проповядвал при кръста на „Сейнт Пол“. Имал безсрамието да превземе църковните градини на катедралата „Сейнт Пол“, сякаш са негов собствен имот или феодално владение.

Епископът на Лондон горчиво се оплаквал относно тези събития и поставил Фицозбърт и последователите му под възбрана, но негодникът изгорил писмото и обещал да направи същото и с онзи, който го изпраща. Тогава епископът помолил кмета и шерифа на Лондон да изгонят Фицозбърт от църковния двор на „Сейнт Пол“, както и да хвърлят него и цялото му сборище в затвора. Чак след Архангеловден същата година шерифът, неговите подчинени и доброволци от Уолбрук, както и стражите на гилдията на обушарите направили опит да прочистят двора на „Сейнт Пол“, но не успели и понесли значителни загуби от Фицозбърт и неговите привърженици. След това кметът се обърнал с молба до лорд-канцлера да използва властта си, за да доведе войска от Дувър и замъците в Рочестър, както и да събере новобранци из околностите на Мидълсекс, Есекс и Съри, които да помогнат за разрешаването на проблема.

Вечерта на Все светии, когато се знаело, че Фицозбърт и сборището му ще извършват скверни и тайни ритуали в двора на „Сейнт Пол“, войските на краля нападнали мястото. Виновникът за всички злини, заедно със своите най-добри бойци, съветници и близки другари, мнозина от тях с много лоша слава в града, се измъкнали от „Сейнт Пол“, пресекли Чийпсайд и завзели църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“. Енорийският свещеник Бенедикт Фулшъм тайно ги улеснил, подпомогнал и им позволил да завземат църквата. По-късно се доказало, че този Бенедикт Фулшъм дал на Фицозбърт и неговите последователи позволение да продължат извършването на тайните си ритуали в църквата, като им дал от осветената нафора и от осветените съдове за скверните им деяния. Щом веднъж се озовали в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“, привържениците на Фицозбърт се укрепили в кулата на камбанарията и с

лъкове, стрели, брадви и мечове успявали да поразят всеки войник тръгнал насреща им. Заради положението било решено през прозорците на въпросната църква да се хвърлят запалени факли с надеждата, че така ще принудят Фицозбърт и останалите да излязат на улицата. Намисленото било изпълнено и след жертвите, дадени вътре, Фицозбърт и всички в църквата направили опит да избягат, но били заловени до един и затворени в Тауър.

Два дни по-късно, със заповед на канцлера, ги изправили пред кралския съд в Уестминстър. Фицозбърт отрекъл правото им да раздават правосъдие, прокълел краля, църквата и Христос и се закле, че сатаната ще го освободи. Съдиите осъдили Фицозбърт и тези от хората му, които били заловени с него, да бъдат влачени за петите до Смитфийлд, където да ги окачат на вериги над огън. Фицозбърт и привържениците му продължили да проклинат и да молят своя господар (така наричали сатаната) да дойде и да ги освободи. Въздадено било и Божието, и кралското правосъдие. Фицозбърт и сподвижниците му изгорели живи в Смитфийлд, а прахът им изсипали над градския ров.

Този Фицозбърт бил мъж с добро потекло и образован. Бил среден на ръст и мургав. Кралските съдии установили, че прекарал част от живота си на изток, сред неверниците в Сирия, известни като „асасини“, където най-напред се запознал с черните изкуства. Твърдял, че сатаната го избрал и носел знака на сатаната на дланите си — два обърнати кръста. Червени белези на двете длани. Съпругата му, Амиша, и децата им също били част от сборището, но успели да се измъкнат и дори след най-щателно претърсване от страна на кмета и шерифите, нямало и следа от тях.

Корбет приключи с писането и огледа писмото на този отдавна мъртъв градски служител. Сви го старателно и го пусна обратно в кожената торба, удовлетворен, че по-раншните му подозрения за

„Сейнт Мери-ле-Боу“ са били верни. Взе бележката на Кувил, в която старецът се извиняваше за закъснението и му пожелаваше успех в търсенето, добавил беше и послепис, че липсата на заинтересованост у някогашния му ученик към възложеното поръчение е довело до слухове и предизвикало загриженост сред старите му познати в канцеларията. Корбет прие предупреждението и осъзна, че през изминалите няколко седмици е бил като омагьосан от Алис, че трябва да се отърси от нея и да довърши задачата си, ако ще да е и последното му поръчение като кралски писар. Все пак Корбет имаше чувство за дълг. Дългите години на обучение и работа в канцеларията и в кралския съд го принуждаваха да докарва докрай и както трябва възложеното му поръчение.

ГЛАВА ОСМА

Корбет стана рано сутринта и се върна в Чийпсайд, в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“. Някаква облечена в мръсни дрехи жена му заяви, че водела домакинството на свещеника и твърдеше, че го няма, но ако Корбет настоявал — можел да го почака. Писарят прекоси двора на църквата и влезе през главната врата в пустата църква. Нямахе нищо необичайно. Църковният престол беше върнат на място. От извършеното престъпление нямаше и следа, столовете и пейките все така бяха струпани до стената, затова Корбет се уви в плаща си и приседна на пода до една от колоните в нефа. Присви се и впери поглед в почернялото желязно резе, на което се беше обесил Дъкет, после погледна към църковния престол — върнат на старото му място пред високия олтар.

Внезапно нещо привлече вниманието му. Изправи се, отиде до църковния престол и го премести там, където го видя при първото си посещение в църквата, поставен от Дъкет преди предполагаемото му самоубийство. Корбет се постара да постави престола така, както го завари тогава, после стъпи на него и вдигна очи към дългото резе над него. Доволен, слезе, премести престола обратно, обърна се, за да се върне обратно при колоната и почти извика от уплаха при вида на облечената в черно фигура, изникнала пред него.

— Добро утро, мастър писарю. Изплаших ли те?

Корбет не откъсваше очи от бледото, жълтеникаво лице на енорийския свещеник Белът и се опитваше да изглежда спокоен, докато полагаше усилия да овладее уплахата, заради която сърцето му се качи в гърлото.

— Не — излъга той, — оглеждах мястото, където е умрял Дъкет.

— А, да, Дъкет. Чух, че полагаш много усилия по случая.

Корбет долови сарказма в гласа на свещеника и видя ехидната усмивка на лицето му. Ненавиждаше този мъж, който го гледаше сякаш Корбет беше някакъв съзаклятник или сякаш свещеникът

поназнайваше за него нещо неприятно, което му позволяваше да се присмива на писаря.

— Да, отче — преднамерено рече писарят, — бележките, които прочетох за Уилям Фицозбърт и скверните ритуали, провеждани от него в тази църква, изискваше доста усилия.

Почувства нотка на удовлетворение, когато видя, че името на Фицозбърт изтри ехидната усмивка от лицето на свещеника, по което не остана и капка кръв.

— О, изплаших ли те, отче? — попита той. — Няма как да не знаеш за Фицозбърт, нали? Малко поразии може да стори вече, мъртъв е от стотина години насам.

Притеснението на свещеника стана видимо. По челото му изби лека пот и той бършеше изпотените си длани в мръсното черно расо, което носеше. Корбет не го изпускаше от поглед.

— Какво ти е, отче?

Енорийският свещеник се поизвърна и се огледа, като да очакваше някой в мрака в другия край на църквата да ги слуша.

— Нищо — прошепна Белът, — това няма нищо общо със случая. Не виждам какво общо има смъртта на Фицозбърт със самоубийството на Лорънс Дъкет.

Корбет го потупа леко по рамото.

— О, отче — кротко рече той, — Дъкет не се е самоубил. Бил е убит и ще направя всичко възможно извършителите на убийството да бъдат наказани за престъплението си.

Заобиколи Белът, излезе от църквата и остави свещеника в студената тъмнина зад себе си.

Корбет възнамеряваше да иде направо в „Епископската митра“, но щом зави към Чийпсайд, нечия ръка сграбчи неговата. Обърна се светкавично, инстинктивно посегнал към ножа в ножницата, но се озова пред кръглото лице с насмешливо изражение и сини като метличини очи на Хюбърт Сийгрейв — главен писар в канцеларията. Открай време Хюбърт не се нравеше на Корбет заради злостния език и злобния начин, по който възпираше всеки, изпречил се на пътя му към издигането му в служба на краля. Беше последният, когото очакваше да види в Чийпсайд, а Сийгрейв открито се наслаждаваше на изненадата и объркването му.

— Мастър Корбет — изфъфли той, — колко хубаво, че те откривам. Доста време ни отне да те търсим. Не си в жилището си, нито в „Епископската митра“.

Сарказмът в думите му личеше като струя мътилка сред чиста вода.

Корбет се поклони подигравателно.

— Ами ти, мастър Сийгрейв? Не знаех, че си имал крака. Когато и да те видя, или седиш на стол или си на колене и лижеш ботушите на някое величие!

Тлъстото лице на Сийгрейв поаленя от гняв и той мушна с дебелия си пръст Корбет в гърдите.

— Тъкмо ти, мастър Корбет, ще трябва да поизблжеш някой и друг ботуш! Господарят ни, лорд-канцлера Бърнел, се умори да ти праща писмо след писмо и е много ядосан, че не си намерил начин да му отговориш. Поради тази причина — гласът му преливаше от любезност — ме натовари със задачата да те отведе при него.

— И ако не тръгна? — още щом изговори думите, на Корбет му се доця да си беше прехапал езика, понеже видя как чевръсто извъртя очи Сийгрейв и осъзна, че тъкмо такъв отговор му е трябвал на надутия глупак.

— Мастър Корбет — отвърна му Сийгрейв, — аз няма да те отведе. За тази цел и по тази причина канцлерът проводи мъжете, които стоят зад гърба ти.

Корбет се обърна и видя зад себе си неколцина кралски войници в униформата на личната гвардия на краля, а малко по-нататък друг кралски войник държеше спънатите им коне. Корбет сграбчи с ръка рамото на Сийгрейв и го стисна с все сила. Гледаше как болката заличава високомерното изражение от лицето на съперника му.

— Ами тогава, вестителче — възкликна Корбет, — щом канцлерът желае да ме види, да не губим повече време.

Корбет се качи на коня, доведен за него от кралските войници, които го обкръжиха и поведоха през Чийпсайд, през кланиците, където вонята от тезгясите на касапите и дръвниците изпълваше въздуха. Завиха наляво и се спуснаха по Олд Дийнс Лейн, по Бойърс Роу, на юг по Флийт Стрийт, подминаха Уайтфрайърс, Темпъл, Грейс ин и разкошните дървени къщи на правниците, накрая поеа по главния път към двореца и Уестминстърското абатство. Щом пристигнаха, взели

присърце задачата си, войниците си проправиха път през тълпите и придружиха Сийгрейв и Корбет през малка зала, съпроводи ги покрай съветващите се от двете им страни правници, чак до стаичката, в която няколко седмици по-рано Корбет получи заповедта за разследването.

Седнал зад масата, Бърнел го чакаше. Продължи да преглежда някакъв документ и остави Корбет и ескортът му да поизчакат, докато най-накрая не изпъшка, надигна се и хвърли документа на пода при непрекъснато растящата купчина пергаменти. Канцлерът се облегна назад на стола си, опря върховете на разперените си пръсти и загледа Корбет замислено и много скръбно.

— Мастър писарю — бавно продума Бърнел, — така се радвам да те видя! Колко мило от твоя страна, че дойде!

После тресна с ръка по масата.

— Как можеш, безотговорен глупако, ти, обученият писар, да се помайваш при изпълнението на кралска заповед! За кого се имаш, мастър Корбет?

Този, върху когото се изливаше яростта му, просто отвърщаше неотклонно на погледа му, затова Бърнел се обърна към Сийгрейв.

— Къде го намери?

— В Чийпсайд — дойде самодоволният отговор. — Мисля, че се беше запътил към кръчмата при своята любовница.

Бърнел се обърна пак към Корбет.

— Така ли беше?

Корбет потисна гнева си и сви рамене.

— Сийгрейв не умее друго, освен да лъже, милорд — отвърна той. — Ако ще цената на истината да е изцелението му от чума, пак ще лъже!

Бърнел пресече неумолимо гневното възражение на Сийгрейв в защита на невинността му.

— Благодаря, мастър Сийгрейв — спокойно рече канцлерът. — Изпълни добре задачата си. Свободен си.

Оскърбеният писар се обърна, стрелна с поглед Корбет и тромаво се измъкна от стаята. Кралските войници го последваха, като с всички сили се мъчеха да прикрият колко са доволни, че скастриха надутия писар.

Щом излезе и последният от тях, Бърнел посочи на Корбет стол.

— Най-добре седни, Корбет — измърмори той. — Подразбрах, че си се съсипал от къртовски труд, макар все още да не съм видял плодовете от него.

Корбет седеше и се подготвяше да го връхлети бурята, но вместо това Бърнел стана и отиде да затвори вратата на стаята. Върна се обратно, повдигна се и седна на края на масата с поглед, вперен надолу към писаря.

— Мастър писарю — подхвана той кротко, — може и да си останал с впечатление, че възложената ти от мен задача е незначителна. Може да си се питал и вероятно си се питал, защо смъртта на беден нещастник като Дъкет трябва да ме засяга.

Млъкна и втренчи погледа си в някаква точка над главата на Корбет, после продължи:

— Засяга ме, защото засяга краля. Не говорим за глупава кавга или дребна свада, а за предателство срещу короната, предателство не към кого да е, а към краля! — канцлерът започна да върти един от пръстените на дебелите си ръце и сведе неумолим поглед към Корбет. — Знаеш, че законът за предателството се стоварва и върху онези, които бездействат и не възпрепятстват предателството, така ли е? Ти, мастър писарю, спадаш тъкмо към бездействащите, а нали знаеш какво сполита предателите?

Глух към посипалите се заплахи, Корбет можеше само да тръпне от заканата в гласа на канцлера. Едуард I беше въвел ново наказание за уличените в предателство. Победеният принц на Уелс Дейвид се оказа първият, върху когото то се стовари преди няколко години. Принцът беше заловен и доведен в Лондон. Настояваше, че се е сражавал, защитавайки Уелс срещу чужди нашественици, но кралските съдии решиха, че Едуард I е крал и на Уелс, затова признаха Дейвид за виновен в бунт срещу законния владетел. Присъдата гласеше да бъде влачен за краката през калта и мръсотията на лондонските улици до ешафода в Елмс, където го провесиха надолу с главата. Свалиха го от там вече полумъртъв и го съсякоха. Изтръгнаха сърцето му, преди да отсекаат главата му и да съсекат тялото му, като предупреждение към всички, които биха решили да заговорничат срещу короната.

Корбет храбро прикри страха и ужаса, които го обзеха и погледна открито към пълното лице на канцлера.

— Не съм предател — отвърна му той. — Не можеш да ме обвиниш в престъпление, което не съм извършил.

Бръкна в кесията си и измъкна дадената му заповед.

— Поръчението ти гласи, че трябва да разследвам самоубийството на лондонски търговец в лондонска църква. Никъде не се говори за предателство. Нито пък аз при своето разследване открих следа от нелоялност към краля, какво остава за открито предателство!

Канцлерът се усмихна на хладнокръвния и находчив отговор на Корбет, повдигна тлъстото си тяло от масата и отиде да седне в стола си.

— Разбира се, имаш право, Хю — отговори му той и за първи път го нарече на малко име. — Задачата ти беше поставена недостатъчно открито, но изборът падна върху теб тъкмо заради способностите ти, от които досега нищо не съм видял. Остър ум. Упорито преследване на целта. Верен на краля човек с неподкупни сърце и ум. Надявах се, както и кралят се надяваше, че ти също ще стигнеш до нашите изводи, с тази разлика, че ще откриеш предателството, замесените в него предатели и доказателствата, които ще ги пратят на бесилката. Продължаваме да храним надеждата, че ще успееш, макар времето вече да изтича.

Корбет въздъхна дълбоко и се отпусна, разбрал, че все още е необходим на този безмилостен мъж и на още по-безмилостния му господар.

— Какво да кажа? — попита писарят. — Какво искаш да научиш? И най-важното, какво трябва да науча аз?

Изведнъж усети как у него се надига гняв, заради възложената му задача, чиято истинска цел бе скрита от него.

— Ти, милорд, ме изпрати да разследвам самоубийство, но не ми каза да търся предатели. Какво трябваше да сторя? Да се лутам слепешката в тъмното, докато не се натъкна на следа ли? Или още по-лошо да се окажа въвлечен в събития, от които и представа си нямам? Кои са предателите? Какво е това предателство?

Канцлерът сви устни и като роден правник запретегля думите си, сякаш беше лихвар, който трижди преброява монетите.

— Не знаем кои са предателите — отговори той, — и даже какво предателство замислят. Знаем само, че затворниците, привърженици на

Дьо Монфор, набират сили и готвят нов бунт в страната и че първата им цел е да премахнат с каквито и да било средства краля.

Канцлерът зарови дълбоко в диплите на пищната си мантия и измъкна малка кожена кесия, от ония, които писарите от канцеларията използват, за да държат в тях перо и малки късове пергамент. Развърза кесията, измъкна един ръкопис и го подаде на Корбет.

— Прочети го, мастър писарю. Проучи го старателно. Получихме го от един от нашите шпиони, чието тяло по-късно откриха да плува в Темза. Само това успя да предаде преди смъртта си.

Корбет разви мръсното, мазно късче пергамент. Съобщението беше кратко и ясно. „Дьо Монфор не е мъртъв. Фицозбърт не е мъртъв. И двамата са в града и ще унищожат нашия господар, краля“. Корбет подаде обратно на канцлера съобщението.

— Всички са наясно кой беше Дьо Монфор — гласът на канцлера стана по-твърд, — но по-тревожното е, че мнозина в града все така гледат на Дьо Монфор като на спасител. Дьо Монфор беше аристократ, но застана на страната на народа, не на богатите, а на дребните търговци и постоянно повтаряше: „Редно е това, което засяга всички, да се обсъжда от всички.“ Дьо Монфор настояваше да се свиква парламент^[1] и на тия събирания различните общини на кралството да обсъждат разни въпроси. Нашият господар, кралят, прие идеята, но не по начина, по който Дьо Монфор настояваше — той искаше въглищарите, обущарите, дърводелците и зидарите да вземат властта, не просто да участват в нея.

— Но Дьо Монфор е мъртъв, съсечен в битката при Ившъм! — възкликна Корбет. — Той самият, семейството му и сподвижниците му бяха унищожени от краля!

— Не — отговори Бърнел — мнозина оцеляха, разпространиха крайните разбирания на Дьо Монфор и продължават да ги разпространяват тук в самия Лондон, като се възползват от мечтите и възжеленията на хората му.

Спря и взе парче пергамент.

— Това беше закачено вчера на кръста в двора на „Сейнт Пол“. Слушай! — Бърнел спря неочаквано и разви мърлявия, смачкан пергамент. — „Знай, ти, гражданино на Лондон, колко презиран и тормозен си от безкрайната алчност на лордовете и краля. Да можеха, щяха да ти вземат и твоя дял от дневна светлина и да обложат с данъци

въздуха, който дишаш. Тези хора, кралят и жена му, испанката, на които отдаваме насила почит, се хранят от нас и не мислят за нищо друго освен как да се кичат със злато и скъпоценни камъни, да издигат великолепни дворци и да измислят нови данъци, за да потискат града. Свещениците им не падат по-долу — пастири, погълнати повече от мисълта да стрижат паството си, отколкото да се грижат за него. Но денят на свободата иде скоро и тогава червеите, изпълзели от калта, безмилостно ще унищожат благородните лъвове, леопарди и вълци, защото народът ще унищожи всички тирани и предатели!“ — с леко почервено лице канцлерът приключи четенето. Дишаше тежко.

— Кой го е писал? — намеси се Корбет.

— Не знаем — ядно отвърна епископът, — но това е предателство! От мрака и тъмните дълбини на града се надига нещо!

— За това ли се отнасят думите „деня на свободата“? — прекъсна го Корбет.

Бърнел изфуча.

— Ден на свободата! Свобода от какво, питам те?

Корбет си спомни видяното при обиколките из провинцията и из бедните квартали на Лондон. Хората живееха в схлупени едноетажни дървени къщурки със сламени покриви и измазани с глина стени. Шерифите ги облагаха с данъци, управителите на областите и кралските представители ги преследваха. Водеха нечовешки живот. Когато бе присъствал на заседания в съда в Кенилуърт, беше видял селяни, наредени в редица като петли, прогизнали от дъжда, повесили надолу глави, кални и мръсни. Друг писар тогава се пошегува, че душата на селянина не може да иде ни в рая, ни в ада, защото и ангелите, и дяволите нямамо да я приемат — толкова била воняща. Корбет се размисли, но мъдро премълча думите си пред канцлера и смени посоката на разговора.

— Знам за Фицозбърт — рече Корбет. — Поклонник на дявола, живял преди стотина години, но какво общо има той?

— Освен поклонник на дявола Фицозбърт е бил и бунтовник! — отвърна му Бърнел. Канцлерът взе малко дървено, украсено с резба разпятие от масата си.

— Такива кръстове има навсякъде — започна той, — по замъците, къщите и бордеите в кралството. Нашир и надлъж из цялата ни страна има манастири и абатства. Във всеки град има катедрала, а

във всяко село — църква. Въпреки това християнството не е пуснало дълбоки корени. Старата религия продължава да е жива. Срегнахме ги и в Уелс — поклонниците на тъмните сили и непрекъснатото се натъкваме на връщане към старите обреди!

Бърнел кимна към тесните прозорци.

— Даже и абатството е съградено върху някогашно място за езически ритуали. Поразрови се в църковните архиви и ще откриеш безброй суеверия: мъж заравял в градината си парченца нафора с надеждата, че ще се отърве от вредителите; жена, изобразявала мъжа си като фигурка от восък, за да му причини болка, или безкрайния списък от хора, които ходят по вещици, вещици, магьосници и други подобни. Фицозбърт се хранел от тези привички, станал бунтовник, защото църквата го осъдила, а държавата защитава църквата. Следователно, ако нападне и унищожи държавата, църквата става уязвима. Тревожи ме и ме озадачава едно — заключи епископът — защо шпионинът споменава едновременно Дьо Монфор и Фицозбърт? Какво е знаел? Само да беше съумял да ни каже нещо повече!

— Кой е бил? — рязко рече Корбет. — Някой беден писар, когото сте изпратили на сляпо, без да е наясно със събитията и опасността?

— Не — усмихна се Бърнел, — йомен, ескуайър^[2], Робърт Савел. Тия бунтовници, които и да са, внасят оръжие в града. Голямо количество е било откънато от замъка Лийдс в Кент, други оръжия са откънати от замъци около Лондон.

— Задачата на Савел е била да разбере дали тези оръжия са били донесени в Лондон, така ли? — заключи Корбет.

— Точно така — отвърна му Бърнел. — Савел започна разследването си от Съдърк, работеше в странноприемница, наречена „Негодника“. Онази част на града гъмжи от сводници. Прекара там десет дни и друго освен това парче хартия не изпрати. После го откриха с прерязано гърло сред тръстиките, прорасли в плитчините на пристанището в Съдърк. Научих за смъртта му, само защото накарах писарите си да се поровят в свитъците на кралския следовател.

— Нищо ли не е оставил? — попита Корбет.

— Друго освен тази бележка няма.

— Има ли приятели или роднини? — заразитва Корбет.

— Никакви — горчиво се усмихна Бърнел. — Изборът падна на Савел, защото като теб беше сам, без семейство или близки приятели.

Чувствахме, че можем да му поверим разследването на предателите. Убит е, както са били убити Крепин и Дъкет. Убеден съм, че тези три смъртни случая са свързани, но не знам как. Така че ако загадката около смъртта на Дъкет се разбули, тогава може би ще сме в състояние да проследим и да открием онези, които негодуват срещу кралската власт над града и искат да я премахнат, да превърнат Лондон в свободна община, както са много от градовете в Италия. Могат да го постигнат с открито въстание или, по-просто — с убийството на краля. Подобно действие би имало по-голям успех, понеже нейно величество, кралицата, все още не е родила наследник на короната.

Корбет трябваше се съгласи с Бърнел. След двайсет години като крал и още повече като мъж, встъпил в брак, кралят все още нямаше син, който да го наследи. От време на време кралицата раждаше момче, но до няколко месеца бебето умираше. Погребваха набързо малките, печални вързопчета тук, в Уестминстър. Кралицата беше бременна отново, но дали щеше да роди момче и щеше ли то да оживее? Ако смъртта внезапно покосеше краля, без той да е оставил наследник, щеше да пламне гражданска война. Лондон можеше да се вдигне на бунт и да диктува исканията си на всеки, който се стреми да спечели подкрепата на гражданите му на своя страна.

— След смъртта на Савел — рязко рече канцлерът, като прекъсна размишленията на Корбет — възложихме тази задача на теб. Считаме, че Крепин е бил важен човек сред заговорниците и член на тайно общество от последователи на Фицозбърт. Знаем, че по някакъв неясен начин Дъкет е бил свързан с бунтовнически настроени хора в града. Храним надеждата, по-скоро хранехме надежда, че като ти поверим задачата, ще намерим истината и ще изкореним до основи всеки заговор срещу краля.

Бърнел заби пръст в гърдите на Корбет.

— Все още се ползваш с доверието ни. Надяваме се, че можеш да се справиш, и аз ти нареждам да продължиш, воден от дълга си към краля, да изпълняваш възложената ти задача. Приемаш ли?

Корбет кимна.

— Приемам и поднасям извиненията си за времето, което пропилях. Трябва да ти съобщя, че имам известен напредък. Няма съмнение, че Дъкет не се е самоубил. Бил е убит.

Със засияло от удоволствие лице канцлерът потри ръцете си една в друга.

— Добре — измърмори той, — тогава е време да пипнем убийците му!

[1] След като оглавява бунта срещу крал Хенри III, Дьо Монфор свиква първия съставен чрез преки избори парламент в средновековна Европа, поради това е считан за един от основателите на съвременната парламентарна демокрация. — Бел.ред. ↑

[2] Титла на низши дворяни, която се дава и на кметове, мирови съдии, адвокати и чиновници във Феодална Англия. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Корбет напусна с облекчение двореца, доволен да бъде далеч от упреците, предупрежденията и скритите заплахи на Бърнел. Разследваше самоубийство, което в действителност беше убийство, а убийството се оказваше замесено с предателство, магьосничество и бунт. Докато вървеше към реката, премисли наученото. Заключениета на Бърнел бяха, че убийството е извършено от тайно общество, което се занимава с магьосничество и подклаждане на бунт. Залавянето на цялото гнездо от предатели зависеше според Бърнел от разкриването на мотивите за убийството на Дъкет, начина на извършването му и неговите извършители.

Вдигна поглед към небето, изяснило се след дъжда, и му се дощя да бъде другаде: от една страна, искаше да разреши загадката, но от друга, се питаше каква ли ще е цената. Дали нямаше да му прережат гърлото посред нощ — жестока смърт — и дали ще има жива душа, която да го съпроводи в последния му път? Дали щеше да изчезне в мрака, без някой да скърби за него? Помисли си за Алис, но положи усилие и прогони мисълта за нея от съзнанието си. Бърнел му беше дал да разбере, че трябва да действа бързо, за да докаже или да опровергае заключенията на канцлера относно смъртта на Дъкет. Но откъде трябваше да започне? Спомни си за Савел и кръчмата „Негодника“. Реши, че посещението до нея ще разбули част от загадката.

Нае лодка в края на Уестминстърския кей, за да го отведе до Съдърк. Лодкарят се съгласи и решил, че Корбет е кралски служител, който ще си направи удоволствието да обърне няколко чашки до щедрото тяло на някоя проститутка, безсрамно се ухили насреща му. Корбет измери с поглед лодкаря, но той само загреба по-чевръсто, а многозначителната усмивка не слизаше от лицето му. Стигнаха бързо до Съдърк — лабиринт от улици, над които се надвесваха горните етажи на къщите, а вятърът не спираше да фучи. Корбет се отдръпна настрана, за да направи път на погребална процесия — най-напред вървеше носачът на кръста, следван от викача, който крещеше:

„Събудете се, заспали души, молете Бог да прости греховете ви. Мъртвите не плачат, молете се за душите им, чуете ли камбаните да звънят над тези улици!“ Опечалените отминаваха бързо, а дрезгавият лай на бездомните кучета заглушаваше молитвите им.

Корбет изчака процесията да отmine и се огледа. До залез-слънце оставаха няколко часа и из улиците на Съдърк все още имаше доста хора. После безчет тъмни сенки, навъртащи се из това място, щяха да изникнат от мрака и да подхванат тайните си и незаконни дела. Из отворените продавници, пекарни, грънчарници, кожарски работилници дребни търговци въртяха оживена търговия. Не липсваха и проститутките, но предвид часа гледаха да не се набиват на очи, доколкото алените дрехи, сплетените им коси и изрисуваните лица им позволяваха. Корбет свърна по някаква улица и се озова сред преписвачи, илюстратори на ръкописи и продавачи на мастило. Помоли един от тях да го упъти към „Негодника“, но получи толкова сложни напътствия, че съвсем се обърка, даде няколко пенита на мъжа и си купи карта, грубо нарисувана върху стар и овехтял от употреба велен. С нейна помощ стигна до скромна двуетажна постройка със забит пред вратата ѝ прът — знак, че тук се продава ейл. Груб надпис над тесния вход поясняваше, че това е „Негодника“. Опита се да влезе, но вратата беше заключена, затова продължи надолу по улицата и стигна до малък площад, където развълнувано множество от хора се тълпеше около грубо скована сцена. На две големи каруци бяха наредени дъски. Над тях се издигаше грубо скеле, отгоре му бяха опънати дебели парчета плат с религиозни и недотам благочестиви теми. Шутове и дяволи се извиваха и въртяха сред огромни лози; зайци се биеха с рицари, свещени текстове бяха понесени от дългоглави вълшебни същества; монаси с голи задници катереха кули, яздени от дракони, чиито глави имаха тонзури; свещеници с кози вместо човешки глави преследваха монахини с маймунски лица и стройни тела; дяволи и ангели се бореха над малки бели души.

Корбет се облегна на една врата и се загледа в тълпата, която кръжеше около менящата се сцена, крещеше обиди към чернобрадия Ирод и се смееше на осела, с който Исус влиза в Йерусалим, когато актьорът, маскиран като осел, ревеше, вирваше опашка и оставяше големи купчини тор на сцената. Корбет се разсмя при вида на дяволите, предвождани от огромен черен сатана с грозна маска, рога,

опашка и дреха от конски косъм. Спомни си думите на Бърнел за сатанинското сближище на Фицозбърт и се зачуди дали убийците на Дъкет са използвали магии, за да се вмъкнат и измъкнат от църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“.

Бързо прогони тази мисъл от главата си, и в ума му изникнаха думите на учителя му по философия: „Няма нищо ново под слънцето, всичко си има причина — била тя лоша или добра — а всички причини са или ще бъдат в човешкия ум“. Не, помисли си Корбет, Дъкет е убит от човек, от престъпник. Ако се окажеше, че става дума за тайно сближище от последователи на Дьо Монфор и Фицозбърт, щеше да го открие. Но ако не беше така? Ако Бърнел беше сбъркал? Или ако Крепин е бил водач, а смъртта на Дъкет е била само акт на отмъщение и тогава извършителите щяха просто да се слоят отново с мрачните дълбини, пълни със заговори, които явно опасваха града?

Корбет поклати глава и погледна през пролуката между издадените етажи на къщите. Свечеряваше се. Не му се искаше да замръква в Съдърк, тръгна си от малкия площад и се върна до „Негодника“. Вратите вече бяха отворени, горяха лоени свещи и обширното, пълно със спарен въздух помещение започваше да се пълни със странно облечени посетители, насядали около яки дървени маси. Имаше водач на зъби, който носеше щипците си, гърне и набор игли, и продължаваше да се оглежда за клиенти. Друг беше търговец на катеричи кожи и сухите кожи висяха на раменете му, трети — аптекар с шапчица на темето и торба за билки; наблизо седеше и жигосан фалшификатор с позорния знак „Ф“ на бузата.

От другия бряг на реката бяха дошли студенти и кралски служители и безочливо се подиграваха на лукав, остронос амбулантен търговец, който гордо твърдеше, че на окачената през врата си дъска носи истински чудеса: зъб на Карл Велики, перо от крилете на архангел Михаил, стъклена чаша с кърма от Дева Мария, слама от Витлеемските ясли, ежови бодли и кътници от великан. Корбет се засмя на дърдоренето на търговеца, проправи си път през блъсканицата към отсрещния ъгъл на помещението, където червенокос блед мъж с къс кожен елек и престилка стоеше и наблюдаваше огромните бъчви, около които се суетяха слугите и бързаха напред-назад с мръсни глинени бокали, пълни до горе с вкусен, тъмнокехлибарен лондонски ейл.

Корбет се представи и мъжът го загледа с воднистосините си очи.

— Да, мастър писарю, какво да сторя за теб?

— Ще ми разкажеш ли за Робърт Савел? — отговори Корбет. — Тук ли работеше?

Мъжът отбягна погледа му, но отговори.

— Да, тук работеше. Защо? Какво ти влиза в работата?

— Беше ми роднина — излъга Корбет. — Искам да знам как и защо е загинал?

Мъжът кимна към малка маса в ъгъла.

— Искаш услуга от мен, така ли? Тогава седни, пий и си плати.

Корбет сви рамене, последва го и седна, собственикът се присъедини към него по-късно, понесъл поднос с говеждо, поръсено с пипер, чесън, праз и лук, и с голяма чаша ейл в другата ръка.

— Яж — нареди той, — а аз ще говоря.

Корбет стори каквото му наредиха. Ейлът беше силен и тръпчив, а храната — топла и вкусна. Стопанинът седеше насреща му и го наблюдаваше.

— Кой е бил наистина Робърт Савел — подхвана той — всъщност не знам. Изглеждаше от сой, а аз разбирам от хора. Наблюдавам ги и виждам какво се крие под маските им. Освен това го биваше с конете, разбираше от коне, затова му дадох работа в конюшните.

— С какво се занимаваше? Имам предвид освен работата му тук? — попита Корбет.

Мъжът се намръщи.

— И той като теб, мастър писарю, задаваше много въпроси, а и ходеше на места, където и през ум не би ми минало да ида — приведе се напред — дъхът му вонеше на лук и чесън — и продължи с поверителен тон. — Аз съм почтен човек. Харесвах Савел, но всички знаем какво става в града. Вълнения, съзаклятия. Аз съм съдържател на кръчма, хората стават разговорливи и бърбят на чашка, слушам ги и си държа устата затворена. Не искам ядове.

— Е, с кого се срещаше Савел? — не се отказваше Корбет.

— Не знам друго, освен че често излизаше нощем. Понякога говореше за съзаклятници, за мъртвия Дьо Монфор и вълненията из града. Савел направи опит да разпитва хората тук, но сложих край на

това — мъжът уморено сви рамене. — Беше само въпрос на време да му се случи нещастие.

— Значи всъщност не знаеш за него кой знае какво? — попита Корбет. Съдържателят на кръчмата се огледа из шумното и претъпкано помещение.

— Мога да ти кажа само едно. Ходеше и разговаряше с една дърта вещица, която живее в колиба по-надолу близо до старата, порутена църква до реката. Тая дъртуша разправяше, че можела да говори с демони и да предсказва бъдещето по вещерските си кости.

— Тя там ли е сега? — нетърпеливо го прекъсна Корбет.

Кръчмарят поклати глава.

— Няма да я намериш. Намериха трупа ѝ, зашит в чувал преди няколко дни — с прерязано гърло, а вещерските ѝ кости бяха наблъскани в устата.

— Какво остана тук от Савел?

— Една туника за смяна, друго няма.

Корбет се надвеси над масата.

— И нищо ли не ти е казал? — напрегнато попита той. — Все нещо трябва да ти е казал?

Кръчмарят потри устни и втренчи поглед някъде над главата на Корбет.

— Само една гатанка — отвърна той. — Една сутрин се прибра рано, всъщност тъкмо в деня, в който изчезна. Беше видимо притеснен и тогава ми каза една гатанка. Как беше?

Мъжът замълча и притвори очи замислено.

— О, да — продължи той. — „Кога безполезният лък е по-опасен от онзи, който е годен за стрелба?“

— Какъв е отговорът? — прекъсна го Корбет.

— Отговорът на Савел — безизразно му отговори кръчмарят — беше друга гатанка „когато включва всички оръжия“.

Кръчмарят се надигна.

— Това е. Трябва да тръгвам, ти — също!

Отдалечи се, а Корбет поседя замислен над чутото.

Първо, Савел трябва да се е натъкнал на следа, вероятно свързана с убитата вещица. Второ, ако се съди по кратката бележка, пратена до Бърнел, следата ще да е била свързана с тайно сборище на вещици и бунтовници. Но за какво се отнася гатанката? Беше ли лъкът

свързан със случилото се в „Сейнт Мери-ле-Боу“? И ако е, помисли си Корбет, тогава връзката между тайното сбирание и смъртта на Дъкет е направо невидима. Поблъска глава над гатанката, но реши, че е твърде обща и може да се отнася за всичко. Ако ставаше дума за „Сейнт Мери-ле-Боу“, тогава вече не му е от полза: задачата му бе да открие убийците и да разбере как са извършили престъплението.

Корбет огледа кръчмата, изпълнена с още повече шум и претърпкана с хора. Пияният търговец предлагаше стъкленица със — както твърдеше — сълзите на Дева Мария. Корбет настойчиво огледа някои от посетителите и разбра, че е време да си тръгва. Почувства се обезпокоен от нечие злонамерено присъствие, сякаш го дебнеше някакво зло. Можеше да бъде всеки — кой да е от хората с преценяващи го погледи, които се отклоняваха, срещнеха ли неговия. Внезапно го обзе страх. Целият потръпна и потисна порива да стане и да побегне. От силния ейл стана сънлив, стегна се, когато осъзна, че трябва да се върне на речния бряг. Някаква жена, проститутка с руса перука и алена, широка, вееща се рокля, се приближи и се надвеси над масата. Момичето беше младо и миловидно, но с поглед на старица. С фъфлене тя му предложи ласките си срещу питие и няколко монети. Корбет се ужаси. Надигна се, отстрани я от пътя си и без да обръща внимание на потока от цветисти ругатни, се втурна през множеството към вратата. Дали Савел не е попаднал така в клопката, помисли си той. Ударен по главата и извлечен нанякъде? Корбет отвори вратата, втурна се в студената, тиха нощ и почти изкрещя, когато пред него изникна чернокосо чудовище. Корбет отстъпи назад към вратата, вперил очи в приближаващата се зловеща, сатанинска маска.

Ръката му затърси камата, но внезапно маската беше свалена и насреща му застана младото, усмихнато лице на момче. Разтреперан, Корбет въздъхна дълбоко и се отдръпна, за да може младият сатана от представлението, което беше гледал по-рано, да влезе в кръчмата.

Корбет се съвзе, нагласи плаща си и извади дългата си уелска кама. Притисна я до гърдите си и тръгна по ветровитите изровени улици, като заобикаляше купчините отпадъци пред вратите и открития канал, който течеше по улицата. В мрака се раздвижиха сенки, но видяха ножа му, отдръпнаха се и го оставиха на мира. Корбет пое дълбоко въздух и свърна по улицата, която знаеше, че води надолу към речния бряг. Изведнъж спря, убеден, че е чул стъпки зад себе си. Зад

гърба му някой безшумно го следваше. Огледа се, но не видя никого. Продължи към речния бряг, който беше пред него.

Видя светлина от запалена факла, неколцина лодкари, чуха се гласове. Писарят тръгна към тях. Зад гърба му отново се чуха стъпките, леки като на дете. Корбет усещаше, че злото го преследва в мрака. Стаи дъх, прибра камата в ножницата и побягна, нощният вятър брулеше страните му, а плащът се развяваше зад гърба му. Корбет стигна до брега и почти падна в една от лодките. Учуденият лодкар скочи след него. Хю неясно даде напътствията си, докато оглеждаше брега за преследвачи. В зловещият, изпълнен с тишина мрак нямаше никого. Мъглата бързо обгърна Съдърк, докато лодката се понесе по студената, тъмна река.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Корбет стигна на Темз Стрийт по мръкнало. Заради прииждащата откъм реката мъгла сградите и улиците почти не се различаваха. Беше така изтощен от срещата си с Бърнел и пътуването до Съдърк, че не видя откъде изскочиха нападателите. Изведнъж се оказаха пред него — безшумни и със скрити от качулки лица, пристъпваха леко като танцьори. Инстинктът му подсказа, че не са обикновени разбойници, побойници или главорези от бордеите, а наемни убийци. Бяха двама, почти неразличими един от друг в тъмната, мъглива нощ; тихи, коварни и въоръжени с дълги мечове и къси, опасни ками. Корбет отметна плаща си, нави го около едната си ръка и измъкна уелската кама от колана си. Спомни си думите на един стар наемник, който се беше разбъбрил за зловещите, подобни на танц движения на наемните убийци, когато нападаха. Съветът гласеше да замахне с камата към гърдите на най-близкия от убийците и той го последва веднага, докато не е станало твърде късно.

Нападателят му се завъртя на петите си, като че ли въздъхна, свлече се на колене и се строполи по лице. Другият се вкамени и докато се осъзнае, Корбет грабна меч на мъртвия и се подготви да го посрещне. Вторият нападател не беше от куражлиите. Когато над тях се отвори прозорец и груб глас попита какво става, убиецът се обърна и изчезна в мъглата, макар че прозорецът се затвори веднага с ядовит трясък.

Корбет почака известно време, преди да обърне с крак тялото на убиеца. Ножът се беше забил още по-дълбоко в гърдите при падането на мъжа. Писарят измъкна камата си, избърса я в туниката на мъртвия и махна качулката от лицето на убиеца. Показаха се изцъклени очи, ниско остригана коса и страни, покрити с белези от сипаница. Корбет виждаше човека за първи път, но предположи, че е някогашен войник, станал наемен убиец. Осъзна, че се е измъкнал на косъм и стомахът му се сви. Прибра камата в ножницата си, остави трупа на боклукчиите и уморено се запъти към жилището си.

Шумът от завръщането му събуди задрямалата стопанка, която се изненада, когато той ѝ поръча кана с вино и чаша, но ги донесе безропотно. Корбет ги грабна, измърмори благодарностите си и се изкачи по стълбите до таванската си стая. Вътре седна на леглото и щедро наля вино в чашата си. Едва отпи и усети, че е спрял да трепери. Замисли се над опасността, която току-що беше преодолял, даде си сметка, че нападението е било планирано и се зачуди кой би могъл да си го позволи. Корбет седеше, обхванал брадичка с ръка. Мислите му се въртяха и въртяха като куче, което гони опашката си. Бърнел беше сгрешил.

Корбет разбра, че е попаднал в чужд за него свят: светът на подмолната, тъмна политика на силните в града. Това не беше канцеларията с варосаните ѝ стени, изпълнена с благоуханието на восък, мастило и току-що изгладен велен, където всичко е чисто и подредено. Този свят познаваше той, това беше неговият дом. Дори светът на Алис му беше чужд. Все още бе силно увлечен по нея, но долавяше, че има нещо нередно, някаква заплаха, макар да не можеше да я определи. Имаше нужда от човек, на когото да разчита, който да му пази гърба и който да го преведе безопасно през пълния с клопки престъпен свят на Лондон.

На сутринта, вече отпочинал, Корбет отново се върна към случилото се миналата нощ, но чак в ранния следобед в ума му започна да се оформя идея. Върна се в Уестминстър и поиска спешна среща с Бърнел. Канцлерът се готвеше за път, за да се види с краля в двореца в Уудсток край Оксфорд. Каретата и каруците бяха готови и чакаха в двора на двореца, но въпреки че заминаваше, канцлерът отдели време и изслуша Корбет. Молбата на писаря го учуди, но той я удовлетвори. Бърнел повика друг писар, състави необходимото писмо, запечата го с течен восък и дори използва своя собствен печат, донесен от багажа, за да му придаде достатъчно тежест и така да пресече всякакви въпроси, породени от действията на Корбет. Корбет се поклони, измърмори благодарностите си и след като взе кон от кралските конюшни, се отправи на север по Флийт Стрийт към затвора Нюгейт.

Всъщност затворът се помещаваше в няколко постройките, малки укрепления около старата градска стена, обградени от зловонния градски ров. Управлението беше поверено на пазача и на неколцина

други служители, които често не бяха по-добри, а напротив — по-лоши от затворниците. Предполагаше се, че жителите на града дават пари и милостиня за издръжката на затворниците, но много малко от тези пари стигаха до обитателите на затвора. Не че мнозина от тях изкарваха достатъчно дълго там, та да изпитат хорската щедрост. Правосъдието пипаше чевръсто и думите „заловен в сряда, обесен в четвъртък“ бяха истина. Затворът имаше отделения за длъжници, размирници и престъпници. Последните живееха при най-мизерните условия, оковани, по трима-четирима в килия, или в множеството подземни ями. Всяка седмица ямите бяха опразвани, затворниците се извеждаха, оковаваха ги, качваха ги на каруци и ги откарваха в Елмс или Смитфийлд, за да бъдат обесени.

Тъкмо с такова опразване на ямите се занимаваха служителите на затвора, когато пристигна Корбет. Каруците бяха вече наполовина пълни, а мърлявите брадясали тъмничари бързаха да тръгват. Затворниците, млади и стари, стояха като изплашени добичета, отчаяни, мръсни, изпълнени с желание да потеглят, да се случва каквото има да се случва и мъчението да свършва. Корбет незабавно използва заповедта, дадена му от Бърнел, за да спре действията на тъмничарите, докато огледа затворниците. Вървеше като жив сред мъртъвци. Оглеждаше лицата им: озлобените, насмешливите, добрите, невинните, и най-вече младите. Заля го непреодолимо съчувствие към всичките и използва влиянието си, за да върнат младите в килиите им, като грубо извести пазачите, че сам канцлерът ще преразгледа делата им. После продължи огледа, докато не намери човека, когото търсеше — шестнайсет или седемнайсетгодишен младеж, с рошава рижа коса, лице и дрехи, покрити с мръсотия, но въпреки всичко в ясните зелени очи блестяха дързост и язвителна подигравка.

— Как се казваш? — попита Корбет.

— Ранулф. А ти? — отвърна му светкавично затворникът. Гласът беше рязък, а говорът — градски.

— Хю Корбет, писар от кралския съд и мога да те помилвам! — Сините очи се стрелнаха встрани, момчето се извърна и плю.

Корбет вдигна рамене.

— Така да е. Твоя воля, увисни на бесилката!

— Чакай!

Корбет се извърна.

— Съжалявам — изведнъж лицето на момчето беше придобило изражението на уплашено дете. — А какво искаш от мен?

— Трябва ми помощта ти — отвърна Корбет. — Трябва да ме преведеш през мръсотията на града и не ти говоря за мръсотията, която газим под краката си — Корбет се озърна, — а за оная, сред която стоим.

Ранулф се ухили.

— Тогава точно аз съм човекът, който ти трябва.

— Добре!

Корбет се обърна към тъмничаря, който нервно се навърташе край тях.

— Там — рече Корбет и му подаде документа, даден му от Бърнел, — попълни в празното. Това е опрощение на всички минали и настоящи прегрешения на Ранулф... — Корбет питащо погледна момчето.

— Само Ранулф — отвърна младежът.

— Ранулф-ат-Нюгейт — заключи Корбет. Пазачът кимна и издаде няколко заповеди, след които момчето бързо беше освободено от веригите си, а въжето — смъкнато от врата му.

Корбет веднага сграбчи момчето за рамото, обгърна го с ръка и почти го извлече от двора на затвора. Забърза с новия си помощник по улицата, после свърна по тъмна уличка, потънала в отпадъци и воня от близките кланици. Корбет изправи Ранулф до изцапаната с петна от урина стена, измъкна ножа си и го опря силно до шията на момчето. По кожата му потече тъничка струйка кръв. Видя как страх смени наглото изражение на момчето. Кротко и бавно писарят заговори:

— Мастър Ранулф, спасих те от бесилото. За какво те изпращаха там?

— Кражба и взлом — дрезгаво отвърна момчето. — За трети път ми беше.

— Тогава — рече Корбет — ще ти е и за последен. Остани с мен. Помогни ми и ще си свободен човек. Предадеш ли ме, ще умреш мъчително. Ясно ли е?

Момчето кимна, погледът му беше впит в дългото стоманено острие на камата, опряна на шията му, която смяташе за спасена от бесилото. Писарят се усмихна, охлаби хватката си и се върна на

главната улица, следван от момчето, което вървеше като сянка по петите му.

Корбет прекара останалата част от сутринта и ранния следобед в грижа за спретнатия външен вид на Ранулф. Заведе го в същата кръчма, където по-рано беше оставил коня си, накара го да смъкне от себе си мръсните дрипи, изми го сам с ведро вода, донесено от слисания съдържател и го остави, увит в наметка, да яде лакомо, докато той излезе и му набави дрехи — обикновена туника със зелена качулка, панталони, ботуши, колан, кесия и малка, зловеща на вид кама с кожена ножница.

Когато се върна, Ранулф беше изчезнал. Откри го в една от постройките в двора, съвсем гол и наслаждаващ се на пищното тяло на една от кръчмарските слугини, по чиито изпълнени с удоволствие писъци Корбет ги намери. Първият му порив беше да прекъсне грубо развратното забавление на повереника си, но осъзна, че младостта празнува новопридобитата си свобода и се върна да чака в кръчмата. Скоро Ранулф се върна, увит в плаща му и изтърпя равнодушно поученията на Корбет и ги забрави на мига, щастливо погълнат от новите си дрехи, които писарят му подхвърли.

Щом Ранулф се облече, двамата напуснаха кръчмата и се отправиха към Чийпсайд. Денят преваляше, тълпите оредяваха, а студеният вятър отвяваше първите, плахи знаци на пролетта. Селяните, облечени в кафяви ризи и с дървени обувки, напускаха града, търговците с товарните си кончета и празни каруци опитваха да се измъкнат през градските врати преди вечерния час, амбулантни търговци и техните помощници припряно приключваха работата си за деня. Корбет въведе Ранулф в „Епископската митра“ и му нареди да не се отделя от него, докато сам се озърташе в сумрака за Алис.

— Няма я. Мистрес Алис днес не е тук — великанът Питър внезапно се изпречи на пътя му. Малките му, зачервени очички светеха с ненавист.

— Ще се върне ли до довечера? — тревожно попита Корбет, чудейки се къде ли може да е Алис. Разочарованието му, че няма да я види, се смесваше с тревога за нейната безопасност. Мъжът сви устни и поклати глава.

— Няма я. Утре ще се върне, но сега не е тук, както и ти не би трябвало да бъдеш, писарю, или ще извикам стражите. Скоро започва

вечерният час.

Проклинайки тихо, Корбет се обърна и си тръгна. Ранулф беше излязъл, намери го на известно разстояние от кръчмата.

— Защо си тръгна толкова бързо? — остро го попита Корбет.

Ранулф се присви.

— Ти може и да не го познаваш, мастър писарю, но този Питър е палач. Обезглавяваше и бесеше хора. Беше палач в Елмс — Ранулф погледна учудено Корбет и додаде: — Твоята позната има странни приятели.

Корбет се съгласи, думите на Ранулф го накараха да се разтревожи още повече за безопасността на Алис. Обърна се и тръгна замислено по Чийпсайд, а Ранулф подтичваше след него и ругаеше под нос, докато се мъчеше да изравни походката си с тази на новия си бързоходен покровител.

Както се очакваше, Корбет влезе в пререкания с ханджийката, която подозрително гледаше Ранулф и още повече Корбет. Писарят се опитваше да я убеди, че това е новият му помощник. Ранулф злобно се хилеше на стопанката на къщата и не улесняваше нещата, но накрая Корбет постигна съгласие. Ранулф получи стаичка, по-малка и от неговата, в задната част на къщата, но докато я почистеха, щеше да спи на пода в стаята на Корбет. Ранулф изглеждаше доста доволен. Щом се качиха в стаята на Корбет обаче, Ранулф извади връзка ключове, незабелязано измъкнати от колана на жената.

Корбет слезе и ги върна с доста непохватни извинения. Когато се качи обратно, отпрати към оклюмалия си помощник сурови упреци, в които говореше за чест, и за ужасите на Елмс. После разказа на Ранулф за задачата, която му беше възложена, като зорко дебнеше реакцията на момчето. Но освен че разпозна в Питър от „Епископската митра“ някогашния палач, Ранулф не знаеше нищо за убийството на Дъкет. Името на Крепин му звучеше познато и за него каза, че имал славата на могъщ, но двуличен човек, познат като човек от уважаваните среди и общината, но и като човек от тъмните потайности на лондонския престъпен свят.

Корбет разпита младежа и за по-раншния му живот, изненадан от речта му, която издаваше известни следи на образование. Обяснението на Ранулф беше кратко и ясно. Родителите му били почтени хора от Съдърк, които умрели при една от многото епидемии, върлуващи из

града. Останал сирак и го поверили на възрастна леля, която била и любовница на местния свещеник. Последният се позанимавал с неговото образование, преди Ранулф да отхвърли всеки негов опит да го наставлява и да избяга с шайка младежи и после да бъде въвлечен в безбройните възможности за престъпления, които градът му предлагал. Останалото, заключи Ранулф, било известно на Корбет.

Корбет гледаше чисто измитото лице на момчето, което в този момент трябваше да виси на бесилото в Елмс с посиняло лице, изплезен език и прекършен врат, ако правосъдието беше изпълнено. Корбет се усмихна. Доволен беше, че спаси Ранулф. Хвърли му един плащ и му каза да заспива, защото им предстоял труден ден.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Корбет сбута Ранулф, за да го събуди и го изпрати долу за вода и закуска. Облече се и отвори капациите на прозорците. Слънцето вече беше пробил сутрешната мъгла, а по стрехите и покривите на околните къщи блестеше сребрист скреж. Денят щеше да бъде ясен. На Корбет му се прииска да остави всичко и да отиде при Алис, но се сети за Бърнел. Изруга полугласно, отвори сандъка и извади дъската си за писане и лист прясно изчистен велен. Постави ги на капака на сандъка. Ранулф се върна с насмешлива усмивка на лицето и Корбет предположи, че отново се е сблъскал със съдържателката на къщата. Явно намусеното ѝ поведение вадеше на показ най-лошото от природата на момчето.

Корбет се изми, накара и Ранулф да се измие, после закусиха с разредения ейл и ръжения хляб, донесени от момчето. Докато се хранеха, Корбет разясни какви бяха задълженията на Ранулф за деня: да донесе храна, да прибере коня на Корбет от конюшната на Чийпсайд, да го придружи до Уестминстър и после да се заеме с една тайна задача, от която лицето на младежа стана бяло като вар.

— Какво се опитваш да направиш? — изкрещя то. — Да ме върнеш пак в Нюгейт с въже около врата, така ли!

Корбет го увери, че докато стои зад гърба му, всичко ще е наред.

— Пък и си твърде обигран, за да те заловят — добави той иронично.

Момчето го изгледа съкрушено и измърмори някаква ругатня. Продължаваше да си мърмори и когато Корбет отвори вратата и го изблъска надолу по стълбите.

Останал сам, Корбет седна на леглото с дъската за писане в ръце, постоя замислен известно време и започна да пише.

Смъртта на Лорънс Дъкет. Дата на смъртта — 13 или 14 януари 1284 г. Място: „Сейнт Мери-ле-Боу“, Чийпсайд.

Лорънс Дъкет е бил златар и е живеел в Уолбрук. Делата му са се развивали задоволително. Уважаван гражданин, член на гилдията на златарите. Не е бил женен и единственият му близък човек е била сестра му. Няма следа, която да го свързва с каквото и да е било тайно общество в града. По всичко личи, че не е бил член или поддръжник на размирниците. Връзките му с Ралф Крепин са неясни. Последният е човек, издигнал се от низините до поста член на градския съвет. Бил е лихвар с лоша слава и е спечелил по-голямата част от своето състояние със съмнителни сделки. Хранел е симпатии към мъртвия предател Симон дьо Монфор. Бил е свързан с размирниците и е имал отношения с престъпния свят на града. Изглежда, че около пладне на 13 януари Крепин се е срещнал с Дъкет в Чийпсайд, разменили си остри думи, стигнало се до сблъсък. Неочаквано за толкова свит човек, Дъкет изведнъж изважда камата си и може би от лош късмет я забива смъртоносно в гърлото на лихвара. Изважда камата си и преди да настане суматоха и да го подгонят, бяга от Чийпсайд, в „Сейнт Мери-ле-Боу“. Успява да стигне до църквата и да поиска убежище. Енорийският свещеник на „Сейнт Мери-ле-Боу“, Роджър Белът, му дава убежище и го отвежда в олтарната част, където е църковният престол. Съгласно закона, свещеникът му дава свещ, кремък, кана с вино и парче хляб. Пак съобразно обичая същият свещеник заключва църквата отвън, а отвътре сам Дъкет я залоства.

Никой от градските пазители на закона не е бил изпратен по следите на Дъкет, тъй като „Сейнт Мери-ле-Боу“ е твърде близо и не е имало достатъчно време те да бъдат известени за случилото се. Въпреки това началникът на градската стража е изпратил пазачи пред вратата на църквата, не толкова за да възпрепятства желаещите да влязат, колкото да предотврати опит за бягство на Дъкет през нощта. Горепосоченият пазач по-късно е съобщил, че никой не се е доближавал до вратата, нито пък са чули шум от двора на църквата през нощта. Стояли са на пост до

времето на сутрешната служба, когато енорийският свещеник е дошъл и е отключил църквата. Въпреки това не могъл да влезе, нито да събуди Дъкет с викове и блъскане по вратата. Тогава той и пазачите използвали голям дънер, лежащ наблизо и разбили вратата. Вътре, в притвора и нефа на църквата, липсвали каквито и да било следи от насилие или бъркотия. В олтарната част обаче църковният престол бил преместен под единия от широките прозорци, разположени от двете страни на олтарната част. Всеки от прозорците има желязно резе, което стърчи и накрая му има извита кука, на която се окачват веригите на кандилата за олтара. В тази същата сутрин мъртвото тяло на Лорънс Дъкет висяло обесено на дясната кука.

Изглежда, че Дъкет е отишъл до притвора на църквата, взел е старо въже, използвано в камбанарията, върнал се е при олтара, преместил е църковния престол и се е обесил на металната кука. Извикали кралски следовател, който огледал трупа в присъствието на пазачите. Разпитал стражите, поставени пред църквата, и записал показанията им, че никой не е влизал или излизал от църквата през нощта, нито са видели или чули нещо подозрително. Следователят ги накарал да се закълнат, че са изпълнили вярно и прилежно дълга си. Вече вярвам, че са казали истината. Кралският следовател и местният съдия са изслушали и енорийския свещеник, който твърдял, че не знае нищо за смъртта на Дъкет. Кралският следовател му е повярвал, но аз храня сериозни съмнения по отношение на този човек. Не мога да ги докажа, но изпитвам дълбоко и неясно безпокойство. Дъкет е умрял от задушаване, дълбока морава следа опасва шията му. Причинена е от въжето, има и синина под лявото му ухо, причинена от възела на примката. По тялото му няма други следи освен синините над лактите и парченце лен между зъбите му. Кралският следовател е отбелязал всичко това, което видях и аз при изваждането на тялото от градския ров.

Следователят и съдията са разследвали и причините за кавгата между Дъкет и Крепин в Чийпсайд. Смятат, че е избухнала заради Джейн Дъкет, сестра на Лорънс, за която се говори, че е била прелъстена от Крепин. Разпитах споменатата Джейн и считам, че тя не е причина за кавгата. Кралският следовател заключил, че убиецът на Ралф Крепин, Дъкет, е избягал, търсейки убежище в „Сейнт Мери-ле-Боу“, където после се е самоубил.

Приемам ли подобно съдебно решение? Ако беше оцелял, Дъкет щеше да направи две неща. Първо: сам или с нает правник да настоява пред кралския съд, че е посегнал на Крепин в самозащита. Ако защитата успееше, Дъкет щеше да получи помилване. Второ, ако Дъкет не се защитава в съда или пък защитата му се провали, можеше да се отрече от поданството си. Което означава да тръгне с малък кръст в ръка и по главен път да се отпрати към най-близкото пристанище. В този случай това би било Стийлярд или друго пристанище по Темза, където би си осигурил заминаване в чужбина. Предвид голямото състояние на Дъкет, заминаването нямаше да е никакъв проблем, а същото състояние щеше да направи изгнаничеството му удобно, докато не си осигури безопасно завръщане. Тогава защо ще се самоубива?

Първо: за да избегне примката на палача, така ли? Но той е бил в убежище и е имал доста примамливи възможности за избор, както споменавам по-горе. Второ: за да не бъде съден като престъпник за смъртта на Ралф Крепин и така да рискува цялото му имущество да бъде отнето в името на краля ли? Но нали първо е трябвало да бъде признат за такъв и после, той не е имал друг кръвен роднина освен сестра си, с която не са били близки. Трето, може би е бил в умопомрачение и не е могъл да се помири с вината за стореното от него? Или пък е бил изплашен и ужасен до смърт от приближените на Крепин, които са щели да търсят отмъщение? Това предположение може да се окаже твърде полезно, ако съумея да откроя приближени

на Крепин, защото по всичко личи, че той е живял усамотено, без семейство, приятели или близки.

Въпреки всичко вярвам, че Лорънс Дъкет е бил убит в нощта на 13 януари 1284 година от неизвестен извършител. Първо: не приемам, че човек, който е потърсил убежище в църква (следователно е искал да защити живота си), ще реши по-късно да се самоубие по такъв злокобен начин. Второ — и по-съществено: Дъкет не е могъл да се изправи на стола и да пристегне клупа около железното резе. Измерих тялото му и открих, че е бил твърде нисък. Просто не е можел да достигне куката отгоре, за да направи възел. В заключение: мисля, че Дъкет е бил убит, но много въпроси остават без отговор.

Въпрос: каква е причината?

Въпрос: кой е убиецът?

Въпрос: как е влязъл и излязъл от църквата, без да използва вратата? Възможно е свещеникът да го е пуснал да влезе, но трябва и Дъкет да му е отворил отвътре. Тогава е трябвало да подкупи стражите, да им отвлече вниманието или да ги надвие, а няма и най-малка следа, която да потвърждава тези догадки.

Може някой друг да е помогнал на убиеца да влезе, но този някой трябва да е имал ключ, за да отключи вратата или да е откраднал този на енорийския свещеник, но и за това липсват следи.

В църквата може да се влезе и през страничната врата, но тя е била здраво залостена и неизползвана от години, няма следи, че е била отваряна. Друг начин е през прозорците, но повечето са твърде малки. Големите са здраво затворени и могат да бъдат отваряни само отвътре. Нито един от тях не е разбит. Не се забелязваше в църквата да има таен вход.

Дори някой или някои да са знаели за съществуването на таен вход към църквата, движенията им щяха да събудят вниманието на стражите. Нали се предполага, че Дъкет би се съпротивлявал и би викал за

помощ, а не би тръгнал към смъртта си като агне на заколение?

Какви са черните копирени нишки, вплетени в клупа и парченцето лен между зъбите на Дъкет, кой е причинил синините над лактите на Дъкет?

Корбет приключи и прочете отново написаното, като внимателно огледа заключенията. Ясната картина, която си беше изградил преди няколко седмици, съществуваше — Дъкет е убит, макар писарят мрачно да си даде сметка, че не е напреднал много с отговорите на въпросите как, от кого и защо е бил убит. Все още размишляваше над ръкописа, когато се сепна от трясък на дървените стълби отвън. Вратата се отвори с размах и вътре се втурна Ранулф.

— Нищо чудно — подигравателно рече Корбет, — че си се провалил като обирджия на къщи. Тих си като атакуващ боен кон!

Ранулф, почервенял и останал без дъх, се извини и като остави провизиите, които носеше, в края на леглото на Корбет, се строполи до отсрещната страна, за да се отмори.

Корбет го наблюдаваше известно време.

— Успя ли? — попита го най-накрая.

Ранулф кимна.

— Да, вмъкнах се в къщите и на Дъкет, и на Крепин. Бяха празни и двете, всичко беше изнесено, ако не от изпълнителите на заветанията, то от крадци, които винаги си набеязват подобни къщи и единственото, което открих в къщата на Крепин, е това.

Ранулф извади от кесията си окъсано, пожълтяло парче пергамент и го подаде на Корбет, който внимателно го разгледа. Рисунката беше доста ясна — просто, грубо нарисуван пентаграм под дъга с дата, каквато се слагаше в края на писмата „30 април 1283 г.“ Имаше почти година от тогава. Корбет хвърли зад себе си парчето пергамент.

— Няма ли друго?

— Не — погледна го Ранулф. — Рискувах кожата си, като се вмъкнах в двете къщи. И за какво? За едно мръсно парче пергамент, което ти веднага изхвърли!

Корбет се усмихна.

— Напротив, благодарен съм ти. Дръж — подаде няколко монети на момчето. — Вземи си нещо за ядене, но междувременно искам да свършиш още нещо за мен.

Вдигна ръка, за да възпре очакваното възражение на Ранулф.

— Не е толкова опасно като предишното, но е много по-важно. Каза ми, че познаваш престъпния свят, нали? — улови объркания поглед на Ранулф и поясни: — Престъпниците в този град.

Ранулф кимна, като предпазливо наблюдаваше странния писар.

— Добре — продължи Корбет, — тогава искам да откриеш две неща. Първо: преди няколко вечери двама наемни убийци се опитаха да ме премахнат недалеч от тук. Не са разбойници, нито обикновени улични побойници, а както казах — нарочно наети и обучени убийци. Искам да откриеш, кой и защо ги е наел. Второ, млади ми приятелю — Корбет погледна към Ранулф, — ако ме привличаха, а със сигурност не е така, но все пак, ако ме привличаха млади мъже и момчета, къде в този град бих отишъл?

Корбет наблюдаваше безмълвното изумление и изплашеното изражение на лицето на Ранулф.

— Не се притеснявай — кротко каза Корбет, — нямам такива наклонности, а и дори да имах, пак нямаше от какво да се притесняваш!

— Не съм притеснен — почти извика Ранулф. — Изплашен съм. Какво ще ми се случи, ако ме заловят на такова място? Ако църквата не ме прати на кладата, приятелите ми ще го направят, а и не искам да стана за посмешище навсякъде из града!

Той гледеше гневно Корбет, който му се усмихваше лъчезарно.

— Ранулф, имам ти доверие — той погледна към вратата, — а сега по-добре тръгвай.

Макар да се намръщи, момчето стана и се затътри към вратата.

— Освен това, Ранулф — каза Корбет, — какво правиш, когато се вмъкваш в някоя къща? Бос ли се събуваш?

Влезият в правия път крадец се ухили.

— Нищичко не разбираш от някои работи — отвърна му той. — Носим парцали на краката си. Увиваме ги около ботушите. Всички го знаят!

— Без мен — усмихна се Корбет. — Добре, тръгвай вече!

Ранулф внимателно заслиза по стълбите, проклинайки и ругаейки, докато тайно се чудеше на странните привички на мастър Корбет. Зад себе си дочу тихите звуци на флейтата. Нежни и скръбни, те разказваха за отминали, изгубени или разбити мечти.

ГЛАВА НА ДВАНАДЕСЕТА

На сутринта Ранулф още го нямаше. Корбет, измит, обръснат и облечен в най-хубавите си дрехи, отиде да посети Алис в „Епископската митра“. Изпълнен със страх, той се питаше дали ще я завари, но тя беше там — свежа като майска утрин, облечена в тъмносиня рокля, с медна верижка ниско на тънката ѝ талия и скромно украшение на шията. Косата ѝ беше гладка като коприна. Долови парфюма ѝ, когато ръцете ѝ го обгърнаха. Нежното ѝ, гъвкаво тяло се притисна в неговото. С облекчение видя, че навъсенният опасен Питър не се навърташе наблизко, и понечи да я поведе направо нагоре по стълбите, но тя кокетно възрази, че била заета, че моментът не бил подходящ. Корбет прие извиненията ѝ и се настани в кухнята, а тя му поднесе вино и захаросани плодове. През цялото време бърбореше, избягваше жадните му ръце и отклоняваше въпросите му. Вместо това го разпитваше как върви разследването. Разсмя се, когато той се намръщи и се скри зад чашата с вино.

— Чух, че имаш телохранител, вярно ли е? — нацупи се тя. — Да ревнувам ли?

Корбет впери поглед в нея и на свой ред се засмя.

— О, та той е само едно момче за всичко — отвърна. — Ще носи съобщения, багаж.

Алис се усмихна и промени посоката на разговора. Корбет я наблюдаваше как шета, заета с всекидневните си задължения и бе обзет от болезнено желание. Долавяше, че щастието ѝ е престорено, а веселото ѝ настроение — пресилено. Беше озадачен и разтревожен от нещо, което тя беше изрекла или премълчала, но не можеше да определи какво именно. Най-после се нагани да си тръгва. Очевидно Алис беше заета и той усещаше, че започва да ѝ пречи. Стана, прегърна я страстно, излезе от кръчмата и тръгна по обляната в слънце Чийпсайд.

Неспокоен и угрижен, той вървеше сред тълпата надолу по Чийпсайд, към Поултри и къщата на своя banker — златаря.

Златарският магазин беше отворен и на тезгяха бяха наредени красиви накити. Заетите с работата си чираци, въвеждаха вътре в магазина важните клиенти, за да разгледат по-ценните украшения. Част от чираците държаха под око недотам важните клиенти. Златарят беше вътре в къщата, но излезе, щом получи съобщението, пратено от Корбет по едно от чирачетата. Изглеждаше разтревожен и явно не му се говореше.

— Търсил си ме, мастър Корбет.

— Да, трябват ми сведения, мастър златарю.

Гизар се огледа, за да види дали някой е чул думите на Корбет, после му махна с ръка да го последва в магазина.

— Какви сведения? — зашепна той. — Какво искаш да знаеш?

Корбет впи поглед в изплашените очи на златаря.

— Дъкет? Крепин?

Погледът на мъжа стана неспокоен.

— Крепин — отвърна му бавно златарят — беше известен привърженик на размирниците. Той държеше парите, които събираха. Често искаше и от нас пари, пари за защита и охрана на къщите ни. Някои плащаха, а други — не. Дъкет най-вероятно е отказал.

— Но убитият е Крепин — възрази Корбет, а търговецът го погледна.

— Дали, мастър писарю? — дрезгаво продума Гизар. — Крепин заслужаваше сполетялата го участ, но Дъкет? Да се самоубие? — поклати глава. — Никога! — изрече с твърда убеденост.

— Това ли е всичко? — попита спокойно Корбет. Златарят отново поклати глава и с поглед помоли писаря да си тръгва.

Корбет се върна в жилището си късно и видя, че Ранулф също се е прибрал, изтощен и мръсен. Спеше дълбоко на пода, увит в плаща му. Остави го да поспи и сам се изтегна на леглото, обзет от мисли за красивото голо тяло на Алис, за дългата ѝ черна коса, която я обгръщаше като воал. Да можеше само да разбере тревогата в сърцето си и да се успокои. Корбет чу как Ранулф се размърда, спусна крака от леглото си и го разтърси, за да го събуди.

Момчето се прозя и пробуди. Протегна глава, докато се взираше в Корбет с подпухналите си, сънливи очи.

— Мастър Корбет — той пак се прозя, протегна се и се разтърси, за да се събуди съвсем и повтори, — мастър Корбет, трябва да

внимаваш. Не трябва да излизаш сам, както си направил днес.

Корбет го погледна.

— Каж ми защо, Ранулф! Веднага!

— Чувал ли си за „Пентаграма“? — попита го Ранулф.

— Не. Нищо не знам, освен рисунката, която ми донесе вчера от къщата на Крепин. Защо?

— И аз самият не знам много — отвърна Ранулф — само, че е тайно общество тук в Лондон, замесено в разни, въ... въ...

— Изкуства? Магии? — нетърпеливо го прекъсна Корбет.

— Да, така де. Тук в Лондон ги имало много такива. Обикновено били просто разни глупаци, но това било различно. Много потайно. С голяма власт. Подчинявали се на някакъв човек, когото наричат „Водача“ — Ранулф гледаше със съжаление към Корбет.

— Тъкмо те са те набелязали. Наемниците, които за малко не са ти светили маслото онази вечер, са били наети от тях. Излязъл си късметлия. И понеже не само си се измъкнал, ами и си очистил един от тях, са започнали много да се интересуват от теб, как ги казваш, прес... братство, престъп...

— Престъпното братство! — нетърпеливо го прекъсна Корбет.

— Да, пре... престъпното. Както и да е, като нищо може пак да опитат.

Ранулф изпитателно гледаше господаря си, като очакваше да го види уплашен, дори ужасен и тайно се възхити на самообладанието му. Ранулф изобщо не се самозалъгваше какво би направил на мястото на Корбет — щеше светкавично да се запъти към пристанището, за да отпътува още по-светкавично за чужбина.

Хладнокръвието на Корбет обаче беше само привидно. Страхуваше се, дори повече отколкото по време на най-ожесточените боеве в Уелс. Тук, в Лондон, го дебнеха убийци и всеки миг можеха отново да го нападнат. Погледна към Ранулф.

— А другата задача? — попита той.

— Тя беше доста по-лесна — отвърна Ранулф. — Места като тези, за които питаш, има доста, повечето са извън града. Открих няколко, но само едно, на което е ходел и Дъкет. Явно е имал слабост към момчета и възлюбеният му си изкарва прехраната там. Довечера ли ще отидем?

Корбет поклати глава.

— Не, продължавай да спиш — нареди той уморено. Изгаси свещта и се уви в плаща си като изплашено хлапе, погълнат от мисли за заобиколилите го кошмари.

Изтощен от неспокойната и безсънна нощ, на сутринта Корбет реши да изпрати Ранулф да предаде съобщение на Бърнел. Накара момчето да повтаря съобщението, докато не го научи наизуст и чак тогава се спуснаха надолу по стълбите към улицата. Ранулф вървеше напред, а Корбет се канеше да го последва, когато изведнъж Ранулф го блъсна, накара го да се просне на пода и хлопна вратата зад себе си. Корбет чу глухо тропане по вратата, измъкна камата си и зачака да я отворят. Чу виковете на Ранулф, вратата се отвори и той влезе отново.

— Какво е това, за Бога! — развика се Корбет.

Ранулф сви рамене, отвори вратата и посочи към страховитата стрела от арбалет, забита ниско долу.

— Видях ги на един покрив отсреща, когато се спускаха към съседната къща — отвърна Ранулф. — Не знам защо погледнах. Чух шум и погледнах. Слънцето грееше насреща ми, едва ги виждах, но видях арбалетите им, затова те бутнах на земята — погледна към изцапаната му туника. — Главата ми не побира защо толкова държиш да бъдеш чист!

Корбет се усмихна на трогателния опит на младежа да го разсее. Макар и обзет от облекчение, след като успя да избегне смъртта на косъм, Корбет изведнъж бе завладян от тревога и умора от възложената му задача. Той седна прегърбен на стълбите, обхванал с ръце главата си, докато Ранулф го наблюдаваше с тревога, без да знае какво да стори. И Корбет не знаеше. Съзнаваше, че трябва да се махне от Темз Стрийт, ако иска да оцелее. Онези от „Пентаграма“, или с каквото и друго безсмислено име да се наричаха, искаха смъртта му! Знаеха къде да го намерят и два пъти вече го бяха нападали. Мина му през ума да помоли Алис да го подслони, но тя му беше твърде близка, можеше да я изложи на опасност. Бърнел го беше тласнал към тази опасност, тогава Бърнел трябваше да му помогне. Погледна към Ранулф, който все още чакаше.

— Иди горе — спокойно му нареди той, — ще намериш чифт дисаги зад сандъка. Сложи всичко от сандъка в тях и вземи онова, което мислиш, че ще ни дотрябва. Ще си уредя сметките с домакинята.

Докато Ранулф с шумен тропот изкачваше стълбите, Корбет откри стопанката на къщата и ѝ обясни, че ще отсъства известно време, но оставя пари, за да задържи жилището. Не ѝ каза къде ще идат с Ранулф. Помоли я да пази всяко съобщение, изпратено до него в къщата. Стопанката го изгледа разтревожено, но изражението на лицето му пресече въпросите ѝ, затова тя само сви рамене и се задоволи с даденото обяснение. Корбет си тръгна. Испита съвсем неуместно задоволство при мисълта за изражението на стопанката, когато види двете стрели от арбалет, забити във входната врата. Излезе припряно на улицата, по която нямаше жив човек. Никой не се мяркаше и по покривите на околните къщи, превърнали се в безопасен път за безпрепятствено бягство на убийците. На улицата го чакаше Ранулф с претъпкани дисаги. Корбет го накара да повтори съобщението, което по-рано му беше поверил и добави няколко думи, които Ранулф, със затворени очи и изопнато от напрежение лице, започна да повтаря, докато Корбет не остана доволен.

В края на Темз Стрийт пътищата им се разделиха. Ранулф пое към реката и Уестминстър, а Корбет тръгна на север към Чийпсайд и „Сейнт Мери-ле-Боу“. Въпреки умората си Корбет реши да повърви в свежия и ободряващ въздух на ранното утро. Почувства се по-добре, по-уверен в себе си и разгневен на наемниците, които го нападаха на улицата. Стремеше се да се движи близо или редом с други хора, защото беше наясно, че е лесна мишена, върви ли сам из усамотени места. Възнамеряваше да иде в „Сейнт Мери-ле-Боу“, тъй като неприятностите му започнаха тъкмо там. Онези, които се опитваха да го убият, целяха да сложат край на разследванията му за смъртта на Дъкет. Затова, щом не искаше сам да бъде убит, се налагаше да разнищи загадката около смъртта на този мъж. Пък и се чувстваше в безопасност близо до църквата. Поръчителите на нападението бяха убили Дъкет, но надали щяха да сглупят и да извършат второ подобно престъпление на същото място. Такова деяние би насочило цялата мощ на Короната и Църквата в преследването им.

Тази мисъл поуспокои Корбет. Отвори портата към обраслата с бурени градина и тръгна към главния вход. Беше заключено. Корбет закрачи към дома на свещеника и затропа по вратата. Енорийският свещеник отговори. На тясното му лице се изписа такова удивление, че

на писаря веднага му стана ясно: очаквал е да бъде убит. Корбет бе обзет от гняв, надигнал се в гърлото му като горчилка.

— Отче! — едва се удържа да не изкрещи той. — Трябват ми ключове от църквата!

Разтревоженият и угрижен свещеник каза, че сам ще отвори вратата, но Корбет отблъсна ръката му и размърда пръсти, за да подсказе на свещеника да му даде ключовете. Притеснен, Белът ги освободи от връвта, на която бяха привързани във връзка и повесени на колана му. Корбет ги грабна, завъртя се и се отправи към църквата.

Влезе вътре и затърси тайни входове, врати или проходи. Не пропусна и педя при огледа на църквата. Провери неизползваната врата и се увери, че стои заключена от години. Огледа стените, прозорците и проверяваше с камата си процепите между плочите. Не откри нищо. Затова премина в олтара, без да обръща внимание на възраженията на появилия се свещеник. Продължи да рови и под, и зад олтара. Слезе в тъмната, студена и зловонна крипта, за да огледа пода, стените и дебелите гранитни колони, но не откри нищо.

Разгорещен и уморен, Корбет излезе навън и започна да проучва земята около църквата. Търсеше следи от разбита врата или прозорец. Нямаше прекършени клончета в храсталаците и буйните треви не бяха изпотъпкани. Не се натъкна на никакви следи, само под един малък прозорец откри нишки от плат в шипковия храст. Взе ги и ги повъртя в пръстите си. Можеха да са попаднали там съвсем случайно. А както Корбет подчерта в записките си, през прозореца отгоре можеше да се промъкне само малко момче и то не без съгласието на Дъкет. Корбет прибра нишките в кесията си и се върна при главната порта, където енорийският свещеник още го чакаше.

Белът беше възвърнал самообладанието си и стоеше със самодоволно, леко ехидно изражение. Не рече „Нали ти казах“, но цялото му поведение и държание го показваха. Писарят тъкмо щеше да си тръгва, но докато минаваше покрай гробището на църквата, внезапно се сети за нещо.

— Това гробището ли е? — попита Корбет. — Ако се съди по прясно разкопаната земя, новите гробове са доста, нали?

Свещеникът сви рамене.

— Зимата е люта и мнозина предават Богу дух — отвърна той. — Защо? Да не би и тях да искаш да разследваш?

Корбет пренебрегна подигравката. Поклони се леко, обърна се и излезе от църквата на улица Чийпсайд.

Намери Ранулф на уреченото място в кръчмата на ъгъла на Уолбрук и Кендъуик Стрийт. Когато Корбет пристигна, превъзпитаният крадец жадно зяпаше всяка жена, която минеше край него. Писарят се видя в чудо, докато го накара да се съсредоточи и да му предаде какво беше научил. Изненадващо, Бърнел приел веднага Ранулф и му наредил да се върне по-късно следобед с господаря си.

— Друго каза ли?

Ранулф поклати отрицателно глава и заби глава в голямата си чаша.

— Не — отвърна той — освен, че щом отидеш, ще има нещо за теб. А, да, каза и че трябва да напуснем Темз Стрийт и да идем в Тауър.

Корбет изпъшка скрито, макар да беше наясно, че канцлерът има право. Не можеше да остане в града, където беше лесна мишена. Понякога чувстваше, че го дебнат, че го наблюдават, но озърнеше ли се, не виждаше никого. Отдаваше подозренията си на преумореното си съзнание.

Уморено подкани Ранулф да стават и провери дали дисагите са още у него. Напуснаха кръчмата, минаха покрай църквата „Сейнт Стивън“ и заслизаха по Уолбрук — кожарската улица. С ножици, ножове и парцали кожарите обработваха стоката си. Кожите стояха опнати на дървени рамки пред всяка занаятчийска работилница и до всяко магазинче, докато кожарите одираха нови кожи и изстъргваха от тях всяко парченце тлъстина. Станеха ли готови, хвърляха ги в бурета с вода, за да се киснат. На други места кожите се щавеха, а готовите кожи съшиваха една за друга в правоъгълни парчета според установените размери.

Корбет наблюдаваше всичко, опитваше се да се поразсее и да успокои изопнатите си нерви. Само да можеше да отдели лъжите и да подреди правилно късчетата истина сред всички измами, на които се беше натъкнал! Чудеше се дали ще съумее да състави цялостна картина, или щеше да продължи да потъва в тресавището на съмненията, докато наемниците не се доберат до него или докато Бърнел не го освободеше позорно от възложеното му поръчение? Само да можеше да открие защо Дъкет е пронизал смъртоносно Крепин!

Само да можеше да открие как убийците — защото те трябваше да са повече от един — са успели да се промъкнат и после да излязат така безпрепятствено от църквата. Имаше и друг проблем. Защо Белът беше толкова самоуверен? Защо свещеникът сякаш винаги знаеше, че Корбет ще дойде — и не само — почти предусещаше, че Корбет се лута опипом, като слепец? Като шут от улично представление, чиято работа е да размива хората.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Корбет все още беше умислен над загадката, спореше със себе си и почти си говореше на глас, когато двамата с Ранулф се озоваха на Бридж Стрийт, спуснаха се към реката и укрепената порта на издигащия се пред тях внушителен Лондонски мост. Не продължиха към моста, а свърнаха и се запускаха по уличка, която водеше към реката. Оттам си наеха лодка до Уестминстър. Корбет не примираше от желание да се срещне с канцлера. Вместо това му се искаше да се върне обратно, да иде в „Епископската митра“, при нежната и успокоителна прегръдка на Алис и веднъж завинаги да приключи със задачата си.

Все още като унесен в сън, слезе от лодката, щом влязоха в пристанището и пое по отъпканата пътека към голямата зала, изпълнен със завист към писарите, които тихо работеха край масите или бързаха по някаква важна работа. Стигна до стаята на Бърнел, пое дълбоко дъх и помоли чиновника пред вратата да извести за пристигането му. Мъжът влезе, но се върна следван от надутия Хюбърт, който проследи Ранулф с почти женствен блясък в очите и хвърли кожена кесия със знака на канцеларията в ръцете му.

— Лорд-канцлерът трябваше да замине — високо обяви той. — Отиде да се присъедини към краля в Оксфорд. Нареди да ти оставя това и — Хюбърт протегна подпечатана заповед — тези нареждания.

Хюбърт наблюдаваше Корбет.

— Е — озъби се Хюбърт, — няма ли да прочетеш писмото?

Дал си сметка, че съдържанието на писмото не е известно на Хюбърт и затова вероятно той изгаря от любопитство, Корбет се усмихна.

— Не — бавно отвърна той, — лорд-канцлерът изрично ми нареди да не чета писмата му в присъствието на помощник-писарите!

Корбет се обърна и излезе от голямата зала, зад него подтичваше Ранулф. Хюбърт остана като вкопан на мястото си. Погледът му говореше, че не е на себе си. Без да спира, Корбет разви писмото и

видя, че е само позволение да се настани в Тауър с право да влиза и излиза, когато намери за необходимо.

Ранулф го следваше по петите и тихичко пъшкеше под тежестта на дисагите, уморен от безцелното обикаляне насам-натам и измъчван от въпроса къде ще прекара нощта. Искеше му се да се върне на Темз Стрийт, въпреки двете стрели от арбалет. Мислите му се въртяха около стопанката на къщата и той едва не простена от съжаление. Стопанката може и да беше нацупена и заядлива, но той беше видял как го гледа. Знаеше как да я съблазни. Тя можеше и да е жена на много важен търговец, можеше да поклаща бедра и да носи чорапи с жартиери, в пухеното легло обаче той си знаеше как да я ощастливи. Но сега не беше време за подобни мисли. Обзет от съжаление, той последва в лодката загадъчния си господар. Корбет нареди да ги отведат до кея на Тауър.

Въпреки лошото си настроение, Ранулф реши да се порадва на пътуването. Разменяха си обиди с лодкаря, а Корбет седеше и мрачно се взираше във водата. Лодката мина покрай замъка Бейнард, Стийлярд, разминаха се с някаква друга лодка, дълга и тясна, която пореше устремено реката. Най-после минаха под покрития с постройки Лондонски мост с неговите деветнайсет свода. Всеки от тях беше защитен от съоръжения, наподобяващи лодки, за да не се разбиват истинските в каменните сводове. Продължиха, подминаха кея Ботолфс, Билингсгейт и Ул Куори, накрая хвърлиха котва под мрачната величествена грамада на Тауър.

Внушителното струпване на каменни стени, укрепления и кули, издигащи се в югоизточния край на столицата, вся страх не само у Ранулф, но и у Корбет, докато пресичаха рова и преминаха под поредицата кули, по голяма част от които шетаха работници. Влязоха във вътрешния двор, сред който се издигаше четириъгълната централна отбранителна кула, наричана „Бялата“. На всяка порта им искаха парола, но след като Корбет показваше заповедта на Бърнел, позволяваха на него и придружаващия го Ранулф да продължат. Във вътрешния двор навъсен йоркширец, войник от гарнизона, им нареди да почакат, докато той намери началника на гарнизона, сър Едуард Суинъртън. Остави двамата мъже да мръзнат на вледеняващия студ да се взират един друг и да оглеждат заобикалящата ги обстановка.

Във вътрешния двор около Бялата кула цареше тишина, макар за Корбет да бе ясно, че строителната работа в Тауър ще бъде подновена напролет. Тухли бяха натрупани около огромните пещи, в които ги изпичаха; пясък и чакъл бяха пръснати по земята, а грамадни дъбови греди бяха насъбрани на купове. Тауър приличаше на малък град. Покрай стените имаше дървени конюшни, гълъбарник, открити кухни, хамбари, кокошарници. Имаше малка овощна градина в другия край, както и дървени и кирпичени къщи за офицерите в Тауър — в ъгъла, близо до главния вход. Корбет се запъти към Ранулф, който зяпаше една изоставена каменохвъргачка и тогава до тях се приближи мрачен сивокос мъж, увит в дебел, кафяв военен плащ. Той се представи като сър Едуард Суинъртън, началник на гарнизона на Тауър. Корбет представи себе си и Ранулф, показва заповедта на канцлера и накратко обясни защо се налага да пребивават в Тауър. Суинъртън изглежда немигащо Корбет, сякаш се канеше да възрази, но после се почеса по главата и повика един страж да придружи Корбет и Ранулф до оскъдно обзаведена стая в Бялата кула.

Веднага щом влязоха, изтощен от ходенето, Ранулф се сви на сламеника и заспа, а Корбет запали двете свещи в стаята и зачете писмото, оставено му от Бърнел в кожената кесия със знака на канцеларията. Канцлерът го беше писал лично.

Робърт Бърнел, епископ на Бат и Уелс, и канцлер на Англия, до нашия доверен и високо ценен служител, Хю Корбет, поздрав. Запознах се внимателно с писмото ти. Вярвам, че този отговор и сведенията, които съдържа, ще ти бъдат от полза.

Първо: откритият в дома на Ралф Крепин пентаграм (няма да питаме как си се добрал до него) не ми е непознат. Петоъгълникът е знак, използван в магиите и черните изкуства. Магьосниците и вещиците често го рисуват на под или на маса, като защитен знак, когато призовават сатаната или друга демонична сила. Разбира се, едно е да се призовават господарите на царството на мрака и друго — те да дойдат наистина. Въпреки това онези, които се занимават с черни изкуства или се месят в магии, са

заплаха за светата майка Църквата и извършвайки тези дела, представляват дори още по-голяма опасност за сигурността и безопасността на трона. Няма съмнение, че членове на това тайно общество са същевременно и привърженици на идеите на мъртвия Дьо Монфор.

Второ: Бащата на Симон дьо Монфор е бил кръстоносец и е воювал под знака на Кръста в Палестина и други задморски земи. Дьо Монфор е предвождал кръстоносни походи и срещу албигойците в Южна Франция, за чиито тайни езически ритуали се предполага, че са дълбоко свързани с черната магия и магьосничеството. Казвам ти всичко това, за да видиш общото между бунтовниците и онези, които упражняват черна магия и са обединени под тайното име „Пентаграм“! Въпреки че всички от рода Дьо Монфор са били верни кръстоносци, има вероятност да ги е застигнало проклятието, което са се опитвали да унищожат.

Това проклятие е сектата на Асасините. Асасините са тайна мюсюлманска секта, чието седалище е непревземаемата крепост „Аламут“ в долината Казвим в Персия. Водачът им се нарича „Тайнственият и безмилостен владетел от Планината“. В негова власт са множество крепости из цяла Персия и дори из Светите земи. Предвожда всеотдайни и безжалостни бойци, които сеят ужас и смърт. Има следи, които сочат, че родът на Дьо Монфор е установил връзки с тази секта, а вероятно са приели и някои от обичаите им. Убийството на миропомазан владетел от последователи на черната магия — както сам знаеш — не е новост в Англия. Твърди се, че Уилям Руфъс^[1] е станал тяхна жертва в Ню Форест. Вероятно тяхна жертва е станал и Ричард I, а в последните години от управлението на Хенри III, бащата на настоящия крал, са правени много опити да бъде премахнат, но са останали безрезултатни.

Несъмнено родът Дьо Монфор е прибегвал до тези методи. След убийството на Симон дьо Монфор, преди около трийсет години, синът му Ги избяга в чужбина.

Вероятно не е само съвпадение, че докато сегашният ни крал беше на кръстоносен поход в Палестина, наемен убиец се е опитал да го убие с отровна кама, и то в кралската шатра. Кралят ни е бил спасен благодарение на бързите и точни действия на съпругата му и лекарите. На път за Палестина братовчедът на краля, Хайнрих, посетил Витербо в Сицилия. На 13 март 1271 година отишъл на литургия в катедралата и там бил ранен смъртоносно от Ги, сина на Симон дьо Монфор, който пренебрегнал светостта на събитието и мястото.

Трето: Датата, 30 април^[2] е един от големите празници на сатанинската секта, затова е и по-особена. Вероятно в този ден членовете на „Пентаграма“ са се събрали. Парчето пергамент може да е заповед, с която са се събирали членовете, а и е съвсем достатъчно доказателство, че Крепин е принадлежал към тях. Важното е от кого е изпратена? Кой тук в града съживява и продължава деянията на Дьо Монфор и Фицозбърт?

Четвърто: Цялата тази политическа каша мога да обясня накратко по следния начин — със сигурност в този град привърженици на Дьо Монфор и Фицозбърт продължават наченатото от тях. Подбуждат към бунт и организират заговор за убийството на краля и на членове на съвета. Използват идеите на своите учители и са готови да продължат наученото с убийства и черна магия. Това е „Пентаграма“ и те съветвам да не ги пренебрегваш с лека ръка като безвредни глупци, тъй като представляват огромна заплаха и предателството им е по-тежко дори от онова на мъртвите им водачи.

Корбет изчете ръкописа, хвърли го на пода и се уви плътно в плаща си. Нямаше причина да пренебрегва предупрежденията на Бърнел. Споменатите от канцлера убийци сега преследваха и него и нямаше да се спрат пред нищо, за да го убият. Огледа дебелите гранитни стени на кулата и въпреки студа и мизерията се почувства на сигурно място, защитен достатъчно, че да потъне в сън без сънища.

[1] Уилям II Руфъс, крал на Англия от 1087 до 1100 година. Умира по време на лов, пронизан от стрела. Предполага се, че е получил прозвището „руфъс“ (от лат. rufus — червен, червендалест) заради червената си брада или заради избухливия си нрав. — Бел.прев.

↑

[2] Нощта срещу 1 май, празник на света Валбурга, Валпургиева нощ. Съвпада с келтското посрещане на лятото; според преданията празник на вещиците, нощ, в която се събират вещици и духове. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Няколко часа по-късно Корбет и Ранулф бяха събудени от слуга, който им донесе храна и напитки — задушено месо със зеленчуци и сос и два бокала с доста разреден ейл. Ранулф мърмореше, но погълна месото с лакомията на човек, който не е ял от дни. На въпросите на господаря си за мястото, на което щяха да идат, отговаряше с пълна уста и от гледката Корбет почти загуби апетит. Щом Ранулф се нахрани, Корбет изпрати за Суинъртън, поиска коне и военен ескорт за из града, не само защото вече ги бяха нападали, но и за да не ги задържи градската стража, ако нарушат вечерния час. Само на хора с достатъчно основателни причини се позволяваше да се движат из града по мръкнало, при това трябваше да носят запалени факли, а Корбет не искаше всички да научат за поръчението му и да улеснява преследвачите си.

Щом се приготвиха, спуснали качулки ниско над лицата си, предвождани от войник, Корбет и Ранулф излязоха през задната порта на Тауър и се запътиха към Олдгейт Стрийт, като вървяха така, че старата градска стена да остава от лявата им страна. Пътуването мина спокойно, но измръзнаха. Когато стигнаха до заведението, посочено от Ранулф, войникът от гарнизона на кулата беше предволен да обърне коня си и да ги остави пред „Косът“ — голяма и просторна кръчма, която явно беше затворена за през нощта.

Корбет и Ранулф почакаха в мрака, докато войникът, повел конете им, свърна по улицата и чак тогава Ранулф тръгна пред господаря си надолу по уличката, която вървеше покрай кръчмата, и тихо похлопа на страничната врата. Почука четири пъти — като предварително уговорен знак. От вътрешната страна без много шум издърпаха резето. Вратата се откряна и Ранулф заговори бързо с някого, после подаде двете златни монети, получени от Корбет, и вратата се отвори широко, за да влязат.

Вътре цареше непрогледна тъмнина. Корбет смътно различаваше силуета на човека, отворил вратата. Чудеше се накъде ще продължат,

когато чу проскърцване и сноп светлина се процеди през отворения капак на пода. Тихо подканиха Ранулф и Корбет да се спуснат по стълбата. Първи заслиза Ранулф, следван от Корбет, смаян от видяното и чутото. Оказа се, че „Косът“ има обширно подземие, скрито от любопитни очи. Намираше се точно под кръчмата и беше напълно изолирано от света. Множество факли, прикрепени с халки към стената и свещи от чист восък, наредени по масите из помещението, осветяваха мястото. На пръв поглед то приличаше на съвсем обикновено помещение в кръчма, само дето нямаше прозорци. В другия му край, през тясна решетка на тавана, скриваща тунел, който вероятно служеше и като път за бягство — в случай, че властите все пак се появят — нахлуваше въздух. Стените бяха варосани, покрити с рисунки и тъкмо по тях човек най-напред разбираше, че мястото е нещо по-различно от кръчма.

По стените бяха изобразени голи млади мъже и момчета, състезаващи се в хвърляне на копие, борба, надбягващи се или лежащи в ложета с лаврови венци на главите и с пълни до горе чаши с вино в ръцете. Въпреки полумрака, Корбет се възхити на суровия реализъм, с която бяха направени фреските, и изпитателно огледа посетителите на мястото. Не бяха много и криеха лицата си под качулките, както и те с Ранулф криеха своите, за да останат неразпознати. Стояха по двойки и разговаряха приглушено помежду си или галъовно говореха на момчетата, които им носеха вино и ейл от грамадните бъчви, струпани в другия край на подземиеето. Момчетата явно бяха избрани заради красотата им. Облечени в прилепнали, пъстри панталони и къси подплатени елечи, с дълги, къдрави коси, подредени в женски прически, младите мъже радваха посетителите с плавната си, полюляваща се походка.

Корбет усети, че някой го подръпна за крайчеца на плаща. Беше Ранулф и Корбет си даде сметка, че стои зяпнал. По стълбата слизаха още гости и се насочваха към тях. Писарят последва Ранулф до малка ниша и поръча вино на едно от момчетата, което се усмихваше кокетно и ги стрелкаше с игриви погледи, докато се отдалечаваше със ситни стъпки. Корбет седеше смаян от видяното. Беше чувал за тези тайни кръчми, но кракът му никога не беше стъпвал в някоя от тях. На пръв поглед това беше тайна кръчма, но той знаеше, че е в мъжки публичен дом и всички посетители се излагаха на неимоверен риск. Ако бъдеха

заловени, щяха да бъдат осъдени на публични унижения, последвани от бавна и мъчителна смърт. Тъкмо затова бяха толкова потайни и се срещаха на такива скрити места.

Ранулф сякаш се чувстваше по-удобно и доста по на място, може би защото беше привикнал да живее извън закона и всеки ден да се изправя срещу общоприетите нрави. Когато им донесоха виното, Ранулф сграбчи момчето за ръкава и му прошепна някакво име. Младежът се навъси и нацупи. Прибра няколкото монети, оставени от Корбет на масата и когато се отдалечаваше от тях, никак не бързаше. След малко се появи друго момче и седна срещу двамата мъже. Косата му беше пясъчно руса, лицето — сърцевидно като на момиче. Имаше дълги извити мигли, бледи страни и малки, розови устни. Доброто му настроение беше пресилено и Корбет съзря страха в черните му като въглен очи. Обзе го съчувствие към опустошената му младост, беше само на шестнайсет или седемнайсет, а гледаше така, сякаш бе на хиляда години.

— Аз съм Саймън — промълви момчето. — Казаха ми, че искате да говорите с мен.

Корбет се приведе.

— Не — отвърна той спокойно, — Лорънс Дъкет иска да говори с теб!

Ужас заструи от очите на момчето и то щеше да скочи на крака, ако Корбет не го беше сграбчил здраво за ръката и не му бе зашепнал успокоително, че е бил приятел на Дъкет и че не му мисли злото.

— Какво се случи с Дъкет? — прошепна Корбет. — Защо умря? Убили са го, нали? Моля те, кажи ми. Мога да те защитя, както и да изправя убийците му пред правосъдието.

Саймън впери поглед в Корбет, прехапа долната си устна, а очите му плувнаха в сълзи. Понечи да заговори, но обори глава, после кимна. Корбет почака, докато момчето вдигна обляното си в сълзи лице.

— Убиха го — промълви то.

— Кой? — дрезгаво попита Корбет.

— Онези с тъмните мантии, с покритите с качулки глави и с маските. Водеха ги великан и джудже — отговори примирено Саймън. — Вмъкнаха се в църквата. Не се чу нито звук. Уловиха го, преместиха престола и го обесиха.

Младежът избърса сълзите от лицето си с ръкава на ризата си и трескаво се огледа.

— Не знам откъде се появиха и къде изчезнаха — припряно добави той. — Сякаш бяха излезли от ада. Тихи, безмълвни — насочи към Корбет изпълнен с ужас поглед. — А Лорънс и думица не промълви! Защо? — попита той с глас, изпълнен с плач.

— Откъде знаеш? — попита Корбет, като сам полагаше усилия да овладее обзелото го вълнение.

— Бях там — отвърна момчето. — Промъкнах се в църквата малко след пладне. Вмъкнах се през едно прозорче, защото свещеникът стоеше на вратата.

— Ами стражите? — попита Корбет.

— Не бяха дошли — продължи Саймън. — Отидох при Лорънс да го утеша, но той ми рече да се скрия. Легнах под една пейка в олтарното помещение и съм заспал, събудих се по мръкнало. Гореше свещ. Тъкмо щях да стана, когато изведнъж те се появиха. Затова се скрих. Бях ужасен и се крих до сутринта, когато свещеникът и стражите разбиха вратата. В суматохата избягах.

Корбет си спомни за парчето плат, закачено на шипковите храсти и кимна.

— Трябва да знаеш повече — настоя той. — Кой е великанът? А джуджето? Кой са тези хора?

Момчето поклати глава.

— Трябва да тръгвам — прошепна то дрезгаво.

— Утре — настоя Корбет, — чакай ме утре, преди сутрешната литургия, при църквата „Сейнт Катрин“ до Тауър.

Момчето кимна, стана, усмихна се пресилено и заситни нанякъде.

Корбет и Ранулф се позадържаха още известно време, после придърпаха по-надолу качулките си, станаха и си тръгнаха. Тайнственият им водач ги отведе до изхода към улицата. Корбет с радост се озова навън, под звездите, и вдъхна дълбоко студения въздух, за да пропъди тежките миризми от подземиято. После, доволни, че са сами и не ги следят, се обърнаха и се запътиха към Тауър. Ранулф беше следил разговора между момчето и Корбет с половин ухо, затова започна да досажда на писаря с въпроси, накрая се отказа, понеже друг отговор освен мърморене и уклончиви отговори не получи.

Думите на момчето развълнуваха Корбет, макар те само да допълваха подозренията му. Убийците на Дъкет бяха повече от един. Но кои бяха те? Кой е великанът? Кой е джуджето? Облечени в черно силуети, появили се безшумно в църквата. Откъде са се промъкнали? Корбет продължаваше да търси отговори, когато стигнаха задната врата на Тауър и сънливият, мърморещ пазач ги пусна да влязат. Запътиха се към новото си жилище. Корбет нареди на Ранулф да млъкне и да престане да му досажда. Уви се в плаща си, обърна се към сивата гранитна стена и се помъчи да заспи, да прогони изтощението и ужасите от деня с мисли за нежното гладко като коприна тяло на Алис.

На другия ден Корбет тръгна за мястото на срещата, а на Ранулф нареди да остане в Тауър и да си почине от тежкия труд предишния ден. Излезе през задната врата на Тауър и извървя краткото разстояние до църквата „Сейнт Катрин“. Когато се приближи, църковните камбани забиха за сутрешната служба.

Очакваше да завари мястото все още безлюдно и се изненада от насъбралите се пред църковната порта хора. Втурна се, изпълнен със страх от онова, което можеше да намери, когато стигне. Насъбралото се множество се отдръпна, за да го пропусне и той почти се стовари върху безжизненото тяло на младежа, с когото разговаря през изминалата нощ. Момчето носеше същите дрехи, косата му все още беше накъдрена и нагласена в женска прическа, единствената разлика беше дългият кървав разрез на гърлото и кръвта, която напояваше туниката на гърдите му. Саймън лежеше проснат на земята, с разперени ръце и крака, а безжизнените му очи се взираха в небето.

— Какво е станало? — заразително Корбет насъбралите се хора. Дребничка, мургава и сбръчкана жена с измъкнала се от качулката ѝ чорлава посивяла коса, му отговори.

— Не знам — отвърна жената. — Ние си вървахме през града на път за пазара. Намерихме тялото тук. Наоколо нямаше никого. Някой беше изпратил съобщение до кралския следовател и оплаквача — тя се взря по-отблизо в Корбет по обичая на старите жени. — Ти защо питаш? Познаваше ли го?

Корбет поклати глава.

— Не. Помислих, че го познавам, но съм се объркал.

Обърна се и бавно пое обратно, казвайки си, че докато е бил в кръчмата „Косът“ миналата нощ, явно са го следели. Някой сигурно го

е видял да разговаря с момчето и е решил да го последва.

Умора и яд обзеха изведнъж Корбет. Той, кралският служител, зает с важно кралско поръчение, срещаше спънки при всяка крачка, два пъти го нападаха и сега някой беше отнел живота на това предизвикващо съжаление момче. Почувства се потиснат, движеше се пипнешком в тъмнината, като пътник, изгубил посоката и беше затънал до гуша в тресавището. Все някой нещо знаеше. Някой трябваше да плати за дългата кървава рана на гърлото на момчето. Но кой? Можеше ли да има доверие на Ранулф? Можеше ли да се е продал, беше ли подкупен от убийците на Дъкет? Корбет рязко прогони тази мисъл като невероятна и противоречаща на помощта, която получи от Ранулф през последните дни. Все пак, разсъждаваше той, тъкмо Ранулф го беше завел на срещата с момчето, затова беше много неправдоподобно, че първо ще ги остави да се срещнат, а после ще уреди убийството на момчето. Единственият човек, когото Корбет подозираше, че е виновен в някакво престъпление или че е съучастник в такова, беше Роджър Белът, енорийският свещеник от „Сейнт Мери-ле-Боу“, мрачният свещеник, който непрекъснато намекваше, че знае повече, отколкото казва. У Корбет се надигна ярост. Обзе го чувство на безсилие при мисълта за ехидната усмивка на Белът и подигравателните му подмятания. Корбет реши, че е търпял достатъчно. Бърнел му беше дал достатъчно власт да действа. Време беше да я използва.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Щом се върна в Тауър, Корбет помоли за среща с началника на гарнизона, сър Едуард Суинъртън. Старият войник го прие в жилището си на първия етаж на Бялата кула. Изслуша внимателно искането на Корбет и тъжно поклати глава.

— Не мога да го сторя, мастър писарю — гласеше отговорът му, — не мога току-така да арестувам свещеник и да го задържа, дори да го разпитвам, без основателна причина или заповед от краля! Представяш ли си каква ще е реакцията на църквата? Енорийски свещеник от лондонска църква отведен от къщата му и тикнат в Тауър! Могат да ме отлъчат, да изгубя благоволенieto на краля и да си загубя службата. Не — заключи той, — не мога да го сторя.

— Но този мъж вероятно е предател — разпалено възрази Корбет. — Може да е отговорен за убийство и да участва в заговор срещу краля. Занимава се с черна магия. Нима някой съд, било то църковен или светски, няма да се съобрази с тези престъпления?

— Може и така да е — отвърна Суинъртън, — но ти казваш „вероятно“. Нямах доказателства. Нямах заповед и точно там е разликата!

Корбет положи усилия, за да се овладее. Даде си сметка, че ядът му само ще отблъсне стария войник, непривикнал още да приема заповеди от цивилен.

— А какво ще стане — бавно продума Корбет, — ако съм прав? Ако свещеникът се е провинил и пред църквата, и пред короната? Да кажем, че е съучастник в злодеяние и то се докаже. Как ние — наблегна на думите си, за да включи и себе си, и началника на гарнизона — ще се оправдаем после, че не сме взели предпазни мерки сега?

Видя как съмнението се прокрадва в очите на стария войник и със задоволство разбра, че намеренията му не са напълно обречени. Проследи го как се обърна, прекоси стаята и се загледа през тесния

прозорец към вътрешния двор. Остави го да поразмисли, преди отново да подхване настъплението си.

— Трябва да си наясно, сър Едуард, че ако нямах достатъчно основания, нямаше да искам от теб такова нещо. Подозирам, че този мъж е съучастник в убийство, въввлечен е в предателски заговор, който застрашава живота на самия крал. Не можеш да бездействаш отстрани, да си измиеш ръцете и да кажеш, че това няма нищо общо с теб. Пък и — додаде той предпазливо — ако се докаже, че имам право, кралят ще ти бъде благодарен.

Суинъртън се обърна към него, по лицето и погледа му се четяха съмнение и несигурност. Поглади угрижено острата си брадичка, докато обмисляше какъв може да бъде изходът от всичко това. Въздъхна, отиде до вратата и повика един от подчинените си. Нареди му незабавно да повика началника на стражите. Скоро в стаята дойде навъсен, червенокос, набит мъж. Имаше грубовато, обветрено лице на войник на редовна служба. Целият му вид — носеше ризница, а и стойката, която зае, щом влезе в стаята, говореше за мъж, който получава заповеди и ги изпълнява безпрекословно. Суинъртън се приближи до него и го тупна по рамото.

— Джон Невил, искам да ти представя нашия гост. Мастър Хю Корбет, писар от кралския съд.

Корбет видя как Невил вдигна поглед към него и отново го сведе.

— Воювал ли си, мастър писарю? — гласът беше ясен и властен.

— Да — отговори Корбет. — Участвах във военните походи в Уелс, когато кралят преследваше уелските принцове из техните долини. Никога няма да забравя преживяното тогава и за да съм докрай откровен, не горя от желание да го преживея отново.

Невил се ухили и показа редица пожълтели, изпочупени зъби.

— Така си и мислех — рече той. — Гордея се с мисълта, че мога да различа хора, които са воювали, от другите, които не са. Само се зачудих, че мъж, когото сметнах за боец, носи дрехи на писар.

— Мастър Корбет — намеси се Суинъртън — не е тук, за да ни помага в битките, а за да удовлетвори негово искане. Каквото и да ти нареди, изпълни го!

Суинъртън излезе от стаята и Корбет осъзна, че хитрият стар войник успя да се измъкне сух от водата. Ако арестуваха Белът и после той се оплачеше, Суинъртън можеше спокойно да твърди, че всъщност

не е участвал в предприетото от Корбет. Ако арестуваха Белът и се окажеше, че Корбет има право, тогава Суинъртън можеше да се погрее на чуждата слава. Развеселен от умелия начин, по който началникът на гарнизона излезе от положението, Корбет хвана Невил за ръка и тихо му съобщи какво иска от него.

След края на срещата на Корбет му се щеше да излезе от Тауър и да отиде да види Алис, но както призна на Ранулф, когато се върна в стаята им, прекалено се боеше да върви по лондонските улици. Можеше той, а не момчето, да лежи с прерязано гърло пред църквата „Сейнт Катрин“. Ранулф прие новината за смъртта на момчето със същото безразличие, каквото Корбет беше видял у него в деня, в който го избра измежду окованите в редица осъдени в Нюгейт. Смъртта си беше в реда на нещата, всекидневен риск, случайност, макар Ранулф да се съгласи, че е по-добре писарят да си остане в Тауър. Корбет реши, че може и да почака, докато Невил се върне със свещеника и той го разпита. Сви рамене при мисълта за разпита. Щяха да отведат Белът в тъмницата под Бялата кула и да го поверят на нежните грижи на мъчителите и техните изтънчени умения да изтръгват сведения и от най-непокорните затворници.

Корбет чака с часове до прозореца, докато Невил и отрядът стрелци не доведоха свещеника, окован и вързан, във вътрешния двор. Писарят не слезе да ги посрещне, но дори от мястото, на което стоеше, можеше да види, че въпреки своята яростна съпротива свещеникът е много изплашен. Белът и ескортът му се скриха от очите на писаря, щом свиха по дълга алея, застлана с каменни плочи, която водеше към тъмниците. Корбет знаеше, че трябва да чака. Написа кратка бележка на Алис, че е в безопасност, но не спомена местонахождението си. Знаеше, че ако ѝ го съобщи, тя също ще бъде в опасност. После Корбет се загърна с плаща си, легна на леглото и зачака Невил да го повика.

Чак по мръкнало Невил грубо го разтърси за рамото и Корбет се надигна от неспокойния си сън.

— Хайде, мастър, ела — дрезгаво зашепна той, — добре е да дойдеш с нас.

Корбет стана, отиде в ъгъла на стаята, изми ръцете и лицето си в купа със студена вода и се избърса в плаща си. Заслиза след Невил към тъмниците. Войникът го преведе надолу по дългата поредица от тесни стъпала, по които няколко часа по-рано беше видял да слиза

свещеникът. Невил свърна вдясно, заобиколи Тауър и стигна до вратичка в основата на една от кулите. Влязоха и Корбет изпита чувството, че са се озовали в преддверието на Ада. Запалени факли в ръждясали стенни поставки пращяха, той долавяше миризмата на влажната пръст под нозете си, примесена с мириса на дим, въглени, пот и страх.

Помещението беше празно, единствените предмети в него бяха струпаните в другия край отворени мангали и няколко столчета около тях. По стените имаше окачени вериги и окови. Няколко страховити на вид мъже в ъгъла насреща привлякоха погледа на писаря.

Когато се приближи, Корбет ги видя по-ясно — трима мъже, голи до кръста, с черни кърпи, превързани около челата им, за да не се стича потта в очите им. Телата им лъщяха от пот, а те самите непрестанно се обръщаха към мангалите и вадеха дълги железни прътове. Ръцете им бяха увити в парцали, за да не се изгорят. Корбет видя как единият от тях измъкна нажежения до червено железен прът и го насочи към нещо, което писарят бе взел за сянка на стената, докато не чу ужасяващ писък и не видя как сянката се гърчи и извива. Разбра, че беше свещеникът, провесен на вериги за китките, само по препаска. Там, където бяха притискали нажеженото желязо, тялото му беше покрито с големи зейнали рани. Корбет потисна ужаса си, знаеше, че съжалението е неуместно. Този мъж вероятно беше отговорен за смъртта на Дъкет и за убийството на младото момче, Саймън, както и за двете нападения върху него самия. Но вледеняващ страх, че мъжът може да се окаже и невинен, притисна душата му.

— Отговори ли на въпроса, който поисках да му зададете? — попита дрезгаво Корбет.

Невил поклати глава.

— Не — отвърна той, — казва, че няма нищо общо със смъртта на Дъкет.

Сърцето на Корбет сякаш замря, а устата му пресъхна от ужас.

— Каза ли нещо?

Невил се ухили.

— Достатъчно. Продължава да призовава господаря си, сатаната, за помощ, а не точно това е молитвата, която очакваме да чуем от устата на свещеник!

Корбет заобиколи мангалите, провря се между мъчителите, които го наблюдаваха изпитателно, сякаш чакаха нови заповеди, за да използват нажеженото желязо.

Писарят видя, че жертвата не можеше да понесе повече мъчения. По лицето на Белът нямаше и капка кръв, от болка погледът му беше напълно безумен. Слабото, костеливо и жалко тяло на свещеника беше стигнало до предела на издръжливостта си.

— Е, мастър свещенико? — прошепна Корбет. — Пак се срещаме, макар и в такава необичайна обстановка! — той се приближи и зашепна съвсем близо до обляното в пот лице на свещеника, така че другите да не чуват. — Ти ли уби Лорънс Дъкет?

Белът бавно обърна глава към него, присви очи в усилието си да изплува от морето от болка, в което беше потънал.

— Това е твое дело, писарю! Кучи сине! — изруга той. — Глупав си като селски идиот. Не знаеш с кого се захващаш. Ти и другите като теб скоро ще бъдете пометени — измърмори Белът и се надигна, за да облекчи непоносимата болка в гърдите и краката си.

— Мога да сложа край на мъченията — каза Корбет. — Ще ги спра, веднага щом кажеш истината. Какво представлява този „Пентаграм“? Кой нареди убийството на Дъкет? Кой уби онова момче Саймън? Кой поръча нападенията над мен?

Свещеникът отклони погледа си и Корбет усети, че продължава скрито да му се присмива. Обзет от ярост, сграбчи веригата на свещеника, дръпна я и обърна лицето му, за да го погледне в очите.

— Кажи ми — настоя той. — Кажи ми веднага!

Заля го поток от слюнка и обиди, после тялото на свещеника потръпна, стегна се, сякаш бе получил припадък, и изведнъж се отпусна с клюмнала върху гърдите глава.

Невил се приближи, дръпна Корбет настрани и опипа гърдите и врата на свещеника.

— Мъртъв е — каза началникът на стражите, — всичко свърши.

Погледна към Корбет и попита:

— Какво да правим с тялото?

Корбет сви рамене.

— Покрийте го със саван — отговори писарят — и го погребете при бедняците.

Излезе от тъмницата и остави зад себе си ужасните силуети, които стояха сред светлината от танцуващите пламъци в мангалите. Не чувстваше никакво угризение поради случилото се с Белът. Знаеше, че свещеникът беше виновен. Беше злодей и имаше пръст в смъртта на Дъкет. А и според собствените му признания се оказа въввлечен и в зловец, коварен заговор срещу краля.

Отвъд черната и покрита с мъгла река, членовете на „Пентаграм“, покрити с качулки отново се събираха и скупчваха около предводителя си, Водача. Седяха безмълвни, но изпълнени с очакване, граничещо със страх.

— Член на нашето общество е бил унищожен, така ли? — попита някой. Говорителят, застанал отдясно на стола на Водача, потвърди с кимване.

— Научихме, че е отведен в тъмниците на Тауър — отвърна той. — Вероятно е мъртъв и дължим това на Корбет! Шпионинът ни в канцеларията също ни съобщи, че Корбет знае доста за нас.

— Защо не го убием тогава? — попита друг. В гласа му се долавяше страх. — Защо не го убием? — настоятелно повтори той. — Когато се среща с любовницата си в „Епископската митра“, го виждам често... — гласът му заглъхна, осъзнал, че наоколо му се е възцарила студена, гробна тишина.

— Не можем да го убием там и ти е известно, че не трябва да говориш толкова много! — бавно изрече говорителят. — Знаете условието. Никой от нас никога да не разкрива какъв е: мъж или жена, с какво си изкарва прехраната и дори в коя част на града живее. Но — говорителят огледа насъбралите се, а погледът му проблясваше зад маската — ще убием Корбет и ще отмъстим за мъртвия ни съратник. Най-важното е да продължим с подготовката на големия ни план. Всеки от нас трябва да подготви приближените си, да събере оръжия и да чака знак, за да се вдигне на бунт!

— А Корбет? — прекъснаха го настоятелно.

— Нарочен човек ще се заеме с него — непоколебимо рече говорителят. — Смятайте, че Корбет вече е мъртъв!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

На другия ден Корбет се отправи към „Сейнт Мери-ле-Боу“. Нареди на Ранулф по-късно да дойде там. Църквата и домът на свещеника бяха пусати. Невил му беше дал ключовете на Белът, но за изненада на Корбет вратата се оказа незалостена. Предпазливо я побутна. Дневната изглеждаше непроменена от нощта, в която преди доста седмици Корбет беше посетил за първи път свещеника. Мангалът беше пълен с пепел от изгорели въглини. Наполовина празна чаша с вино и парчета развалено, нагрисано от плъховете сирене стояха върху единствения сандък в стаята. Корбет ги премести и повдигна тежкия дървен капак. Щом започна да изважда дрехи: мръсно расо и чифт кожени ботуши, го лъхна миризмата на мухъл, примесена с мирис на пот. Достатъчно. Корбет огледа празната стая. Трябваше да има още нещо. Нещо липсваше, даде си сметка той.

Това беше дом на свещеник и въпреки това никъде не се виждаше кръст или разпятие. Огледа внимателно измазаните с глина стени, посипаната с трохи маса, но напразно търсеше знаци на преклонение пред Бога. Разбута с крак мръсните тръстики и влезе в стаичката отзад, която служеше и за кухня, и за изба. И там беше мръсно. Имаше само маса, нисък стол, полица с нащърбени чаши и мръсни дървени съдове. „Изглежда, е живял като животно“ мина през ума на Корбет. Върна се отново в дневната и заглежда галерията в другия край. Помещението горе вероятно беше служило за спалня. Дървена преграда скриваше помещението за сън от любопитни очи, а до него се стигаше по ненадеждна на вид дървена стълба, оставена до стената.

Корбет опря стълбата на гредата, над която беше помещението и тръгна полека нагоре. Очакваше да види същата мръсотия и неразбория като на долния етаж, но действителността се оказа съвсем друга. Спалнята беше малка, с малък прозорец, покрит с рогови пластини и разположен високо на стената, през него влизаше достатъчно светлина. Подът беше излъскан с восък, плътни кадифени

гоблени красяха белосаните стени. На гоблените бяха изобразени сладострастни любовни сцени. Огромно легло, покрито с морскосиня копринена покривка, заемаше по-голямата част от помещението. Корбет прекрачи дървената преграда и седна на леглото. Усети мекотата на натъпкания с пух дюшек и кръглите възглавнички под него. Свещ от чист восък стоеше в посребрен свещник на дървения стол близо до леглото. От другата страна имаше малък, богато резбован сандък. Корбет се протегна през леглото и отвори капака му.

Дали бе доловил шум или съзрял нещо, но Корбет изведнъж инстинктивно се претърколи надясно и избегна смъртоносното острие на меча, стоварило се точно на мястото, където седеше. Писарят видя висока, тъмна фигура, облечена цялата в черно. През прорезите на черната качулка очите на тайнствения наеман убиец проблясваха, докато вдигаше меча за повторен удар. Без да се бави, Корбет се претърколи под ръката, с която нападателят държеше вдигнатия меч и двамата се блъснаха в дървената преграда. В тясното пространство убиецът не можеше да използва меча си, но стовари тежко дръжката му върху уязвимия гръб на Корбет. Болката беше пронизваща, писарят можеше единствено да държи здраво китката на убиеца и да го притиска към преградата. Корбет се надяваше Ранулф да е дошъл и да чуе шума. Внезапно преградата изпраща, двамата с нападателя се преметнаха през преградата и се стовариха долу на пода.

Корбет извади късмет, за разлика от наемния убиец — стовари се отгоре му. Изпод черната маска бликна кръв, писарят се изправи и изпъна гръб, за да облекчи болката в него, после се приведе и махна маската от лицето на нападателя си. В този миг Ранулф, викайки с пълно гърло, връхлетя през вратата.

— Закъсня! — ревна насреща му Корбет. — Защо не дойде по-рано?

Ранулф потри брадичката си.

— Навъртах се около църквата и чух шума от схватката едва когато дойдох насам.

Ранулф посочи към проснатия в необичайна поза убиец.

— Познаваш ли го? — попита Ранулф.

Корбет издърпа маската на мъжа и огледа гладкото младо лице с изцъклени очи, безизразни под черната коса. От крайчеца на устата на

мъртвия се стичаше тънка струйка кръв към локвата, образувана от раната на счупения череп.

— Не — сдържано рече Корбет, — но знам, че ме очакваше. Пратили са го за мен. Знаели са, че ще дойда тук.

Писарят погледна разтревоженото лице на Ранулф.

— Кой са те? — попита Корбет. — Какво, за Бога, искат от мен?

Изправи се и изтупа прахта от дрехите си. Мъчеше се да не обръща внимание на болката в гърба и ръцете си.

— Хайде — посочи той към падналата стълба, — дръж я, докато довърша огледа.

Ранулф държеше здраво стълбата и Корбет се качи отново в спалнята на мъртвия свещеник, за да претърси резбования дървен сандък. Той се оказа претърпан с дрехи, панталони, елечи и ризи от най-скъпи платове, тафта, коприна и кадифе, наметки от чиста вълна, дебели мъхнати платове, обсипани със скъпи камъни колани, ботуши от фина кожа и копринени ръкавици. Очевидно свещеникът беше водил двойствен живот — в бедност пред хората и в разкош насаме. Документи и ръкописи нямаше. Единствената книга се оказа Библия, подвързана с кожа и със златна заключалка. Страниците ѝ бяха красиво изписани и украсени със сложни, разноцветни миниатюри. Корбет оцени по достойнство уменията на калиграфа, грижливо изписал думите, а после накара ги да оживеят в алено, златно, зелено и други цветове. Разгърна страниците, не откри нищо нередно. Изненада се как така човек като Белът притежава толкова скъпоценна и почти неразваряна Библия като тази. Внимателно прелистваше страниците, но не откри нищо. Отгърна я в края, където онзи, който я бе съшивал, трябваше да е оставил бели страници, в които бъдещият собственик да записва своите размишления и бележки.

Белът също беше водил записки, но това не бяха духовни разсъждения или морални поуки. Накрая имаше страници, изписани гъсто на нормански френски или на простонароден латински. Текстът оборваше съществуването на Христа, имаше заклинания и баяния, както и рисунки на мъж с козя глава, седнал на олтар, от който капеше кръв и под който имаше обърнат кръст. Друга рисунка изобразяваше църква, пълна с хора с празни и безизразни овчи лица. Всички бяха насочили вниманието си към фигура в свещенически одежди, но със зловеща глава и зинала паст на кръвожаден вълк.

Последната рисунка, реши Корбет, беше най-скорошна и съвсем различна по съдържание — правоъгълна кула, на чийто връх стоеше стрелец с лък в ръцете. Стрелата вече летеше във въздуха, насочена през пътя или пътеката, по която идваше на кон ездач с корона на главата. Рисунката беше груба, почти детинска, макар и да беше направена със старание и внимание към детайлите. Под нея стояха думите *Hic die libertas nostra de arcibus veniet*. Корбет преведе на глас: „На този ден лъковете ще ни донесат свободата“. Разгледа рисунката и надписа. Припомни си загадката на мъртвия Савел за лъка, който е безполезен, но е по-опасен от здравия, понеже включва всички оръжия.

В ума му ясно изникна гледката на прясно разкопаваните гробове в близкото гробище и едва не извика, обърна се и заслиза по стълбата. Хвърли Библията, която продължаваше да държи в ръката си, на изумения Ранулф.

— Тичай — подвикна той, — отнеси го на канцлера! Кажи му да разгледа рисунките в края на Библията, най-вече последната. Кажи му и да попречи на краля да напуска Уудсток, за да дойде в Лондон, както и да заповяда да се претърсят всички пресни гробове тук, в „Сейнт Мери-ле-Боу“!

Корбет накара Ранулф да повтаря съобщението, докато не го запомни дума по дума, чак тогава му позволи да тръгне.

Поуспокоен, Корбет огледа около къщата и си тръгна, прекоси калния двор в посока към църквата. Главната порта не беше заключена, той я отвори предпазливо и влезе. Спря се вътре, поемаше си дълбоко въздух, а цялото му същество беше нащрек за странни или заплашителни звуци. С всичките си сетива се опитваше да усети скритата заплаха. Доволен, че не долови нищо застрашително, но все още разтреперан от преживяното нападение, Корбет прекоси нефа, отиде до църковния престол и седна в него. Загледа се надолу към тъмния вход. Сети се, че някъде по това време на деня беглецът Дъкет е дошъл в църквата. Отново се запита как убийците са влезли в църквата, убили са Дъкет и после незабелязано са изчезнали.

Седеше, загледан към дъното на нефа, когато загадката се разреши сякаш от само себе си. Отговорът беше прост и толкова очевиден, че той избухна в смях, който проехтя из безлюдната църква. Разрешението на загадката беше ясно и очебийно и разкриваше

блестящия, хитър ум на онзи, който го беше измислил. Припомни си гласа на своя стар наставник отец Бенедикт, който му казваше, че всяка загадка има своя отговор. „Всичко зависи от гледната точка, от която ще погледнеш на нея, скъпо мое момче“, гърмеше гласът му. Е, той беше открил правилната гледна точка, сега само трябваше да открие кои са истинските убийци. Сенките, скрити зад знака на пентаграма.

Корбет стана, прекоси църквата и излезе навън в ранното пролетно, слънчево утро. Изпълнен със задоволство, сам не разбра как се упъти към Алис. Кръчмата беше празна, затова той тихо мина през главното помещение и отвори вратата към кухнята. Застанала с гръб към него, Алис тихо разговаряше с великана Питър, надвесил над нея грамадното си тяло. Корбет я повика по име и тя се обърна. По изуменото ѝ лице не остана и капка кръв, но после тя възкликна радостно и се втурна към него. Обви ръце около врата му, започна да го прегръща и да го целува. Дръпна тежкия му плащ и го разкопча, покани го да седне и изпрати Питър за храна и питие.

— Щастлива си, че ме виждаш, така ли? — сухо попита Корбет.

Алис отново го целуна жадно по устните.

— Разбира се! — нацупи се тя. — Къде се изгуби? Какво толкова прави?

Той заразказва надълго — колко е бил зает с работата по кралското поръчение, за изпречилите се на пътя му препятствия и колко малко е напреднал. Не ѝ каза за нападението или че от съображения за сигурност се е преместил в Тауър. Не искаше да я тревожи, колкото по-малко хора знаеха за случващото се, толкова по-добре. Около „Епископската митра“ и Питър — навъсения великан, витаеше нещо, което не му допадаше, измъчваше го необяснимо чувство на тревога.

Корбет попита Алис какво е правила, но тя само сви рамене.

— Каквото и досега — отвърна му тя. — Занимавах се с управлението на кръчмата или поне се опитвах. Кралят скоро ще се върне в града и трябва да се подготвим за празненствата. Чува се, че са се появили пирати, които нападат корабите ни — усмихна му се тя. — Накратко, нищо особено, ако не смятаме вас, писарите, заети с важните ви тайнствени поръчения!

Седяха, шегуваха се и се дразнеха един друг. Корбет жадуваше до болка да я грабне в ръцете си и да я отнесе на горния етаж или

където и да е, само да са насаме, но знаеше, че тя щеше да се възпротиви. А и присъствието на намръщения Питър охлаждаше страстта му. Вместо това Корбет я накара да му обещае, че ще го чака на следващата вечер, сбогува се нежно с нея и си тръгна. Навън вече беше топло и той преметна през ръка плаща си. В случай на нападение, — щеше да му е по-удобно и можеше да го използва като щит.

Когато пристигна в Тауър, Ранулф го чакаше, проснат на нара си.

— Да — отвърна той уморено на Корбет, — бях в Уестминстър и успях да се срещна с Бърнел, напук на оня надут дебел Хюбърт — ядно додаде той. — Опитва се да ме спре. Затова застанах пред стаята на канцлера и закрепих името му и това на краля. Свърши работа. Бърнел изпрати да ме повикат. Огледа Библията и рисунките, които ти ми каза да посоча, най-вече последната.

Ранулф спря, подсмръкна, избърса нос в ръкава си и пак заговори:

— Канцлерът разгледа последната рисунка, скочи на крака и завика за писари и пратеници. Заповяда в конюшните да подготвят най-бързите коне. Гледаше ме и мислех, че ще ме прати на бесилката, но той ме освободи с това кратко съобщение до теб: „Кажете на Корбет, че искам имена“. Това е всичко — заключи Ранулф.

Корбет кимна, изрита ботушите си и се изтегна на своя нар, за да постигне болката из цялото му тяло. Имена! Канцлерът искаше имена. Корбет можеше да му каже защо и как е убит Дъкет, но от кого? Освен името на отреклия се от църквата свещеник, с други не разполагаше.

Корбет потръпна и се уви плътно с плаща си, катарамата, с която се захващаше плащът, го удари по устните и той се зае да я нагласи. Огледа по-внимателно закопчалката и измъкна закачените в нея нишки. Сложи ги на дланта си. Толкова бяха малки и незабележими! Непоносима болка прониза душата на Корбет, сякаш го съсичаха с меч, почти почувства вкуса на метала в гърлото си. В ума му заизникваха картини, които изясняваха породилите се съмнения и тревоги. Сякаш проби гноясала рана и насъбралата се гной потече навън. Агонията беше мъчителна. Болка раздра гърдите му, железен юмрук стегна сърцето му, а пулсът затуптя в главата му оглушително със силата на крайбрежен прибой. Легна на нара със свити юмруци. Опитваше се да

подреди хаоса, връхлетял ума му. Ранулф се приближи, загрижен и тревожен.

— Добре ли си? Малко вино ще помогне ли?

Корбет го изгони грубо. Съгледал пребледнялото лице на господаря си и дивия му поглед, Ранулф се измъкна като бито псе от стаята. След около час дойде Невил, Корбет просто гледаше през него и го отпрати. Ранулф прекара нощта другаде, предпочел относителната сигурност и безопасност в помещението на стражите пред компанията на очевидно полуделия си господар.

На другата сутрин Ранулф завари Корбет станал, измит и облечен, седнал на нара си с дъската за писане на колене, да драска с перото по дълго парче велен. Писарят все още изглеждаше блед и отнесен. Ранулф го заразително загрижено, но леденият поглед на Корбет пресече въпросите му. Ранулф знаеше, че се е случило нещо страшно, но не можеше да си представи какво. Господарят му беше толкова потаен за каквото и да било, че беше трудно да се каже щастлив ли е, или тъжен. Ранулф стоеше и пристъпваше от крак на крак, докато Корбет не приключи с писането, вдигна очи и му нареди да отнесе писмото на Найджъл Кувил в канцеларията в Уестминстър. Корбет настоя Ранулф да изчака и да му донесе отговора, понеже въпросът бил изключително важен. Младежът тръгна незабавно и остави господаря си сам с мислите му и новото парче велен, на което беше започнал да пише.

Ранулф взе лодка от Тауър до Уестминстър и след като поразпита из голямата зала, успя да открие стария пазител на архива и да си осигури среща с него. Щом прочете бележката на Корбет, Кувил го изслуша съсредоточено. Ранулф забеляза тревогата му за Корбет и осъзна, че даденото от него описание за състоянието на писаря само е подсилило притесненията на стария човек.

— Точно така изглеждаше след смъртта на жена си и детето си — измърмори Кувил. — Както и да е — додаде той сопнато, — може тези сведения да са от полза.

Ранулф трябваше да остане с Кувил няколко дни и сам да се грижи за себе си, докато пазителят на архива се ровеше сред старите ръкописи и пращаше писарите насам-натам из града да търсят сведения. Чак след няколко дни Кувил даде малък свитък на Ранулф и му нареди да го занесе на Корбет в Тауър. Ранулф се подчини

незабавно, доволен да се измъкне от претъпканата стая на Кувил и от още по-тясната стаичка, които старият човек му беше дал.

Ранулф откри господаря си все още блед и доста потиснат до оградата на рова на Тауър, облегал на назъбените стени и безизразно взрян в тъмните води отдолу. Корбет едва-едва поздрави Ранулф, но грабна документа от Кувил и го изчете нетърпеливо, докато мърмореше и от време на време простенваше, сякаш вече знаеше какво ще прочете там. После нареди на Ранулф да си почине и да се нахрани, преди да го изпрати с друго кратко писмо до мистрес Алис-ат-Боу в „Епископската митра“. Корбет нареди на Ранулф, щом предаде съобщението, да си намери занимание из града и — рязко додаде той, — ако може, да не се забърква в неприятности. Ранулф незабавно се насочи към кухнята на Тауър. Корбет почака, стъпките му да се отдалечат и заглъхнат, скри лицето си в ръце и потъна в смесица от гняв, самосъжаление и опустошително чувство за загуба.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Три дни по-късно Корбет накара готвачите в Тауър да му приготвят малко сладкиши, захаросани плодове и вино, сложи ги в дисагите, размени по няколко думи със Суинъртън и Невил и през задната врата на Тауър излезе да се срещне с Алис. Беше я помолил да се срещнат в полето, малко след североизточния ъгъл на стената, опасваща Тауър, сред руините от римско време, чиито побелели и разрушени стени изпъстряха околностите — все останки от отдавна залязло величие. Алис вече го очакваше, стоеше до една от стените, облечена в рокля от зелена тафта и загърната в обшит с кожи плащ. Дългата ѝ черна коса падаше по раменете ѝ, а около челото си носеше обсипана със златни звезди червена панделка. Корбет неволно се възхити на красотата ѝ. Целуна я горещо по челото. Ръцете ѝ го обгърнаха и тя склони глава на гърдите му. Той стоеше неподвижен, а погледът му блуждаеше над руините. После я хвана за ръка и я подразни, че е дошла навреме. Тя се засмя кокетно, но Корбет видя, че в погледа ѝ се таи сдържаност и предпазливост, сякаш предугаждаше нещо нередно. Корбет опъна чистата завивка, която беше успял да вземе и те седнаха, опрели гърбове о една от стените. Наслаждаваха се на силните, топли лъчи на пролетното слънце.

Похапнаха и пиха вино, смееха се и си говореха, докато Алис не се обърна заучено като участничка в някакво представление и не го попита как върви неговото разследване. Корбет отпи от виното си, ръката му лежеше в скута на Алис.

— Дъкет — заговори той бавно — е бил убит.

Не долови промяна у Алис, затова бръкна в кесията си и извади дългите копринени нишки.

— О, забравих — добави Корбет с усмивка, — когато разкопчаваше плаща ми, тези нишки са се закачили в закопчалката. Мисля, че са от ръкавиците ти. Съжалявам, скъсал съм ги.

Пусна нишките в малката, обвита в коприна длан на Алис.

Алис ги погледна и после се взря в Корбет, преди да избухне в смях.

— Нали не си ме довел тук — подкачи го тя, — за да поднесеш извиненията си за някакви си скъсани ръкавици? Имам си много.

Наведе се и нежно го целуна по страната, устните ѝ бяха понежни от коприна.

Корбет стисна чашата си по-здраво, обърна се и срещна тъмните ѝ, пълни със смях очи.

— Не — промълви, — не те доведох тук, за да си говорим за копринените ти ръкавици.

Протегна нозе, отпусна се и въздъхна.

— Дъкет — подхвана пак Корбет — е бил златар и мъжеложец, но също така и един от верните на краля лондончани. Тайните му копнежи и тъмните му желаня са го отвели до Крепин, лихвар, прикрит поддръжник на мъртвия Дьо Монфор и водач на преследваните от закона размирници. Крепин е бил и магьосник, занимавал се е с черна магия, бил част, а може и да е бил водач, на тайно общество, наречено „Пентаграм“, което отдавна съществува в страната. Научих, че подобни общества и сборища има и на изток.

Корбет долови как Алис се напрегна до него, сякаш разкритията я изненадаха.

— Откъде го научи?

Корбет се намръщи.

— Всъщност не съм го научил. По-скоро се досетих, по пътя на логиката и разсъжденията, както би рекъл старият ми преподавател по философия. Друго логическо заключение е — продължи той, — че Крепин трябва да е знаел за срамната тайна на Дъкет. Може да го е съблазнил, със сигурност е съблазнил неговата сестра. За него Дъкет е бил безпомощна риба, която е уловил в мрежите си, угаждайки на желанята му. Имал е нужда от златото на Дъкет, разбираш ли, изнудвал е и мнозина други златари в града. С тяхното злато Крепин и неговите съмишленици възнамерявали да вдигнат бунт в Лондон. Обществото, част от което е и той, се състои от врагове на Едуард, които са били врагове и на предишните ни крале. Убили са крал Уилям Руфъс по същия начин, по който възнамеряват да убият и настоящия ни господар. На 31 март кралят се прибира в града от Уудсток. Когато

прекосява Нюгейт и минава по Чийпсайд, убиецът ще изстреля смъртоносната си стрела.

— Не, не — лицето на Алис беше побеляло и изопнато, пълните ѝ със страх очи се взираха в него. — Крепин — убиец? Кралевубиец? — възкликна тя.

Корбет я стрелна с очи и нежно докосна с пръсти устните ѝ, после я погали по страната.

— Да — продължи той. — Крепин е бил убиец и стрелата е трябвало да полети от камбанарията на „Сейнт Мери-ле-Боу“, същата църква, в която нашият злощастен златар е бил обесен. Обаче — Корбет спря, за да напълни чашата си с вино, — макар Дъкет да е изиграл отредената му роля, той не е бил убиец. Трябва да е научил, да се е досетил или разкрил намеренията на Крепин и сборището, макар и да не е знаел всички подробности. Тъкмо тогава нещата са тръгнали на зло и за двамата. В деня на убийството Дъкет се срещнал с Крепин в Чийпсайд. Според мен Дъкет е бил обезумял от страх. Вероятно Крепин е опитал да се разбере с него, но Дъкет е измъкнал камата си и го е промушил смъртоносно в сърцето. После Дъкет загубил ума и дума. Осъзнавал е, че е в опасност, затова е побягнал и потърсил убежище.

— В „Сейнт Мери-ле-Боу“? — прекъсна го Алис.

Корбет кимна.

— Да, от всички възможни църкви попаднал в „Сейнт Мери-ле-Боу“. Не е бил от приближените на Крепин, не е имало и как да знае, че църквата е едно от местата, на които се събират хората от „Пентаграма“, както и че енорийският свещеник, Роджър Белът, е високопоставен член на тайното общество. Белът, разбира се, веднага му предоставил убежище, а после незабавно се е свързал с останалите от сборището. Решили, че Дъкет трябва да умре. Не трябвало да се стига до съд, където златарят можел да разкаже всичко, което знае, за да измоли кралско опрощение или да бъде освободен под предлог, че е убил при самозащита.

Корбет спря и отскубна няколко стръкчета от едва покаралата тази пролет млада трева. Погледна настрани към лицето на Алис, но тя седеше неподвижна, опряла гръб на стената и със зареян над полето поглед.

— Така — продължи той — сборището е било предупредено. Тук обаче се намесват двата несигурни елемента на нашето битие — времето и човешкото желание. Неколцина души освен Дъкет се оказали в „Сейнт Мери-ле-Боу“ във фаталната нощ. Първо влязло момчето, Саймън. През деня бил чирак, така ми каза Ранулф, но нощем работел като слуга в кръчма и момче за удоволствия в тайно място за развлечения на мъжеложци. Изглежда, е обичал Дъкет и когато новините за убийството на Крепин и бягството на Дъкет обходили Чийпсайд, Саймън дошъл тичешком. Не можел да влезе в църквата, понеже пред вратата сигурно е имало хора, затова, какъвто си бил слабичък, успял да се провре през един от прозорците.

Корбет замълча за малко.

— Само можем да предполагаме какво се е случило вътре, понеже и Саймън беше убит, но подозирам, че са се преместили в полумрачната ниша в олтарното помещение. Там момчето заспало, а Дъкет се върнал при сигурния църковен престол. Тогава пристигнали стражите. Белът заключил вратата отвън, а Дъкет я залостил отвътре според обичая. Преди свещеникът да си тръгне от църквата, дал на мъжа в убежището, пак по обичая, парче хляб и кана с вино. Дъкет трябвало да дочака здрав и читав утрото. Но не го дочакал. Убили са го!

— Защо да са го убили? — прекъсна го Алис. Въпросът беше кратък, а гласът ѝ — напрегнат.

— Очевидно е. Защо му е на Дъкет да се самоубива, щом е тичал, за да се добере до убежище? Защо не си е прерязал вените? Имал е нож и местата около него, на които е можел да се обеси, са били повече от онова желязно резе. Всъщност тъкмо желязното резе ме убеди, че е бил убит.

Алис се приведе напред, стискаше опрениите си на коленете ръце.

— Защо резето?

— Твърде високо е — отвърна Корбет. — Или по-скоро Дъкет е бил твърде нисък. Премерих трупа му. Няма как да е стигнал сам до резето. Пък и престолът беше твърде чист, почти излъскан, като че ли онзи, който се е покачил на него, е внимавал да не го изцапа. Или е така, или са стъпвали върху него с ботуши, обвити в парцали.

— Парцали! — Алис се обърна към него и Корбет почти потръпна. В очите ѝ нямаше и следа от смях, гледаше го с поглед,

светнал от всепоглъщаща злост.

— Да, парцали — писарят отклони погледа си от нейния и опипа под плаща дръжката на камата си. — Убийците са увидели в парцали ботушите си, за да заглушат шума от стъпките си.

— Но тогава как са успели да се вмъкнат? Казваш, че църквата е била залостена и отвътре — грубо рече Алис.

— Била е, но убийците изобщо не са се вмъквали в нея. Били са пуснати по някое време след пладне, преди да пристигне началникът на стражата, вероятно докато Дъкет е имал други занимания вътре в олтарното помещение. Влезли са и са се притаили в тъмната ниша в притвора. Дъкет нищо не заподозрял, а и на началника на стражата не му минало през ума да проверява там. Щом се стъмнило, убийците нанесли удара си, тихо промъквайки се през нефа. Хванали Дъкет, упоен от подправеното вино, което му дал Белът, и като си помогнали с църковния престол, го обесили. После пак се притаили в тъмното си скривалище в притвора. Предполагам, че са запушили устата на Дъкет, за да не вика, което обяснява нишките от плат между зъбите му, вързаните му ръце и синините над лактите. Убийците са сгрешили само в едно — не разбрали за момчето в църквата, защото подозирам, че хората от сборището са дошли, след като то е успяло да се вмъкне през прозореца и то тъкмо по времето, в което Дъкет и момчето са били заети един с друг в олтарното помещение, откъдето не са се виждали. Както и да е, убийците от сборището били нащрек и когато са ме видели да говоря със Саймън, правилно са заключили, че явно на него му е известно нещо и са убили и него.

Корбет спря, погледна Алис, която все така седеше неподвижно, някак отчуждена.

— На другата сутрин — продължи той — стражите разбили вратата пред погледа на разговорливия свещеник, който се погрижил стражите да се занимаят с трупа на бедния Дъкет, докато хората от сборището се измъкнали по безлюдните улици на Чийпсайд.

Алис се обърна, сложи ръце върху тези на Корбет, лицето ѝ беше бяло като сняг, а по челото ѝ блестяха ситни капчици пот.

— Ами убийците? — попита тя. — Кои са убийците?

Корбет махна от челото ѝ тънък кичур, изплъзнал се изпод панделката и прокара пръсти по лицето ѝ.

— Преди да го убият — тихо продума — Саймън каза, че видял два силуета. На великан и на джудже. Убийците не знаели, че той е там. — Корбет погледна Алис в очите. — Великанът е Питър, Алис, знаеш го. Бил е там, завързал е клупа като истински палач, какъвто е в действителност, стегнал е възела зад лявото ухо на Дъкет. Не Дъкет го е направил. Неопитен човек не би могъл да се справи така. Знаеш, че Питър е бил там, Алис, защото си била с него!

Докосна ръката на Алис и усети, че е леденостудена.

— Ти си дребничка, скрила си лицето си с качулката. Ти си била, както каза Саймън, „джуджето“. До Питър изглеждаш тъкмо така. Мина ми през ума, когато те видях последния път в „Епископската митра“. Казах си, че нещо не е наред, когато нарече Ранулф мой телохранител, но аз не съм ти го представял като такъв. Той се махна от „Епископската митра“, щом видя Питър. Как тогава ти, Алис, знаеше какъв е?

Алис се обърна с гръб към него, навела глава и с вкопчени една в друга ръце.

— Продължаваш само да предполагаш, мастър писарю — промълви тя. — Не можеш нищо да докажеш, нямаш доказателства, че съм била там.

— Напротив, имам — отвърна ѝ Корбет — или по-скоро ти ги имаш!

С очи, пълни с гняв и изопната на скулите кожа, Алис се завъртя гъвкаво. Изглеждаше по-стара и зла, устните ѝ се отдръпнаха и оголиха зъбите, а Корбет просто я наблюдаваше.

— Дадох ти ги — каза той. — Черните копринени нишки!

— Но те са се заплели в закопчалката на плаща ти! — почти кресна Алис.

— Не — Корбет порови в кесията си и измъкна още черни копринени нишки. — Тези се бяха заплели в закопчалката на плаща ми. Нишките, които държиш, взех от въжето, което е било вързано около врата на Дъкет.

Алис коленичи на земята, роклята ѝ се изду около нея като плащ. Само изражението на лицето ѝ — дребно, пребледняло и открито — издаваше обзелата я смесица от ужас и гняв. Вдигна ръце и сякаш белеше ябълка, бавно смъкна ръкавиците. Остави ги на земята и протегна ръцете си с дланите нагоре.

— Знаеш ли какво означават?

Корбет погледна малките, яркоморави обърнати кръстове на дланите ѝ, които изглеждаха като скорошно жигосване.

— Да — отговори ѝ той, — знаците на Фицозбърт. Предположих, че ги имаш, но Кувил... — погледна я — не го познаваш, но той направи разследване и прегледа много писма, договори и заповеди. Искаш ли да прочетеш бележките му?

Алис поклати глава.

— Защо ми е? — отвърна тя. — Познавам по-добре от теб съдържанието им. Бях омъжена за Томас-ат-Боу, търговец на вина от Чийпсайд, но съм родена в Съдърк. Моминското ми име е Дакърт, но тайно винаги се наричах Алис Фицозбърт, по името на майка ми. Тя носеше знаците, които нося и аз. Тя ми разказа за нашия род, за това как династията на Плантагенетите преследвала великия ни предшественик, Уилям Фицозбърт и останалите. Мъжете от моя род, Фицозбърт, вуйчовците ми и братовчедите, бяха пламенни поддръжници на Дьо Монфор и са воювали за него до последен дъх, загинали в касапницата при Йвшъм — Алис проследи с пръст знака на дясната си ръка. — От самото начало участвах в тайнствата и се научих да познавам и обичам нашия господар Луцифер! Използвах състоянието си, за да свържа омразата на рода Фицозбърт към Плантагенетите с последователите на Дьо Монфор и останалите размирници. Аз създадох „Пентаграм“ — тясно, затворено общество, в което всички работеха заедно, макар да не се познаваха един друг. Само аз познавах всички. Аз съм Водача, ти си вторият човек, на когото това е известно. Останалите мислят, че съм мъж. Организирах заговор срещу Едуард I Плантагенет, убих шпионина му, посях раздор и аз съм отговорна за смъртта на Дъкет. Всичко в името на една мечта и истина, която ти няма да проумееш!

— Глупости! — извика Корбет и скочи на крака. — Магии, заклинания, танци в кръг, скверни ритуали и сега предателство. Струва ли си заради тях да те обесят над кладата в Смитфийлд? — погледна Алис и почти изсъска следващите си думи. — Такова е наказанието за вещиците и предателите!

Алис приглади гънките отпред на роклята си, ръцете ѝ трепкаха като малки бели птички, носещи се над тъмнозелено поле. Вдигна

поглед към Корбет и той осъзна, че е по-спокойна, лицето ѝ възвръщаше цвета си, но в очите ѝ нямаше светлина и смях.

— Твоята религия — отвърна му тя — е важна за теб, такава е и моята за мен. По-стара е от християнството, изповядвали са я по тези земи, дори и преди да пристигнат римляните, но църквата я е унищожила.

— А как обясняваш предателството? — попита Корбет.

Алис сви рамене.

— Крал Едуард трябва да умре. Прегази уелсите и нанесе големи поражения на старата религия. Коли и беси и тук, както го е правил в Палестина. Мразен е за убийството на Дьо Монфор и разгрома на бунтовниците тук в Лондон! Заслужава да умре! И щеше умре, когато влезе в града. Опитен стрелец щеше изпрати към него смъртоносна стрела от върха на „Сейнт Мери-ле-Боу“. После щяхме да грабнем оръжията, които събрахме близо до църквата и да се вдигнем на бунт.

Алис почти се усмихна.

— Бяхме на косъм от успеха, но ни провали Дъкет и глупавото убийство на Крепин. Не скърбяхме за Крепин, макар да беше един от нас, но смъртта му ни създаде грижи. Трябваше да убием Дъкет. Знаехме, че подозира за истинските ни цели и може да размени догадките си срещу помилване за убийството на Крепин. Може и нарочно да е избрал „Сейнт Мери-ле-Боу“, за да привлече вниманието на властите. Белът беше член на „Пентаграма“, в гробището в църковния двор криехме оръжията. Савел, кралският шпионин, разбра това и умря. Затова не можехме да оставим жив Дъкет! Представляваше заплаха за нас!

— Ами аз? — попита Корбет.

Алис отклони погледа си.

— Всъщност не знам — гласът ѝ притихна дотам, че едва я чуваше. — Като член на „Пентаграма“, всъщност като Водач, исках да умреш, но след като присъдата ти беше определена, аз, като човек, се тревожех и всеки път, когато се измъкваше невредим, оставах толкова, толкова облекчена. „Пентаграма“ реши, че трябва да умреш, не аз. Опитяхме два пъти на Темз Стрийт, после те причакахме пред „Сейнт Катрин“, но момчето беше подранило, трябваше да умре и тялото му насъбра тълпа. Когато задържаха Белът, знаехме, че ще идеш до

къщата му. Но ти всеки път оцеляваше. Решихме, че си служиш с магии и ни се искаше да станеш един от нас.

— Лъжеш! — почти извика Корбет. — Някой ти е давал сведения къде и какво правя! Кой е?

Алис махна с ръка и Корбет се приближи, тя прошепна няколко думи в ухото му. Корбет се взря в очите ѝ, усмихна се студено и се отдръпна. Можеше да му ги каже и открито, но като се приближи до нея, усети меките ѝ устни близо до лицето си, вдъхна аромата на косата и тялото ѝ и разбра, че все още може да погуби душата си в тази нежна и смъртоносна клопка.

Корбет поклати глава и разрови тревата с върха на ботуша си.

— Останалото така ли е, както го описах? — попита той.

— Да — Алис се усмихна сдържано, като момиченце, заловено да върши нещо нередно, което си признава, че е сгрешило.

— Ами другите? — разпитваше Корбет.

Тя му хвърли навъсен поглед, усмивката беше изчезнала.

— Ще се наложи твоят крал сам да ги залови, мастър писарю — грубо му каза тя.

— Няма да е трудно. Не са далече — промълви Корбет — посетителите на „Епископската митра“, ще ги излови.

— Ами аз? Не се страхувам да умра — прошепна Алис.

Корбет погледна в тъмните ѝ очи и видя стаения там ужас. Лъжеше и той знаеше, че го моли за милост. Приклекна и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Не мога да сторя много за теб, Алис — нежно рече той. — Не мога да изискам опрощение. Не мога да те прикрия, понеже някои от хората ти ще те издадат, с надеждата да се смилят над тях. Не можеш да се криеш до края на живота си, опитаеш ли се, със сигурност ще те преследват, докато не те заловят.

Спря и нежно я целуна по клепачите, усети вкуса на сълзите ѝ. Тя беше убийца, вещица и предателка, но любовта му надмогваше всичко.

— Слушай ме, Алис — бързо продължи той, — утре ще напиша писмото си до Бърнел. Ще го изпратя на другия ден. Тогава и той ще започне да действа. „Епископската митра“ ще бъде обградена. Трябва да бягаш днес. И не известявай останалите. Те са загубени — излъга той, — вече ги следят. Разбра ли?

Тя кимна и той я целуна по челото, вдъхна едва доловимото ухание на косата ѝ.

Корбет се изправи и бързо се отдалечи. Стори му се, че я чу да вика името му, но не се обърна. Реши, че е писък на чайка, ловуваща по речния бряг.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Верен на думата си, следващите два дни Корбет прекара над писмото си до Бърнел, изпълнен с надежда, че Алис ще успее да се спаси и без да го е грижа за останалите. Ранулф все още отсъстваше, затова Корбет помоли Суинъртън да изпрати някои от своите подчинени в града, за да поразучат какво се случва около „Епископската митра“. Пратеникът се върна късно вечерта, доста пиян, но след като писарят го потопи в буре с ледена вода от рова, изтрезня достатъчно, за да му съобщи, че там всичко тече по обичайному.

Рано на другата сутрин Корбет беше готов с писмото, което съдържаше всичко казано на Алис и някои допълнителни факта и наблюдения. Препрочете го, изпълнен с удовлетворение, запечата го, написа „лично до канцлера“ и с въоръжен ескорт от Тауър го изпрати до града. Вече приключил с поръчението, поскита извън Тауър до мястото, на което преди няколко дни се срещна с Алис. Тревата още беше полегнала там, където бяха стъпвали и седали, а тишината и усамотението на мястото рязко противоречаха на страстта и гнева, които го изгаряха при първото идване. Тъкмо щеше да си тръгва, когато съгледа китка пролетни цветя, оставена върху стената и привързана с малка черна копринена ръкавица. Алис я беше оставила, убедена, че той ще се върне. Корбет я взе, пхна цветята под плаща си и се свлече до стената. Проклинаше участта си и му се щеше сърцето му да е изпълнено с всяко друго чувство, но не и с пустота.

Зарей поглед над полето и осъзна, че има още една задача, която трябва да свърши. Забърза обратно към Тауър и остави нареждания за Суинъртън и Ранулф. Взе от един духовник в Тауър тежък и дебел кафяв плащ с качулка, за да скрие лицето си. По лицето и в косата си втри пепел и с поведението и в дрехите на стар монах, напусна Тауър и нае лодка към Уестминстър. Стигна на обичайното място, без да бърза, изкачи познатите стъпала от реката, но не пое по познатия път към голямата зала, а се насочи към главната порта на абатството. Влязъл в църквата, бавно тръгна през величествения неф, без дори да поглежда

към чистите бели стени или към каменната резба и извисяващите се колони, които създаваха впечатление, че сводът на църквата се рее във въздуха по силата на вълшебство.

Въпреки, че през цветните прозорци се процеждаше слаба светлина, абатството тънеше в мрак и Корбет се чувстваше сигурен в преобразяването си. Продължи по познатия път, пресече църквата и излезе през странична врата към пустите сводести галерии, където само един стар монах седеше на ниската тухлена стена. Старецът се прозина, загледа се в него със зачервените си очи и вдигна костеливата си ръка във въл поздрав. Корбет му отговори с кимване и продължи. Вървеше с наведена глава и ръце, скрити в широките като камбани ръкави на плаща, старееше се да не бърза. Огледа покритите сводести галерии, из които не се виждаше жива душа. Нямаше никого, освен стария монах и гарвана, който горделиво крачеше из тревата и настървено ровеше земята с жълтеникавата си човка. Корбет продължи към югоизточния ъгъл на галериите и поседна на ниската стена, привел глава като в молитва. Ръцете му отчаяно опипваха зида под него. Най-накрая я намери — хлабава тухла, която се измъкваше и вмъкваше. Корбет се престори, че е изпуснал нещо и клекна, за да я огледа. Видя, че около тухлата няма никакъв хоросан и щом я издърпа, откри малка кухня.

Писарят промуши ръката си в кухнята, но не откри нищо. Стаил дъх, за да прикрие вълнението си, почти извика, когато някой го потупа по рамото. Обърна се и пхна ръка под плаща си за камата, но видя лицето на стария монах с разтегнати в беззъба усмивка устни и блуждаещи очи. Той явно си търсеше компания. Корбет припряно започна да чете молитва, старецът кимна и се затътри обратно, като си мърмореше под нос. Писарят го гледеше как се отдалечава, изправи се и тайно се озърна наоколо. Все още никой не се виждаше. Точно днес ли беше закъснял? Реши да остане, прескочи ниската стена и тръгна към другия ъгъл между сводестите галерии и към потънал в бурени храсталак. Навлезе в тях, без да обръща внимание на студените, влажни прорасли треви и ледената роса, от която плащът му прогизна. Корбет се увери, че никой не го вижда, и се скри. Зачака в прикритието си.

Сводестите галерии бяха все така безлюдни. Монасите от абатството бяха или в скрипториума, или заети с други задължения.

Старият монах се мярна за кратко. Минаваха и други: слуги, служители и войници от абатството, но никой не се задържа при стената. Беше прекалено студено и Корбет се зачуди колко още ще издържи. Краката му бяха премръзнали и студът беше сграбчил тялото му в леден железен юмрук. Камбаните на абатството забиха за ранната вечерна литургия и внезапно под една от сводестите галерии се появи фигура със скрито под качулката лице. Фигурата се насочи към мястото, където преди това седеше Корбет. Странникът се огледа и спря, за да извади тухлата и претърси кухнята. После се изправи и забърза обратно по пътя, откъдето се беше появил. Хю не успя да зърне скритото под качулката лице, изчака мъжът да излезе от сводестите галерии и го последва.

Корбет отново влезе в потъналото в сумрак абатство, като не изпускаше от поглед фигурата, която се промъкваше през нефа към малка врата в северната стена, после, без да се оглежда, изчезна през откренатата врата. Корбет спря, пое си дъх и продължи да следва фигурата, свърна и се озова в безлюдно място между абатството и двореца, пълно с греди, вар и пещи за изпичане на тухли, останали от зидарите, които довършваха северната стена на абатството. Разбра, че преследването може да се провали в сгъстяващия се мрак, и тихо, но пъргаво продължи. Разтревожен от някакъв шум, човекът пред него се поизвърна, тъкмо когато Корбет го сграбчи здраво за рамото. Мъжът се отърси от ръката му и уплашено се отдръпна.

— Кой си ти? Какво искаш? — в гласа се долавяше страх.

Корбет махна качулката си и откри лицето си.

— Ами, мастър Хюбърт Сийгрейв — рече той, — аз съм Хю Корбет. Познах гласа ти.

Корбет се приближи още.

— Ти си мастър Хюбърт Сийгрейв от канцеларията, нали?

Две изнежени, пухкави и бели ръце отметнаха назад качулката и присвил устни, Хюбърт отвърна студено на погледа на Корбет.

— Мастър Корбет — промълви той, — къде скиташ по мръкнало?

Очите на Хюбърт играеха свенливо като на невинна девица.

— За друг ли ме взе?

— А ти къде ходиш? — озъби му се Корбет.

— Да се помоля! Защо и какво ти влиза това в работата?

— Да се помолиш! — кръвта нахлу в главата на Корбет. — Какви молитви, Хюбърт! Съмнявам се, че изобщо се молиш. Току-що провери дали приятелите ти от „Пентаграма“ не са ти оставили пари или съобщение. Ти си предател, мастър Хюбърт, и аз ще го докажа!

Хюбърт присви очи и Корбет си даде сметка, че въпреки изисканите маниери на придворен служител противникът му е много опасен човек.

— Нямах доказателства, мастър Корбет — подигра го Хюбърт.

— Дори не попита какво е „Пентаграма“ — остро го прекъсна Корбет. — Всъщност може да си един от тях.

— Не — провикна се Хюбърт с писклив глас. — Не съм един от „Пентаграма“, аз съм от привържениците на каузата, защитавана някога от Дьо Монфор. Партията на народа. Баща ми се е бил и загинал в битката при Ившъм, чичовците и братовчедите ми в други битки, а оцелелите напълниха бесилките из Лондон.

Хюбърт млъкна, впил очи в Корбет, с полуотворена уста, опитвайки да се овладее. Облегна се на една от пещите за печене на тухли.

— Нямах доказателства, мастър Корбет — повтори той отново.

Корбет се усмихна и поклати глава.

— Напротив, имам. Знам кой е „Водача“. По-точно знам коя е. Тя ми каза кой е шпионинът на „Пентаграма“ в канцеларията, но исках да те хвана, престъпнико!

— Тя! — дрезгаво прошепна Хюбърт.

— Няма значение — пресече го Корбет. — Ти си им казал за мен. Ти си казал на Белът, че отивам в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“. Ти си казал и на наемните убийци къде живея и по кое време се прибирам. Казал си им за миналото ми, за покойната ми съпруга и детето ми, за това, че обичам да свиря на флейта. Ти си събирал сведенията, трупал си ги като плъховете в канцеларията, които притичват да събират парченцата восък — всичко, което е щяло да им бъде от полза, сведения, които да продадеш изгодно. Мога да го докажа. Все пак писарите в канцеларията не са чак толкова много. Подозирам, че кралските мъчители ще започнат от теб!

Корбет се приведе и видя как в погледа на Хюбърт се промъква страхът.

— Свършено е с „Пентаграма“ — прошепна писарят, — свършено е и с размирниците. Вероятно, докато се разхождаше навън и проверяваше дали господарите ти са ти оставили пари или съобщение, канцлерът вече издава заповеди за задържането на хора из целия град. Предадох те, Хюбърт, не друг, а най-важният измежду вас — Водача. От нея научих къде и кога шпионинът на „Пентаграма“ в канцеларията оставя сведенията си. Бих ти казал името ѝ, но какво значение има то? Ще те видя как умираш!

Хюбърт прехапа уплашено устните си и разтревожено се огледа.

— Мога да ти платя в злато — прегракнало му отвърна Хюбърт. — Виж!

Разгърна плаща си и Корбет реши, че търси кесията си, но съзря отблясък на стомана и отскочи назад, Хюбърт изтегли скрития под плаща меч.

Противникът му вече не изглеждаше като изнежен, хилав писар, а държеше меча си като обучен воин. Нахвърли се към Корбет, безмилостното острие на меча му не трепна. Корбет бързо измъкна своята дълга уелска кама, предпазливо отстъпи и затърси опора, на която да стъпи. Не изпускаше от поглед Хюбърт.

— Мастър писарю — озъби се Хюбърт, — ще те убия и ще изчезна.

Корбет тъкмо щеше да му отвърне, когато осъзна грешката си. Внезапно Хюбърт врълетя, насочил върха на меча си към сърцето му. Корбет се отбраняваше, препъна се в някаква греда и падна по гръб на земята. Хюбърт се изправи между нозете му и постави върха на меча си върху гърлото на Корбет. Леко го притисна и Корбет усети болката от убождането, потече тъничка струйка кръв.

— Е, Корбет — Хюбърт наклони глава настрани, сякаш размишляваше какво да стори. Ръцете на Корбет шареха по земята около него. Не напипваше нищо. Тогава сви пръсти и сграбчи от пясъка под себе си. Когато Хюбърт отново попритисна меча, Корбет запрати пясъка от шепата си в лицето на мъжа и се претърколи настрани.

Хюбърт се свлече на колене с писъци.

— Ослепях! Ослепях! — пищеше той.

Корбет огледа ръката си и разбра, че е хвърлил вар в лицето на врага си. Взе падналия меч на Хюбърт и без капка угризения замахна и

го заби дълбоко в гърлото му. Рукна силна струя кръв и Хюбърт издъхна, тялото му се полюшна, свлече се и повече не помръдна. Корбет не чувстваше нито съжаление, нито угризения от стореното. Избърса окървавения си меч в плаща на мъртвия си противник и внимателно опипа земята наоколо. Най-после близо до мястото, на което беше паднал преди малко, откри варната яма. Повлече тялото на Хюбърт за краката, обърна го настрани и го претърколи в нея. Известно време тялото остана на повърхността, после бавно потъна и изчезна.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Късно вечерта Корбет се върна в Тауър и се натъкна на изнервения до краен предел сър Едуард Суинъртън. Суматохата беше неописуема, сякаш предстоеше нападение. Сър Едуард раздаваше заповеди да се приготвят коне и обновят стаи, Невил беше неотлъчно до него. Ранулф седеше до една стена и с угрижено изражение и отворена уста зяпаше уродливата фигура на водоливника. Корбет го повика, Ранулф се ухили весело и спокойно се отправи към господаря си.

— Е, Ранулф — рече му Корбет, по-доволен, отколкото очакваше, че вижда отново помощника си, — наслаждаваш ли се на града?

— Да — отвърна Ранулф. — Ходих до Темз Стрийт да нагледам жилището ни.

— И всичко наред ли е? — прекъсна го Корбет.

— Безопасно като в Тауър — отговори Ранулф.

Не би посмял да разкаже на господаря си как съблазни мистрес Грант — привлекателна жена, унесе се в мисли Ранулф, с пищни, гладки бедра и малки, кръгли гърди. Беше лесно, мислеше Ранулф, пописка, подърпа се, но после му се отдаде с готовност.

Корбет го наблюдаваше подозрително. Имаше нещо съмнително, но реши, че то може да почака, понеже с крайчеца на окото си зърна Суинъртън как с пухтене и мърморене се приближава към него.

— Твое дело ще да е, мастър Корбет — пролая той.

— Не разбирам какво искаш да кажеш? — рече Корбет.

— Твое дело ще да е — повтори Суинъртън. — Градът е пълен с войници и то не нескопосани момчета от околностите, ами обучени бойци, наемници на краля, който обикновено държат възможно по-далече от града.

Старият войник спря да си поеме въздух, преди да продължи:

— Изпратили са ги тук. Научих, че кралят е повикал кмета и градските съветници в Уудсток, че е издал заповед шерифите да свикат

под бойните знамена бойците от графствата. Пристанищата ще бъдат затворени и...

— И мислиш, че всичко е заради мен? — рязко го пресече Корбет. Суинъртън се приближи и Корбет усети лошия му дъх.

— Мастър писарю, знам, че е заради теб. Ти си опасен мъж. Оказа се прав за свещеника и един Бог знае какво още си открил! Ще бъда доволен, когато си тръгнеш! — Суинъртън бръкна под плаща си и измъкна запечатано писмо. — Пристигна за теб.

Пъхна свитъка в ръката на Корбет и си тръгна.

Корбет разгледа личния печат на лорд-канцлера и внимателно отвори писмото. Беше пълно с престорени любезности. Бърнел благодареше на Корбет, „своя скъп и доверен служител за свършеното от него при разкриването на злонамерен заговор, който е пръскал зараза в най-прекрасния град в кралството на негово величество“. После направо нареждаше на Корбет да тръгне незабавно към кралския дворец в Уудсток до Оксфорд, за да може сам кралят да му благодари.

Писарят въздъхна, навли писмото и го пъхна в кесията си. Да беше по друго време, Корбет щеше да е възхитен от поканата да се срещне лично с краля, която означаваше повишение и покровителство при трудното издигане нагоре в службата. Въпреки това, разсъди Корбет, хубаво беше да се махне от Лондон и Тауър, докато траеше преследването на заговорниците. Замисли се за Алис и тревожно се запита дали е успяла да се измъкне. Обърна се и тръгна към жилището си. Тревоги и притеснения разяждаха душата му и заплашваха да го потопят в черно отчаяние. Трябваше да се махне, да бъде зает с работа, да мисли за всичко друго, но не и да потъва в дивия водовъртеж от съжаление и отчаяние.

За няколко часа Корбет съумя да изпрати Ранулф да намери два коня и товарно конче, на което вързаха здраво целия си багаж. Ранулф беше щастлив да се махне от Лондон, който му изглеждаше пълен с опасности. Сам беше стигнал до заключението, че е по-безопасно да си престъпник и крадец, отколкото служител на закона. Пък и, както гордо обявяваше на всеки готов да го изслуша, за първи път щеше да излезе извън града. На свой ред Суинъртън беше истински щастлив да види гърба на Корбет, така безцеремонно нарушил реда на неговия живот и на живота в Тауър, затова с готовност даде на загадъчния

писар документите, необходими му, за да излезе от града и да стигне до Оксфорд.

Щом мръкна напълно, Корбет и Ранулф се сбогуваха с войниците, поведоха конете си през задната врата и се запътиха на север. Корбет знаеше, че ще се наложи да отседнат в странноприемница, но гореше от нетърпение да се измъкне възможно най-бързо от града. В началото Ранулф беше възторжен и бърлив, но намусените отговори, предупредителните погледи и задоволството от пътуването го накараха да притихне. Поотдръпна се в себе си и се заоглежда притеснено. Опитваше се и да овладее вироглавото товарно конче, което явно хранеше огромна неприязън към него. След като напуснаха Тауър, който се издигаше извън градските стени, повече никой от военните не ги провери, макар пътищата към и от Лондон да бяха добре охранявани. Накрая срещнаха отряд войници, начело със своя командир, които пазеха пътя.

Бяха от опитните бойци, за които Суинъртън спомена, че кралят е изпратил в града. Корбет беше служил с такива мъже в Уелс, по време на военните походи там. Лицата им бяха сурови, със загрубяла и обжарена от слънце и вятър кожа, с къси коси, за да носят по-леко шлемовете си. Стояха на пост при моста, който Корбет трябваше да прекоси и тихо обкръжиха него и Ранулф. Началникът им проучи писмото на Суинъртън и заповедите, докато останалите войници проверяваха конете и мушкаха наслуки дисагите, натоварени на кончето, чийто нрав ги караше да бъдат особено внимателни.

Зададоха им няколко въпроса и им позволиха да минат по моста и да продължат пътуването си в сгъстяващата се тъмнина. Яздиха, докато Корбет не реши да отседнат в крайпътна странноприемница, приветливо осветена, която предлагаше гостоприемно отмора и топла храна, така че човек можеше да пренебрегне мръсните тръстики по пода, покритите с петна от ейл маси и неприятната миризма на лоени свеци и мазнина. Отново се натъкнаха на войници, които бяха отседнали там. Зададоха им същите въпроси и те отговориха по същия начин, после Корбет и Ранулф бяха оставени на мира пред купите със супа, от които се издигаше пара. Леглата им бяха пълни с бълхи.

Пътуването им продължи четири дни. Случваше се да се присъединят към други пътници: търговци, ловци на соколи, някой правник, поел към Оксфорд или шумни студенти, облечени в дълги

кърпени роби, които се връщаха към учението си. Корбет и Ранулф разменяха по някоя и друга дума със спътниците си и всички им говореха за струпване на войски по пътищата около Лондон.

Повечето посрещаха със задоволство присъствието на кралски войници по пътищата, защото, макар кралят да беше издал заповед да се премахнат живите плетове покрай големите пътища и да се увеличи броят на войниците по тях, пътниците често ставаха жертва на разбойници.

Корбет предпочиташе да избягват придружители, но Ранулф радушно посрещаше всеки спътник, най-вече дамите, в техните богато украсени носилки, носени от по два коня. Корбет понякога трябваше да се намесва, за да увери придружаващите дамите мъже, че слугата му не е искал да ги засегне или разгневи.

Когато бяха сами, пътуването им беше почти приятно. Прекосяваха гъсти лесове и по-малки горички от дъб, бук, хвойна и чимшир. Понякога дърветата растяха толкова нагъсто, че докоснатите им от пролетта клони се сплитаха над главите им подобно покрив, през който слънцето едва проникваше. Тогава Ранулф притихваше, уплашен от гората и зловещата тъмнина между дърветата, които бяха толкова различни от улиците на града.

Корбет се чувстваше като у дома си. Подобни гледки го връщаха към тъмните и непроходими лесове на Западен Съсекс и дори към още по-опасните дебри на Шропшир и онези, които беше видял по време на походите в Уелс. Преминаваха или заобикаляха откритите, плодородни долини на областта Котсуолдс, отминаваха села, заобиколени от пръснати наоколо им ниви. Къщите на свободните селяни бяха прости, продълговати постройки с помещения за живеене отгоре им и навес или кухня отзад, понякога близо до тях се извисяваше солидната господарска къща на земевладелеца или на управителя на областта.

Корбет не обръщаше внимание на тези гледки, но Ранулф зяпваше пред огромните и обширни постройки и на глас ги сравняваше с пълните с плъхове бедняшки свърталища на града. Друг път Корбет щеше да смъмри Ранулф и да го накара да се поразмърда, но започваше да разбира, че видимото удивление на момчето отменящите се гледки с успех го отклонява от мрачните мисли и безпокойството за Алис.

Корбет можа да прецени, че Ранулф нищо не разбира от полска работа, затова започна да му показва обикновените пасища със стада и свинете, които ровеха край някоя горичка или гора. Веднъж се спря да му обясни и покаже оранта на полето. Чифт волове теглеха плуг на две колела, а плугът се направляваше от мъж, който следеше острия и тежък ралник да оставя права и дълбока бразда. Следваше го друг мъж с окачена на врата си тежка торба, от която сееше зърно в току-що изораната бразда. Малки момчета разпръсваха спускащите се стремглаво ненаситни врани с умели изстрели с прашките си. Корбет си даде сметка, че Ранулф разбра много малко от обясненията му, но писарят беше трогнат от силното като у дете любопитство на своя спътник.

Най-накрая полето стана равно. Тръгнаха близо до реката, приближаваха Оксфорд. Корбет търпеливо разясни на Ранулф, че Лондон не е единственият град в кралството. Щом наближиха градските врати, Ранулф бързо се убеди. Заобиколиха внушителен на вид замък и влязоха в самия град. Корбет не беше идвал с години, но градът не се беше променил кой знае колко. Беше пълно с учени, студенти, служители със строги лица, преподаватели по теология, философия, логика и светото писание.

Корбет реши да отседне в новата сграда на университета и без спънки получи просторна, белосана стая за себе си и Ранулф, и място за конете в конюшните на близката странноприемница. За изумление на Ранулф, Корбет веднага отиде в къпалнята и поиска да му напълнят буре с топла вода. Когато изпълниха желанието му, се съблече и се потопи във водата, за да отмие цялата мръсотия и кал от престоя си в Тауър и пътуването до Оксфорд. После поиска и от ужасения Ранулф да стори същото. Когато и Ранулф се изкъпа, водата беше съвсем черна. Корбет нареди да напълнят отново бурето, после натика треперещия Ранулф отново във водата, за да довърши започнатото, както и за да изпере някои дрехи, а после излезе, за да иде в библиотеката на университета.

Не след дълго Ранулф, чист от главата до петите, се присъедини към него и Корбет го разведе наоколо. Опитваше се да смекчи очевидното унижение на спътника си от принудителното къпане, като му покаже читалните и стотиците безценни книги, с които библиотеката се гордееше. Всяка беше красиво подвързана с най-фин

веле, прикрепена с верижка и катинар към своето място. Корбет обясни стойността на всяка книга и безкрайните грижи, които се полагаха в библиотеката за тях. Същата цел имаше и написаното предупреждение върху всяка корица: „Измий се, за да не оставяш следи от мръсни пръсти върху чистите страници“.

От университетския параклис, близо до който се помещаваше библиотеката, Корбет го поведе към просторната сводеста трапезария за скромна вечеря. После се върнаха в оскъдно обзаведената стая, за да се подготвят за пътуването до Уудсток на следващия ден и да поспят. По хъркането Корбет разбра, че Ранулф е заспал веднага и можеше само да завижда на спътника си за неговото безгрижие, докато сам се въртеше на тесния нар, обзет от тревога за Алис. Мислеше за войниците, които бяха срещнали на идване към Оксфорд, прехвърляше през мисълта си отново и отново събраните и подредени от него доказателства срещу нея и сборището ѝ. Все така се разкъсваше между любовта си към нея и чувството си за дълг, което го подтикна да довърши възложената му задача. Опитваше се да реши дилемата, когато потъна в неспокоен сън, пълен с образите на Алис, Бърнел, ехидния Белът, пращящите пламъци от кладите в Смитфийлд и чернеещата на фона на синьото небе мрачна бесилка в Елмс.

На заранта Ранулф го разтърси, за да го събуди. Стана, наплиска лицето си със студена вода от каната, закрепена на дървена поставка върху легена и чевръсто се облече в най-хубавите си дрехи, донесени за случая. Корбет огледа преобразования и спретнат Ранулф, изсумтя одобрително и чак тогава двамата слязоха към кухните и килерите, за да закусят с ейл и ръжен хляб.

Пътуването до Уудсток мина спокойно. Заобиколиха покрай селото, вървяха по широкия отъпкан път през просторен парк, дело на човешка ръка, край кралския замък в Уудсток. Корбет идваше за първи път и с учудване установи, че замъкът беше просто по-просторна господарска къща, разположена на билото на малък хълм. Основната част представляваше голяма постройка, чиято кула се открояваше на хоризонта и се извисяваше над останалите сгради, работни помещения и параклиси, които били строени по-късно. Строежът беше излязъл извън старата стена и завършваше с направата на нова, назъбена защитна стена. В двореца кипеше оживена работа. През главната порта влизаха каруци, натоварени с провизии. Придворни в копиринени дрехи

и обшити с хермелинови кожи плащове бавно се разхождаха, хванати под ръка, и високомерно наблюдаваха ставащото около тях. Служители и писари, пратеници на двора, бързаха, самодоволни и погълнати от собствената си важност, а навсякъде из парка се бяха разположили за престой рицари и войници от кралската гвардия и свитите на други благородници.

С проклетия и ругатни Корбет поведе Ранулф през тълпата пред главната порта. Злонравното товарно конче им беше от огромна полза, заради острите си зъби и тежки копита, които се оказаха изключително убедителни. Пред огромната порта въоръжени мъже кръстосаха копия и им препречиха пътя. От другата страна на портата с изтеглени мечове и в почти пълно бойно снаряжение стояха на пост рицари под флага на кралската гвардия. Корбет вече беше видял кралските стрелци, които охраняваха по насипите отгоре. Наложил се Корбет да покаже както заповедите от Бърнел, така и тези от Суинъртън, за да го пропуснат във вътрешния двор, където конете им бяха отведени, а оръжията, които носеха — сърчно отнети, преди един от рицарите неохотно да се съгласи да повика слуга и да потърси управителя на кралското домакинство. Най-накрая управителят пристигна задъхан и пухтящ от бързането. Беше дребен, плешив и облечен в твърде много дрехи мъж, с поклащаща се походка и толкова изпъкнал гръден кош, че приличаше на наперен гълъб. Представи се като Уолтър Будон и очичките му с цвят на ахат проблеснаха, разпознали представилия се Корбет.

— Елате! — щракна с пръсти Будон.

— Къде? — попита Корбет.

— При краля! Кралят! — изненада се Будон. — Нали затова сте дошли? Или?

Кръглото му, гладко лице се сбръчка от изненада, устните му ядно се свиха.

— Негово величество ви очаква — бавно заговори той — последвайте ме.

Обърна се и се заклатушка напред, а Корбет и Ранулф го следваха неотлъчно.

Корбет се изненада, очакваше да ги накарат да чакат с дни. Познаваше дворцовите привички.

Будон ги поведе през бъркотията от тесни ходници, изкачиха няколко стъпала, прекосиха помещенията за провизии, кухнята, малък параклис, после минаха по друго стълбище и стигнаха до голямата зала на двореца, която беше дълга и просторна, с висок дървен свод, извисяващ се над тях. Полираните тъмночервени плочи и огромния прозорец с фина решетка, през който проникваше утринното слънце и падаше върху голямата дъбова маса на подиума в другия край, правеха залата забележителна. Ранулф зяпна, но дори и Корбет беше смаян от разкоша на залата. Вълнени и кадифени завеси покриваха стените, богато украсени килими бяха застлани на пода. В ъглите и нишите стояха ракли и скринове с прекрасна украса от ковано желязо по вратичките. До стената вляво имаше голяма камина, зад чиято решетка пращяха грамадни дървени стволоче. Пред камината, в богато резбовани кресла седяха мъж и жена, облечени в кожи. Бяха се привели над масата пред тях и съсредоточено оглеждаха шахматна дъска.

Будон промърмори на Корбет и Ранулф да почакаат, а сам прекоси залата, сведе глава и смирено зашепна на седящия мъж, като леко извърна пълното си тяло, за да посочи Корбет и Ранулф. Мъжът премести една шахматна фигурка, погледна право към Корбет и го повика.

— Мастър писарю, приближи се. Студено е и не мисля да мърдам от този стол. Будон — мъжът се обърна към ниския, пълничък управител — донеси малко вино с подправки.

Корбет и Ранулф се насочиха към тях. Корбет коленичи пред масата. Ранулф последва примера на господаря си и също коленичи. Корбет бе разпознал суровия, властен глас на краля, който беше чул някога в онази безлюдна, покрита със сняг долина преди толкова много години. Писарят представи себе си и Ранулф.

— Да, да, мастър писарю — Корбет долови спривава нотка в гласа на краля, — знам кои сте.

Плесна с ръце и сякаш от нищото се появиха слуги със столове. Нареди на Корбет и Ранулф да седнат. Корбет се подчини, като се чувстваше малко неловко. Столовете бяха ниски и трябваше едновременно да гледа нагоре към краля и в същото време да се старее да избегне влажния нос на голяма, любопитна хрътка и муцуната ѝ, от

която се стичаха лиги. Кралят я ритна и чак тогава тя надменно се оттегли.

Кралят беше облечен просто — в синя риза, която стигаше до черните кожени ботуши. Над ризата носеше къса туника, обточена със скъпи хермелинови кожи по врата и с дълги ръкави. Единствените отличителни знаци на кралското му достойнство бяха обикновен златен обръч на челото му и дебели златни гривни на китките. Кралят съсредоточено оглеждаше Корбет. На свой ред писарят също оглеждаше посребрените нишки в светлата коса и ниско подрязаната брада, която очертаваше присвитите, тънки устни на краля.

Едуард беше остарял след войните в Уелс, но погледът му още бе непоколебим, а орловият нос му придаваше високомерното изражение, присъщо на ловните соколи. Едуард изгледа отблизо Корбет, усмихна се леко, наведе се и го тупна по рамото.

— Помня те, мастър Корбет, от Уелс. Изглежда отново сме ти задължени, задето си спасил живота ни. Прочетох писмата от канцлера — замълча и прочисти гърлото си. — Впечатляващ ум! Блестящи разсъждения!

Кралят се обърна, понеже дамата до него му зададе въпрос. Широкият носов изговор придаваха на норманския ѝ френски любопитно, мелодично звучене. Едуард отговори нежно и Корбет се поклони, когато кралят представи своята кралица, своята обична Елинор Кастилска.

Елинор беше тъмнокоса испанска красавица. Имаше матова кожа и фини, изразителни черти, подчертани от бялата шапчица от тънка дантела, която покриваше главата ѝ и обграждаше слабо ѝ лице. Носеше синя, извезана със златни нишки рокля и сребърна верижка около талията си. Около шията си имаше дантела, плетена в Брюж. Всичко подчертаваше линиите на тялото ѝ, което както Корбет знаеше, бе омагьосало краля още при годеча им преди около трийсет години. Корбет знаеше още, че Елинор се бе посветила изцяло на съпруга си. Въпреки че бе толкова изящна и изтънчена, е била неотлъчно до мъжа си по време на кръстоносен поход, както и при военните походи в Гаскония и Уелс. Беше дарила краля с деца, но до тази година нито едно момче не беше оцеляло. Въпреки това тя имаше огромно влияние върху Едуард. Дори скъпата наредба на тази зала беше нейно дело.

Елинор имаше славата на дама, колкото добродетелна, толкова и ценителка на разкоша.

Щом кралят спря да говори, Елинор се обърна със засияло от щастие лице и протегна към Корбет тънката си ръка, украсена с пръстени. Корбет целуна ръката ѝ, разбрал, че човекът, спасил живота на краля, печели безусловната защита и благоволение на Елинор. Вдъхна слабото ухание от парфюма на кралицата и го връхлетя мисълта за Алис. За миг го прониза яд от загубата, която беше претърпял в името на двете кралски особи.

Вдигна поглед учуден, когато кралицата се разсмя сърдечно, ръката ѝ сочеше зад него към Ранулф. Корбет се обърна и едва сам не се разсмя при вида на пребледнялото лице на момчето, широко отворените му очи и зиналата уста, които показваха обзелите го благоговение и смут от присъствието на краля и кралицата. Корбет успокоително го докосна по коляното, докато кралят заговори на Ранулф на английски, като шеговито подражаваше на говора на лондончани. Ранулф отговори кратко със заекване и свел глава, потъна в мълчание. Кралят повика Будон и нареди да налее от виното, което слугите най-после бяха донесли. Чак тогава заразитва подробно Корбет за разкритията му около тайнствената смърт на Дъкет.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Кралят внимателно изслуша Корбет, от време на време го прекъсваше с въпрос или го караше да повтори думите си, за да си ги изясни докрай. Понякога кралицата се намесваше с въпрос или изказваше проникателно наблюдение. Времето течеше, донесоха още вино, този път със захаросани плодове, от които устните на Корбет започнаха да лепнат и дори леко му се повдигна. Накрая разказът на Корбет приключи. Беше съумял да заобиколи ролята на Алис, като смекчи участието ѝ в заговора с увъртания. Но не беше убеден, че кралят не е наясно за истината. Изглеждаше добре осведомен, проникателните му очи и преценяващият му поглед подсказваха, че долавя липсата на определени факти, но изглеждаше доволен и когато писарят приключи, в залата се възцари тишина. Кралят седеше, загледан в огъня и протегнал ръка през масата, милваше съпругата си. Изправи се и надвеси едрото си тяло над Корбет.

— Добра работа, мастър писарю — дрезгаво продума Едуард, — много добра. Вземи това — и той хвърли в скута на Корбет две претъпкани кесии — в знак на моята благодарност. И това не е всичко — добави той кротко и погледна както Корбет, така и Ранулф, — но останалото ще получиш по-късно.

Кралят потупа Корбет по рамото.

— Отдай се на забавления тук, мастър писарю. Ти си верен, достоен за доверие служител на короната, който избра правилната страна. Каквото и да си мислиш в този миг.

И преди Корбет и Ранулф да успеят да станат на крака, кралят се оттегли, следван от съпругата си, обвита в облаци коприна и благоухание.

Корбет седеше и премисляше разказа си пред краля. Въздъхна, обърна се и се ухили на все още замръзналия от страхопочитание Ранулф.

— Хайде, Ранулф — пошегува се той, — кралят ни рече да се позабавляваме. Да не губим време.

Корбет прекара в Уудсток почти седмица, погълнат от забавленията, церемониите и празненствата в двора от началото на великденските празници. Постепенно Ранулф се отпусна и Корбет го наблюдаваше как се задява по своя открит, простиച്ък начин с придворните дами. Привлекателният вид на младежа и слабостта, която имаше към нежния пол, едновременно забавляваха и ядосваха Корбет. Изтънчените придворни дами не бяха на същото мнение. Не една от тях се озова в леглото на Ранулф, където с желание доставяха удоволствие с гъвкавите си тела и ласки на младежа, който по силата на закона две седмици преди това трябваше да е увиснал на бесилката в предсмъртни гърчове.

Дните минаваха. Корбет усети как лудешкият ритъм на живота в двора смекчава тревогите и тъгата му по Алис, макар от Лондон до него да стигаха откъслечни, зловещи новини. Претърсвани били къщи в града и околностите му, задържани били хора, бързите съдебни процеси в кралските съдилища завършвали с безмилостни екзекуции на ешафодите или на веригите над кладите в Смитфийлд. Въпреки привидното си спокойствие, кралят изгаряше от потисната ярост срещу заплашвалите го заговорници, и тайни съмишленици на мъртвия, но все така омразен Дьо Монфор.

На Корбет му се искаше да остане в Уудсток, потопен във всекидневието на двора. Кралят му възлагаше дребни задачи, но Бърнел — кой друг — промени събитията. Десет дни след пристигането си в Уудсток, Корбет получи писмо от канцлера, отвори го с разтреперани ръце и разпозна четливия и решителен почерк на канцлера.

Робърт Бърнел, епископ на Бат и Уелс, канцлер на Англия, до нашия прескъп служител, Хю Корбет, поздрав. Получените от теб сведения се оказаха изключително ценни за залавянето и задържането на предателите в града. Кръчмата, известна като „Епископската митра“ на Сейнт Марк'с Лейн беше обкръжена от изпратените от краля войници. Всички посетители на кръчмата бяха задържани и отведени в Тауър на разпит. Не беше открита собственичката, известна като Алис-ат-Боу. Други нямаха

щастията да избягат, бяха затворени в Тауър и разпитвани в продължение на дни, относно убийството на Лорънс Дъкет. Неколцина умряха при разпитите, но един от задържаните, с великанско телосложение, покровител на Алис-ат-Боу и някогашен палач на име Питър, най-накрая направи пълни самопризнания. Оказа се, че заговорниците, известни като поддръжници на мъртвия Дьо Монфор, наистина са били под влиянието и в подчинение на това опасно общество, „Пентаграма“ — свърталище на вещици, използващи черна магия.

Това общество отрича Христовия кръст, прекланяли се пред паметта на еретика Фицозбърт, както и пред идеите му за отхвърляне на властта на краля, църквата и всеки друг символ на властта в кралството. Извършвали сатанински церемонии и скверни ритуали в дворовете на изоставени църкви и най-вече в олтарното крило на западната църква в Съдърк. Предводител на групата, така нареченият Водач била — според жалостивото признание на Питър — жена, Алис-ат-Боу, съдържателката на „Епископската митра“. Измежду участниците в сбирещето имало състоятелни търговци, дори служители от градската управа. Един от тях, Ралф Крепин, бил натоварен с особената задача да отдава заеми, като си служи с всякакви средства за подпомагане на „Пентаграма“ и в заговора за убийството на краля. Това трябвало да стане, когато негово величество на връщане от Уудсток мине през Чийпсайд надолу към Уестминстър.

Убийството на краля трябвало да даде сигнал за началото на повсеместен бунт. Рисунката, която си открил в Библията на Белът, показва как наемните убийци са щели да използват църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“. В същата църква са криели и оръжията си, което обяснява и загадката на бедния Савел, спомената от теб в твое писмо. Открихме оръжията, скрити в гробището на църквата. Смъртта на Крепин и убийството на Дъкет са били повратна точка в събитията, понеже си се оказал въввлечен в

случая и така си предизвикал тревога сред бунтовниците, затова те наели убийци, които да те открият и премахнат.

По всичко личи — за което не те обвинявам, — че Алис-ат-Боу е направила опит и с други средства да те откъсне от поръчението ти. За щастие нито тя, нито убийците са постигнали целта си. Направилият самопризнания престъпник, Питър, призна, че не му е известно местонахождението на Алис-ат-Боу, която загадъчно изчезнала в деня преди съратниците ѝ да бъдат заловени. Затова пък Питър ни каза други имена и кралските войници старателно задържаха мнозина граждани. Част от тях се опитаха да окажат съпротива, затвориха се в една къща в Уолбрук. Кралските стрелци обстрелваха жилището и поваляха мъртъв всеки, който направеше опит за спасение. Лондон вече е прочистен от тази сган и възвръща своята преданост към нашия господар, краля. Във връзка с изложените събития, те приканвам да се върнеш възможно най-скоро. Бог да те пази. Написано в Уестминстър, юни, 1284.

Корбет въздъхна с облекчение. Алис се е измъкнала. Съгласен беше с Бърнел, който искаше да се върне в Лондон и незабавно нареди на разбунтувалия се Ранулф да приготви багажа им. Корбет се сбогува с краля и още същия ден поеха на юг към столицата. Чувстваха се непривично без суматохата и шума, докато яздеха през полето. Въпреки всичко Корбет усещаше как притесненията и страховете му нарастват, чувство на неуправляем ужас го караше да прищпорва коня все по-силно, което накара Ранулф да изостави мърморенията си срещу откъсването му от новооткритите удоволствия на двора.

Само за няколко дни стигнаха покрайнините на Лондон. Корбет реши да остави Ранулф и конете в странноприемница на речния бряг и нае малка лодка до Уестминстър. Пристигна по пладне на четвъртия ден, след като бе напуснал Уудсток, и докато вървеше през голямата зала, долови възцарилото се напрежение и усещане за опасност. Така беше винаги след криза, помисли си Корбет. Трябваше да се издават заповеди, да се съставят писма, да се записват присъди, да се подготвят

и подпечатат свидетелски показания и гаранции. Всичко това означаваше повече работа за писарите, които усещаха страха, напрежението и вълненията по документите, които изготвяха. Корбет положи усилия да избегне поздравите и опитите да го въвлекат в разговор. Искаше да види Бърнел незабавно, а не да си бърби безцелно. Забеляза, че част от старшите писари го гледаха странно и срещнаха ли се погледите им, отвърщаха очи.

Бърнел беше в стаята си, но наредиха на Корбет да почака и чакането продължи часове. Канцлерът изпрати да го повикат в късния следобед. Завари Бърнел все така потънал в диплите на одеждите си, почти затрупан от документи, които се търкаляха на свитъци, лежаха пръснати или на купчини върху огромната маса. Канцлерът стрелна с поглед Корбет при влизането му, тъмните му, хлътнали очи внимателно го огледаха, преди да махне с ръка към един стол и да му налее чаша гъсто, червено гасконско вино. Корбет седна и отпи от виното, чакаше вперилия очи в чашата си Бърнел да заговори.

— Мастър Хю — рече Бърнел и остави чашата си на масата, — добра работа свърши, много добра. Гнездото на предателите е унищожено, имаше измъчвани, мнозина бяха обесени. Малка част — усмихна се той злобно — ще бъдат обесени само на връвта от кесията си. Ще дарят състоянието си. Ще дадат заеми, които ще гарантират доброто им поведение в бъдеще. Това, което направи, няма никога да бъде забравено. О — додаде Бърнел, сякаш се бе сетил в този миг, — ами мастър Хюбърт Сийгрейв? Известно ли ти е местонахождението му?

— Сийгрейв — безизразно отвърна Корбет — беше предател и аз го екзекутирах. Продавал е сведения на солена цена. Заслужи смъртта си!

Канцлерът понечи да каже нещо, но се отказа и се разрови из свитъците на масата.

— Заловиха една жена — бавно поде Бърнел, — Алис-ат-Боу, моминското ѝ име било Фицозбърт. Въръжен страж я е задържал на пътя за Дувър и беше върната в града.

— И? — Корбет чу някъде от много далече хрипливия си глас.

— И какво? — попита Бърнел.

— Жената! — възкликна Корбет. Сърцето му препускаше бясно и оглушително. — Жената! Какво се случи с нея? — извика той.

— О — отвърна му Бърнел, без да вдигне очи към него, — не я изтезваха. Призна всичко и после прокле всички ни на висок глас. Изправиха я тук, пред кралския съд и беше обвинена в предателство, убийство и магьосничество. Алис-ат-Боу беше призната за виновна и заради престъпленията си изгоря на кладата в Смитфийлд!

Гласът на канцлера заглъхна. Корбет седеше с бяло като сняг лице, всичките му кошмари се бяха сбъднали. Не даде израз на бурята, която се разрази в душата му и на адската болка, която я раздираше. Корбет седеше като вкаменен. В главата му се редяха една след друга картини. Чу как канцлерът се прокашля и заговори.

— Съжалявам, Хю. Съжалявам безкрайно. На мен също ми се стори красива. Остави ти това — Бърнел хвърли на коленете на Корбет малка, черна, копринена ръкавица. — Друго не каза. Не страда — гласът на Бърнел трепна, — аз... аз направих всичко, за да не страда. Преди да запалят кладата в Смитфийлд, й дадох чаша силно, упойващо вино.

Корбет все още смазан от новините, чуваше гласа на канцлера някак отдалече, нищо не го интересуваше. Стаята се въртеше и танцуваше пред очите му, устата му пресъхна и усети пристъп на гадене. Обхвана го слабост. Изправи се, здраво стиснал в ръка малката черна ръкавица. Чу, че Бърнел го вика, но излезе от стаята, изблъска озадачените служители, които понечиха да възразят, но думите им заседнаха при вида на посивялото му лице.

Най-накрая Корбет успя да се измъкне от залата и почти затича надолу към кея на речния бряг. Останал без дъх, се свлече върху порутените от времето стъпала. Опита се да овладее дишането си, да успокои полуделия ритъм на сърцето си. Алис вече я нямаше. Беше мъртва. Светът беше опустял без нея. В стоманеносивото небе над него изпищя чайка. Корбет вдъхна уханието на ръкавицата, лекия аромат на Алис, самата й същина. Сякаш топлина докосна премръзналото му лице. Стисна здраво, но нежно ръкавицата в ръката си, а после я пусна. Долу, сред водите на реката тя приличаше на рядко черно цвете. Понесе се на повърхността, водата я залюля, а после течението я подхвана. Реката пое ръкавицата, заигра се с нея и я понесе към необятната морска шир.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Следният откъс от лондонска хроника от онова време, написана на латински, вероятно ще представлява интерес за читателя. Преводът гласи:

През тази година Лорънс Дъкет, лондонски златар, смъртно ранил Ралф Крепин в Чийпсайд, избягал и се скрил в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“. След което група злонамерени мъже, приближени на споменатия Ралф, влезли в църквата през нощта и убили Лорънс, като го обесили на резето на прозореца. Направен бил оглед за установяването на причините за смъртта и изготвено съдебно заключение, което гласяло, че Лорънс Дъкет се е самоубил, затова тялото му било влачено за петите чак извън градските стени и хвърлено в градския ров. Скоро след това, заради признанията на някакво момче, което съгрешило плътски със споменатия Лорънс в нощта на смъртта му, но после успяло да се измъкне, истината излязла наяве. Впоследствие една жена, Алис-ат-Боу, организатор на заговора, била задържана заедно с шестнайсет мъже. Мнозина от тях били обесени, а жената изгорена на клада. Архиепископът на Кентърбъри наложил възбрана върху споменатата църква, препречили вратите и прозорците ѝ с трънаци. Тялото на Лорънс Дъкет било извадено от градския ров и го погребали на свято място.

Следователно, Алис-ат-Боу е била действителна личност — водач на някакво сбирнище престъпници, извършили светотатствено убийство в църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“ през 1284 година. По онова време Лондон е преживявал период на политически промени и вълнения и има вероятност убийството да е свързано с тъмните

политически интриги от тази епоха. Дьо Монфор е убит в битката при Ившъм по жесток и варварски начин, а последователите му са извършвали покушения над представители на властта. В църквата „Сейнт Мери-ле-Боу“ са се извършвали сатанистки церемонии. Фицозбърт е историческа личност и за кратко се е радвал на доста голяма политическа власт в столицата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.